Het spoor van de jood door de eeuwen heen

Alfred Rosenberg

Het spoor van de jood door de eeuwen heen

Alfred Rosenberg

Die Spur des Juden im Wandel der Zeiten

Von

Alfred Rosenberg

Het joodse idee is het idee van winstbejag.
Dostojevski

De jood zal ons niet sparen.
Goethe

Men dient slechts de aangeboren natuur van elk wezen te onderzoeken, niet zijn andere kenmerken; want de Natuur staat boven alle kenmerken en heerst, erboven staand, over de laatste.
Indisch gezegde

nationaalsocialistische
NaSoBi
bibliotheek

Vertaling van "Die Spur Des Juden Im Wandel Der Zeiten", versie 1937. Met introductie van Alexander Jacob, de vertaler van de Engelstalige versie.

Inhoudsopgave

Inleiding door Alexander Jacob 3

Voorwoord 14

I. Algemene vraagstukken 15
Diaspora 16
Handel en woeker 18
Joodse morele wetten 27
Religieuze onverdraagzaamheid 30
Het getto 39
Talmoedverbranding 41

II. Historisch overzicht 49
Historisch overzicht 50
De joden in Portugal 52
De joden in Frankrijk 55

III. Jodendom en politiek 67
Jodendom en politiek 68
De jood en de Duitser 72
De joden van de Entente 75
De joden en de vrijmetselarij 77
Zionisme 92
De joods-Russische revolutie! 96

IV. De joodse geest 102
De Talmoed 103
De technische geest 107
De negentiende eeuw 113

V. Het joodse karakter 119
De joodse energie 120
De joodse wereldheerschappij 123
Gevolgen 129

Inleiding door Alexander Jacob

Alfred Rosenberg werd geboren in 1893 in Reval (vandaag Tallinn, hoofdstad van Estland) in het Russische Rijk en studeerde architectuur aan het Polytechnisch Instituut van Riga, waar hij in 1917 zijn diploma behaalde. In zijn jeugd las hij met grote belangstelling de werken van Kant en de Duitse idealisten, alsook die van Schopenhauer, Nietzsche, Wagner en Houston Stewart Chamberlain. Maar het was zijn ontdekking van de Indiase filosofie die als de diepste spirituele inspiratie van zijn leven diende. Zoals hij opmerkt over de voorrang van het beschouwelijke leven in de Indiase gedachte: *"Hoe ver zijn wij hier verwijderd van alle hebzucht naar macht en geld, van alle roofzucht en onverdraagzaamheid, alle kleinzieligheid en arrogantie."* (Alle verwijzingen zijn naar de onderhavige editie.)

In 1918 emigreerde Rosenberg naar Duitsland, eerst naar Berlijn en daarna naar München, waar hij Dietrich Eckart ontmoette en bijdroeg aan diens tijdschrift *Auf gut Deutsch*. Via Eckart leerde Rosenberg Hitler kennen. Rosenberg was reeds in januari 1919 lid geworden van de NSDAP, dus vóór Hitler, die pas in oktober van dat jaar toetrad. Rosenberg stond echter niet erg dicht bij Hitler als politiek adviseur en was min of meer beperkt tot de redactie van de krant *Völkischer Beobachter* (Nationalistische Waarnemer), waaraan hij verschillende artikelen bijdroeg. De *Völkischer Beobachter* was de naam die gegeven werd aan de *Münchener Beobachter* toen deze in augustus 1919 door de Thule-Gesellschaft werd overgenomen. In december 1920 werd de krant gekocht door de NSDAP en geredigeerd door Dietrich Eckart tot diens dood in 1923, waarop Rosenberg een redactionele positie overnam.

Beïnvloed door zowel zijn lectuur van antisemitische auteurs als door zijn eigen ervaring met de betrokkenheid van de joden bij de Russische Revolutie, richtte Rosenberg zijn aandacht al tijdens het einde van de Eerste Wereldoorlog op de joodse kwestie. In 1919 (de eerste editie van *Die Spur des Juden im Wandel der Zeiten* werd gepubliceerd in 1920 in München door Boepple (Deutscher Volksverlag). Voor deze vertaling is Rosenbergs licht verbeterde editie van 1937 gebruikt, gepubliceerd door de Zentralverlag der NSDAP, Franz Eher Publishers, München) stelde hij dit klassieke werk over de joden samen. In 1929 richtte hij een 'Kampfbund für deutsche Kultur' (Strijdbond voor Duitse Cultuur) op, die duurde tot 1934. De leden en aanhangers van deze vereniging omvatten uitgevers als Hugo Bruckmann en Julius Lehmann, en leiders van de Wagner-vereniging zoals Winifred Wagner, de weduwe van Houston Stewart Chamberlain, Eva, en Richard Wagners vriend, baron Hans von Wolzogen. Het hoofddoel van de vereniging was het bestrijden van het modernisme in al zijn vormen, zoals expressionistische kunst, Bauhaus-architectuur en atonaliteit in de muziek. In 1930 werd Rosenberg nationaalsocialistisch parlementslid en publiceerde hij zijn cultuurgeschiedenis *Mythus des zwanzigsten Jahrhunderts*, die hij ontwierp als een voortzetting van Chamberlains *Die Grundlagen des neunzehnten Jahrhunderts* (1899). In 1933, na Hitlers machtsovername, werd Rosenberg benoemd tot leider van de buitenlandpolitieke afdeling van de NSDAP, maar hij oefende in deze positie weinig invloed uit. In 1934 werd hij belast met de intellectuele en filosofische opvoeding van de NSDAP.

Tijdens de oorlog, in juli 1940, werd de Einsatzstab Reichsleiter Rosenberg (de Rosenberg-taakgroep) opgericht, die verantwoordelijk was voor het verzamelen van kunstvoorwerpen die rechtmatig toebehoorden aan het Europese Rijk van Duitsland. In 1941, na de invasie van de USSR, verkreeg

Rosenberg een ministeriële benoeming als minister voor de Bezette Oostelijke Gebieden, hoewel hij regelmatig in conflict kwam met de brute Gauleiter Erich Koch, die tot Reichskommissar van Oekraïne was benoemd (aan het einde van de oorlog dook Koch onder en werd pas in mei 1949 door geallieerde troepen gevonden. Hij werd berecht en ter dood veroordeeld in 1959, hoewel zijn vonnis werd omgezet in levenslange gevangenschap, wellicht omdat de Russen geloofden dat hij informatie kon hebben over kunst die door de nationaalsocialisten uit het Tsarskoje Paleis was geconfisqueerd). Aan het einde van de oorlog, in mei 1945, werd Rosenberg gevangengenomen door geallieerde troepen en berecht in Neurenberg. In tegenstelling tot Albert Speer pleitte hij niet schuldig en weigerde hij zich te distantiëren van het nationaalsocialisme zelf – ook al was hij duidelijk gekant tegen veel van zijn leidende figuren, met name Goebbels, Bormann en Himmler, die grotere invloed op Hitler hadden en bijgevolg grotere uitvoerende macht in het Rijk. Rosenberg werd door het Neurenberg-tribunaal schuldig bevonden en opgehangen op 16 oktober 1946.

In zijn memoires, *Letzte Aufzeichnungen* (Laatste Aantekeningen) genaamd, geschreven tijdens zijn gevangenschap tussen 1945 en 1946, beschreef Rosenberg de gehele nationaalsocialistische beweging als een reactie op de joodse kwestie: *Het nationaalsocialisme was het Europese antwoord op een eeuwenoude vraag. Het was het edelste idee waaraan een Duitser al zijn krachten kon wijden. Het schonk de Duitse natie de gave van eenheid, het gaf het Duitse Rijk een nieuwe inhoud. Het was een sociale filosofie en een ideaal van bloed-geconditioneerde culturele zuiverheid. Het nationaalsocialisme werd misbruikt en uiteindelijk gedemoraliseerd door mannen aan wie zijn schepper op de meest noodlottige wijze zijn vertrouwen had geschonken. De ineenstorting van het Rijk hangt historisch hiermee samen. Maar het idee zelf was actie en leven, en dat kan en zal niet vergeten worden. Zoals andere grote ideeën hoogten en diepten kenden, zo zal ook het nationaalsocialisme op een dag herboren worden in een nieuwe generatie, gestaald door leed, en in een nieuwe vorm een nieuw Rijk voor de Duitsers scheppen. Historisch gerijpt, zal het dan de kracht van het geloof hebben samengesmolten met politieke voorzichtigheid. In zijn boerengrond zal het uit gezonde wortels groeien tot een sterke boom die gezonde vruchten draagt. Het nationaalsocialisme was de inhoud van mijn actieve leven. Ik heb het trouw gediend, zij het met enige blunders en menselijke ontoereikendheid. Ik zal er trouw aan blijven zolang ik nog leef.* (Zie *Memoirs of Alfred Rosenberg*, vert. Eric Posselt, Chicago: Ziff-Davis, 1949.)

Wat de joodse kwestie zelf betreft, legde hij uit dat: *De oorlog tegen het jodendom ontstond omdat een vreemd volk op Duitse bodem zich de politieke en spirituele leiding van het land toe-eigende en, in de overtuiging triomfantelijk te zijn, dit brutaal etaleerde. Vandaag echter plaatst het loutere protest tegen een dergelijk fenomeen iedereen die een duidelijke scheiding tussen deze tegengestelde kampen eist onder zoveel verdenking dat niemand het durft aan te kaarten zonder beschuldigd te worden van het voorbereiden van een nieuw Auschwitz. En toch staat de geschiedenis niet stil. De krachten van leven en bloed bestaan en zullen effectief zijn.*

De diepte van Rosenbergs begrip van de gevaren van een joodse heerschappij over de Europese samenleving is reeds duidelijk in zijn eerste grote werk over de joden, *Die Spur des Juden im Wandel der Zeiten*. Door zich te richten op de gebreken van de joodse geest zelf als bron van deze gevaren, schetst Rosenberg in het eerste deel van dit werk (ik heb in mijn editie de tekst in drie delen verdeeld om het lezen en begrip te vergemakkelijken) de vorming van de joodse geest vanaf de vroegste tijden tot heden. In het tweede deel overziet hij de geschiedenis van joodse betrokkenheid bij de Europese

politiek, met name in Portugal, Frankrijk, Duitsland en Rusland, en onderzoekt hij ook de bijdrage van de vrijmetselaarsverenigingen vanaf de achttiende eeuw aan de revolutionaire bewegingen die de fatale emancipatie van de Europese joden teweegbrachten. In het laatste deel analyseert hij zorgvuldiger de speciale kenmerken en beperkingen van het joodse intellect en stelt hij zijn eigen oplossing voor de joodse kwestie voor.

Rosenberg begint met erop te wijzen dat de joodse diaspora voorafging aan de Babylonische ballingschap van de zesde eeuw v.Chr. De joden, die in wezen gekenmerkt worden door financiële talenten en ambities, waren door handelsmogelijkheden verleid om zich lang vóór de ballingschap te verspreiden over het Middellandse Zeegebied en Noord-Afrika, waarna ze oostwaarts begonnen te trekken. Wat opvallend is aan hun vroegste handelsactiviteiten, is dat deze steevast gekenmerkt werden door woeker en bedrog, terwijl ze in middeleeuws Spanje en Portugal floreerden op de slavenhandel. Door geld te lenen aan vorsten voor hun militaire avonturen alsook voor hun privé-luxes, verwierven de joden een significante macht aan de hoven, wat resulteerde in de verkrijging van preferentiële rechten en privileges. Het was de opkomst van deze op oneerlijke wijze verkregen joodse macht die de lokale bevolkingen dreef tot de antisemitische agitatie en vervolgingen die uiteindelijk in vele Europese landen uitbraken. Ambachtsgilden die tot de dertiende en veertiende eeuw openstonden voor de joden, begonnen hun deuren te sluiten en de joden werden spoedig gedwongen in getto's te leven voor hun eigen veiligheid om de periodieke uitbarstingen van antisemitisch geweld te vermijden. Pogingen van regeringen om woeker te verbieden en de joden te dwingen tot handenarbeid kwamen op niets uit, aangezien de joden altijd manieren vonden om deze wetten te omzeilen.

Rosenberg onthult dat de voornaamste reden waarom de jood zo succesvol was in zijn handelsactiviteiten, lag in het fracturing dat joodse morele wetten op flagrante wijze oneerlijkheid in transacties met niet-joden toestonden. Dit is inderdaad wat de Duitse filosoof Fichte deed uitroepen: *Laat de joden maar blijven niet geloven in Jezus Christus, laat ze maar in geen enkele god geloven, zolang ze maar niet geloven in twee verschillende morele wetten en een mensvijandige god.*

Gekoppeld aan deze morele ambivalentie van de joden is hun onverdraagzaamheid tegenover elke religie behalve de hunne. Deze onverdraagzaamheid strekte zich zelfs uit tot joodse afvalligen zoals Uriel d'Acosta en Spinoza. Rosenberg merkt scherpzinnig de essentiële gelijkenis op tussen de onverdraagzaamheid van het talmoedische jodendom en de dogmatische starheid van het marxistische systeem, dat *"een antwoord geeft op alle vragen en debatten uitsluit"*. Zoals hij het stelt: *Deze geest die de troepen van de anarchie diplomatiek en brutaal tegelijk leidt, doelbewust, is de religieuze, economische, politieke en nationale geest van fundamentele onverdraagzaamheid die zich ontwikkelde uit een raciale basis; hij kent slechts universalisme van religie (dat wil zeggen, de heerschappij van de joodse god), communisme (dat wil zeggen, slavenstaten), wereldrevolutie (burgeroorlog in alle vormen) en het internationalisme van alle joden (dat wil zeggen, hun wereldheerschappij). Dat is de geest van ongeremde en gewetenloze roofzucht: de zwarte, rode en gouden Internationale zijn de dromen van de joodse 'filosofen' van Ezra, Ezechiël en Nehemia tot Marx, Rothschild en Trotski.*

Dit staat in scherp contrast met de verdraagzaamheid van de oude Indiërs en Germanen. Inderdaad is het aan de verdraagzaamheid van de Perzische Achaemenidische heersers te danken dat de joden hun huidige bestaan hebben, aangezien het Darius I was die de joden toestond naar hun vaderland

terug te keren na hun ballingschap in Babylon. Aan de andere kant werd het jodendom dat in deze periode kristalliseerde, zelf gekenmerkt door wat de historicus Eduard Meyer noemt *"de arrogante minachting waarmee alle andere volkeren in vergelijking met het volk dat door de wereldheersende God gekozen is, heidenen werden die tot vernietiging bestemd waren"*. Aldus concludeert Meyer: *De priestercodex is de basis van het jodendom dat ongewijzigd bestaat van de invoering van de Wet door Ezra en Nehemia in 445 v.Chr. tot op de huidige dag, met al de misdaden en monstruositeiten, maar ook met de doelgerichte, meedogenloze energie die er van het begin af aan in inherent is en die, samen met het jodendom, zijn complement produceerde: haat tegen de joden.*

Het getto dat later het joodse bestaan kenmerkte, werd oorspronkelijk gevormd door de wens van de joden zelf tot culturele afscheiding van hun gastvolkeren. Later, toen de wrok van de lokale bevolking gewelddadig werd, diende het getto ook als bescherming tegen letsel. Geleidelijk werden gettovorming en verschillende beperkingen op eigendom en immigratie noodzakelijk geacht om de lokale bevolking zelf te beschermen tegen de joodse invloed. Zoals Rosenberg opmerkt: *De mannen van die tijden handelden op basis van bittere ervaring en lieten zich niet leiden door duidelijk domme slogans en overdreven gebrek aan kritiek, zoals onze hedendaagse 'beschaafde' publieke opinie in Europa zich zonder verzet laat doen. Alleen immigratiewetten kunnen ons ook behoeden voor de hedendaagse joodse heerschappij, of we moeten besluiten efficiënter en gewetenlozer te worden dan de jood.* (Het nationaalsocialistische rijk heeft dat natuurlijk voor het eerst gedaan).

Een van de meest kenmerkende en significante tekenen van de vijandigheid van de joden tegenover de Europeanen is hun haat tegen het christendom. Rosenberg geeft voorbeelden van deze haat uit de Talmoed alsook uit het werk genaamd *Toledot Yeshu*, dat beweert een verslag te geven van het leven van Jezus. Het is dan ook niet verwonderlijk dat de Kerk steeds meer joodse werken verbood: *Stel u de situatie voor: in christelijke staten leeft een vreemd volk dat de stichter van de staatsreligie bitter beschimpt in hun boeken, dat hele week in de synagoge de vloek van hun god over de christenen uitspreekt en op andere manieren ook geen geheim maakt van hun haat. Zelfs een minder zelfbewuste Kerk dan de rooms-katholieke zou massale maatregelen hebben moeten nemen om een einde te maken aan deze situatie.*

Het is interessant dat de verbrandingen van joodse boeken die in de dertiende eeuw begonnen, in feite werden geïnitieerd door joden zelf die zich verzetten tegen de 'ketterse' geschriften van Mozes Maimonides. Evenzo werden de verbrandingen van de Talmoed die volgden, primair aangespoord door bekeerde joden, die dezelfde onverdraagzaamheid toonden in hun nieuwgevonden katholicisme als in hun vorige jodendom. Rosenberg gaat zover de antiscientistische vervolgingen van de rooms-katholieke Kerk tegen denkers als Galilei en Bruno toe te schrijven aan haar overname van een joodse onverdraagzaamheid binnen haar eigen kerkelijke systeem. Inderdaad waren tijdens de Inquisitie de meest gevreesde vervolgers, waaronder Torquemada, bekeerde joden: *"Het symbolisme van het katholieke geloof lieten ze natuurlijk terzijde, maar de vreugde in religieuze vervolgingen vond in de bekeerde joden zijn meest typische vertegenwoordigers."*

Het tweede deel van het werk beschouwt de geschiedenis van de joden in Europa en bestudeert met name de gevallen van de joden in Portugal, Frankrijk, Duitsland en Rusland. Daarbij noteert het ook het belang van de betrokkenheid van de joden bij de zich ontwikkelende vrijmetselaarsbeweging in Europa. Rosenberg begint met de gelijkenis op te merken van de ervaringen in verschillende Europese staten waar joden werden toegelaten. Eerst worden ze door hun gastnaties met weinig

reserve aanvaard, dan beginnen ze hun aangeboren uitbuitende woekerpraktijken om vorsten en volk onder hun controle te houden, en uiteindelijk lijden ze onder antisemitische vervolgingen of verdrijvingen. In Portugal begint de joodse geschiedenis reeds in de elfde eeuw en de joden profiteren sterk van de groeiende slavenhandel en lenen deze winsten aan de lokale bevolking tegen steeds hogere rente tot volksopstanden eindelijk uitbreken in de zestiende eeuw. In Frankrijk kan de aanwezigheid van de joden in het land worden opgespoord vanaf de zesde eeuw, maar het was met name onder Karel de Grote en de Karolingers dat ze een hoge status in Frankrijk bereikten als handelsagenten. Zoals in de meeste landen kenden hun wereldse ambities geen grenzen en in de negende eeuw ondernam bisschop Agobert van Lyon een lange en moeizame officiële campagne tegen hun handelslisten en arrogante mishandeling van christelijke slaven. Maar hij ontdekte dat de joden bescherming genoten op hoge plaatsen en zijn inspanningen droegen weinig vrucht. Pas aan het begin van de veertiende eeuw slaagden volksagitatie erin hen uit Lyon te verdrijven. In centraal Frankrijk was de economische situatie na de Kruistochten uiterst gunstig voor de woekeractiviteiten van de joden en ze exploiteerden die tot het uiterste – tot ze in de late veertiende eeuw werden verdreven. Alleen in Pamiers aan de voet van de Pyreneeën was het joodse gedrag verdraagzamer, aangezien de rabbijnen strikte regels van matiging afdwongen onder hun volk. Als gevolg daarvan was er nauwelijks vervolging van de joden in deze regio. Tijdens de Franse Revolutie echter werkten de joden ijverig aan hun emancipatie via agenten als Herz Cerfbeer in Elzas en Moses Mendelssohn in Berlijn. En de barrières die hun woekerbestaan scheidden van dat van de heidenen begonnen geleidelijk te worden verwijderd.

Hoewel de joden vanaf de vroegste tijden een internationaal netwerk vormden dat joden in verschillende landen hielp via wederzijdse contacten, hielp de opkomst van de vrijmetselarij in het begin van de achttiende eeuw hen effectiever en clandestien te opereren via de verschillende loges van Europa. Eerst werden de joden niet aanvaard in de vrijmetselaarsloges vanwege de heersende afkeer van hen. Maar geleidelijk begonnen bewegingen als de Martinisten in de achttiende eeuw joden in grote aantallen te aanvaarden en werden ook loges opgericht die primair joods waren. De anti-royalistische en anti-clericale doelen van de vrijmetselaars zijn duidelijk in de rol die ze speelden in de Franse Revolutie. Rosenberg wijst met name op de rol van de jood Cagliostro bij het initiëren van de ramp. Later, toen het Revolutionaire Leger besloot zijn ideeën in andere delen van Europa uit te breiden via militaire expedities, werd het bijgestaan door het feit dat er vrijmetselaars waren onder de Duitse generaals die de Fransen toestonden Duits grondgebied met weinig moeite te veroveren. Rosenberg verklaart de veroveringen van Napoleon eveneens als grotendeels te danken aan vrijmetselaarssteun, een steun die werd ingetrokken toen hij besloot de vrijmetselarij voor zijn doeleinden te gebruiken in plaats van haar hem voor de hare te laten gebruiken. In de negentiende eeuw verliep de ontwikkeling van joodse loges gestaag tot de vrijmetselarij identiek werd met joodse ideeën van revolutie. Zoals Gotthold Salomon van de Frankfurtse loge ‘Rising Dawn’ treffend opmerkte: *Waarom is er ook geen spoor in het gehele vrijmetselaarsritueel van kerkelijk christendom? Waarom spreken de vrijmetselaars niet over de geboorte van Christus maar, zoals de joden, over de schepping van de wereld? Waarom is er geen christelijk symbool in de vrijmetselarij? Waarom de cirkel, het vierkant en de weegschaal? Waarom niet het kruis en andere folterinstrumenten? Waarom niet, in plaats van Wijsheid, Kracht en Schoonheid, het christelijke trio: Geloof, Liefde, Hoop?*

Spoedig ontstonden revolutionaire nationalistische bewegingen overal in Europa, zoals Jong Duitsland en Jong Italië en Jong Europa. De subversieve anti-Europese doelen van de revoluties van de negentiende eeuw worden onthuld in een bericht geschreven door de jood Piccolo Tigre: *Het belangrijkste is de mens te isoleren van zijn familie en hem immoreel te maken... Wanneer u in een aantal geesten afkeer van familie en religie hebt ingeprent, laat dan enige woorden vallen die een verlangen opwekken om toe te treden tot de loges. De ijdelheid van de burgerij om zich te identificeren met de vrijmetselarij heeft iets zo banaals en universeels dat ik altijd verrukt ben over menselijke domheid. Ik vraag me af dat de gehele wereld niet aanklopt bij de deuren van de allereminentsten en verzoekt nog een arbeider te mogen zijn in de herbouw van de tempel van Salomo*.

Na de Parijse Commune van 1871 transformeerden de door de vrijmetselarij bevorderde revolutionaire bewegingen zich geleidelijk tot socialistische en communistische. Marx en zijn collega's zorgden ervoor dat de socialistische beweging geen zuivere arbeidersbeweging zou zijn, maar er een die altijd geleid werd door joodse intellectuelen zoals Trotski, Kuhn en Levine. Tegelijkertijd kristalliseerde de kern van de anti-Europese samenzwering zich in uitsluitend joodse verenigingen zoals de B'nai B'rith Orde, opgericht in New York in 1843, en de synagogen zelf. De opperrabbijn van Frankfurt, Isidor, verklaarde bijvoorbeeld in 1868: *Reeds buigen de volkeren, geleid door de verenigingen voor de regeneratie van vooruitgang en verlichting (dat wil zeggen, de vrijmetselaars), zich voor Israël. Moge de gehele mensheid, gehoorzaam aan de filosofie van de Alliance Universelle Israélite, de jood volgen, die de intelligentsia van de progressieve naties beheerst. De mensheid richt zijn blik op de hoofdstad van de gerenoveerde wereld; dat is niet Londen, noch Parijs, noch Rome, maar Jeruzalem, dat uit zijn ruïnes is opgestaan, dat tegelijk de stad van het verleden en van de toekomst is*.

Het zionisme was de culminatie van deze joodse ambitie en het behaalde zijn grote overwinning in 1917 toen Groot-Brittannië Jeruzalem veroverde op de Turken.

Wat betreft de relatie van de joden tot de Duitsers en het Duitse Rijk, benadrukt Rosenberg eerst de essentiële incompatibiliteit van de joodse geest, met zijn afschuw van mystieke religie en alles wat buiten het domein van rationele berekening valt, met de Duitse, want *"er is in Europa wellicht geen natie die de innerlijke mysterie van de mens zo heeft verkend en verklaard als de Duitse?"*. Rosenberg merkt scherpzinnig op dat de *"diepte van gevoel en tederheid"* die Schiller prees in Goethe inderdaad de kern vormt van de Europese ziel. Dit is de reden waarom, terwijl de joden redelijk comfortabel konden leven met Fransen en Engelsen, ze de Duitsers positief haatten – zoals ook de Russen, wiens spirituele neigingen in scherpe oppositie stonden tot het joodse bestaan. Het is dan niet verwonderlijk dat, toen de joden zich realiseerden dat het Britse Rijk het zionistische internationalistische droom effectiever diende dan het Duitse imperiale, ze besloten de Engelsen te steunen tegen de Duitsers in de Eerste Wereldoorlog. Georganiseerd via de 'Alliance israélite universelle', begonnen de joden aan een eendrachtige onderneming om Duitsland te vernietigen. Het is waar dat er enkele anti-zionistische joden in Duitsland waren die vreesden dat de erkenning van de joden als natie zou betekenen dat ze zich niet langer konden verbergen als "staatsburgers" wanneer beschuldigd van commerciële of politieke verraad in hun geadopteerde naties. Maar de solidariteit onder de joden internationaal was paramount en Fichtes vroege angsten in zijn *Toespraken tot de Duitse Natie* (1808) werden vervuld: *Komt de evidente gedachte niet bij u op dat,*

als u de joden, die regardless van u burgers zijn van een staat die sterker en machtiger is dan al de uwe, ook burgerschap in uw staten geeft, uw andere burgers volledig onder hun voeten zullen liggen?

De horror van een totale joodse heerschappij over de Europese samenleving werd voor het eerst gerealiseerd in de Russische Revolutie, toen de joodse bolsjewieken de teugels van de regering overnamen van gematigder elementen en een joods-Russische regering vestigden. Rosenberg had in feite uit eerste hand de joodse controle over de Sovjetstaat waargenomen toen hij in 1917 en begin 1918 van Sint-Petersburg naar de Krim reisde. Zoals hij onthult: *In de naam van broederschap en vrede lokten de bolsjewieken onnadenkende horden naar zich toe en begonnen onmiddellijk met een razende haat tegen alles 'burgerlijks' en spoedig met een systematische slachting en burgeroorlog, als deze eenzijdige slachting zo genoemd kan worden. De gehele Russische intelligentsia, die decennia lang voor het Russische volk had gestreden en voor zijn welzijn naar de galg was gegaan of verbannen, werd eenvoudig gedood waar men ze te pakken kon krijgen... De arbeiders en soldaten werden tot zodanige graad gepusht dat er voor hen geen terugkeer meer was, ze werden de willoze schepseren van de hardnekkige joodse heerschappij die alle bruggen achter zich had verbrand*.

Het probleem met elke joodse heerschappij over de wereld is de defecte en gevaarlijke kwaliteit van de joodse geest zelf. Dit is wat Rosenberg in het laatste deel van het onderhavige werk verkent (ik heb in mijn editie de tekst in drie delen verdeeld om het lezen en begrip te vergemakkelijken). Hij richt zich eerst op de Talmoed als exemplar van het joodse intellect en wijst op het volledige gebrek aan enige metafysische of religieuze waarde erin. Integendeel, alles is kant-en-klaar: *"De wereld is uit niets geschapen door de god van de joden, het volk dat de wereld moet beheersen en waaraan alles geschapene rechtmatig toebehoort."* Rond dit fundamentele uitgangspunt is een uitgebreid weefsel van sofistische haarsplijterij en morele casuïstiek geweven dat soms onbegrijpelijk en op andere momenten obsceen is.

Het andere basisgebrek van de joodse geest, zijn technische neiging, wordt geïllustreerd in de verschillende manifestaties van het modernisme zelf. Zoals Rosenberg opmerkt: *Vandaag behoren spoorwegen en poëzie, vliegtuigen en filosofie, warmwaterverwarming en filosofie tot de cultuur; hier is een methodische differentiatie vereist. Met het woord 'cultuur' dient men slechts de uitingen van de mens aan te duiden die het product zijn (of het nu een gevoel of een gedachte is) van een wereldbeschouwing. Daartoe behoren religie, filosofie, moraliteit, kunst en wetenschap voor zover ze niet zuiver technisch zijn. De rest is handel, economie en industrie, die ik wil aanduiden als de techniek van het leven. Nu lijkt het mij een belangrijk inzicht in de essentie van de joodse geest wanneerhangi ik hem een overwegend technische geest noem. In alle velden die ik als behorend tot de techniek van het leven heb geteld, is hij, zoals we hebben gezien, altijd actief geweest met een hardnekkige energie en met groot succes. Maar zelfs daar, waar cultuur ontspringt, is het slechts de externe technische kant ervan in zijn verschillende vormen die hij heeft gemarkeerd of bezeten*.

Deze observaties van Rosenberg zouden de hedendaagse discussies over joodse IQ (zie bijvoorbeeld G. Cochran, J. Hardy, H. Harpending, *"Natural history of Ashkenazi intelligence"*, *Journal of Biosocial Science* 38 (5), 2006, 659-693, en Richard Lynn, *The Chosen People: A Study of Jewish Intelligence and Achievement*, Washington Summit Publishers, 2011) vrij waardeloos maken, behalve als academische oefeningen.

Evenzo met de joodse obsessie met wetten. Zoals Rosenberg uitlegt: *Hoe duidelijker en definitiever het gevoel voor recht en onrecht in een volk geworteld is, hoe minder het een gecompliceerde juridische techniek nodig heeft, en des te meer spirituele cultuur zal het bezitten. Dus is het een totaal misleidend oordeel om in de minutieuze opsomming van de toegestane en verboden activiteiten van het dagelijkse leven een uiting te zien die afgeleid is van een hoger ethos. Integendeel: het is een teken dat de hoofdfocus van moraliteit niet binnen de mens ligt, maar slechts extern bepaald wordt, waarbij beloning en straf voor de naleving ervan doorslaggevend zijn. En hier is het kenmerkend voor de joodse geest dat de eenvoudige moraliteit van goed en kwaad heeft geleid tot een kluwen van wetten en tot een commentaar daarop dat honderden jaren duurt.*

Dit staat in contrast met de quintessential Indo-Europese geest: *De kennis van de Indiërs ontstond uit het verlangen naar de onderlinge verbondenheid van het universum en leidde tot gezuiverde en symbolische kennis, zodat deze kennis slechts diende als middel tot een doel dat daarbovenuit ging. De jood heeft gedurende zijn geschiedenis een zoeken naar kennis op zich getoond, elke metafysica vermeden als een besmettelijke ziekte, en instinctief de weinige uitzonderingen vervolgd die met filosofie flirtten. De kennis van de Wet was voor de jood een doel op zich.*

Daarom, wijst Rosenberg erop, is Christus' leer van een koninkrijk *"binnen in ons"* in wezen weerzinwekkend voor de jood. Alle mythen die de joden leerden van de Sumero-Akkadiërs en later de Perzen, veranderden ze in historische feiten die hun enige politieke doel rechtvaardigden: anderen beheersen. Dus *Toen de joden voor het eerst van de Perzen hoorden over de onsterfelijkheid van de menselijke ziel, toen ze hoorden van een messias, een Saoshyant, die de wereld zou bevrijden van de macht van het kwade principe om een hemels koninkrijk te vestigen waarin niet alleen de heiligen maar uiteindelijk ook, na strenge straf, alle ontelbare berouwvolle zondaars zouden binnengaan, begrepen ze van dit principe van een wereldbevrijdende liefde slechts het idee van een wereldheersende messias.*

Die mythen en symbolen die de joden overnamen in het schijnbaar mystieke kabbalistische werk, de *Zohar*, zijn veranderd in *"de droogste magie"*. De technische neiging van de joodse geest wordt evenzeer getoond in Mozes Maimonides' *Moreh Nebukim* als in de werken van Spinoza, die als een echte joodse technicus… *de stunt volbracht deze tegenstellingen [Descartes en Giordano Bruno] tot een gemeenschappelijke noemer te brengen en ze te combineren in een vernuftig 'systeem'. Dat hij dit kon doen, toont dat hij geen van beide begreep.*

Evenzo in de wetenschap: *Het is nu niet moeilijk om de sfeer van de joodse geest met totale strengheid af te bakenen. Hij heeft altijd dat veld van de wetenschap beheerst dat slechts door het verstand bezeten wordt. Het gebrek aan verbeelding en innerlijke zoektocht, dat de jood tot steriliteit in religie en filosofie verdoemde, komt ook in de wetenschap naar voren. Geen enkele creatieve wetenschappelijke idee ontsproot aan een joodse geest, nergens heeft hij nieuwe paden gewezen.*

De gevaarlijke invloed van de joodse geest op de moderne technologische samenleving wordt door Rosenberg als volgt samengevat: *Als, dankzij de inspanningen van zelfopofferende mannen, de wetenschap zo ver was gebracht dat ze op het spoor was van de fundamentele wetten van de kosmos, kwam nu een factor naar voren die eerder niet gemakkelijk kon opkomen: de technische verwerking van de verzamelde kennis die onmiddellijke nuttigheid bevordert. De mens begon steeds*

meer de slaaf te worden van zijn schepping, van de machine, de techniek van het leven vestigde zich steeds meer. En dat betekende de doorbraak waardoor de jood in onze cultuur stormde!

Wat hun bijdragen aan de kunsten betreft, kunnen joden slechts virtuozen produceren die kwantiteit van uitvoering substitueren voor kwaliteit, componisten als Mahler die technische speciale effecten zoeken en impresario's als Reinhardt die allerlei amusementscircussen produceren. Joodse kunstcritici verwerpen vorm ten gunste van techniek en bevoordelen artistiek bolsjewisme (vandaag cultureel marxisme genoemd) en futurisme – en durven desondanks tegelijk over de *"ziel"* en *"onuitsprekelijke innerlijke ervaringen"* te spreken. In het literaire veld wijst Rosenberg op het geval van Heinrich Heine die, ondanks zijn vernis van Europese cultuur, typisch joods was in zijn haat tegen het christendom. Kants poging om te tonen dat geloof buiten de rede ligt, was bijzonder ergerlijk voor de rede-gebonden geest van Heine. In feite gaf Heine aan het einde van zijn leven alle pogingen op om Europese filosofie na te bootsen en zei op zijn sterfbed: *"Ik hoef niet terug te keren tot het jodendom aangezien ik het nooit verlaten heb"*.

Ten slotte is de ingewortelde joodse haat tegen het christendom verschenen in een nieuwe politieke gedaante in de leer van Marx, die materialistisch atheïsme predikte om van alle religies af te komen en internationalisme om van alle naties af te komen, zodat de wereld gemakkelijker door de joden beheerst kon worden. In de finale analyse is het essentiële kenmerk van de joden een louter nationalistische versie van de Schopenhaueriaanse Wil tot leven, het concept dat Nietzsche herinterpreteerde als een Wil tot macht. Dus *"de basis van [de jood's] karakter is het ongebreidelde instinct, zijn doel wereldheerschappij, zijn middelen sluwe utilitaire zin en energie."* Onbekwaam tot liefde en het daaraan verbonden creatieve instinct, heeft hij zijn gehele bestaan gewijd aan de verwerving van de middelen tot wereldheerschappij – gesymboliseerd in Wagners Ring-opera's door het goud van de Rijn. In contrast met andere wereldveroveraars, zoals de Romeinen of Napoleon, worden de joden gekenmerkt door een totale culturele steriliteit achter de religieuze fanatisme die hen dwingt zich voor te stellen als "het uitverkoren volk". Maar, zoals de slaaf die de heer wil spelen, zal de jood er slechts in slagen het paard van zijn meester dood te rijden.

Een oplossing voor het probleem van joodse intellectuele invloed op, en controle over, de Europese samenleving kan slechts bereikt worden door de emancipatie van de joden in te trekken: *De Duitse geest, aan zichzelf overgelaten, zou spoedig zijn eigen evenwicht hebben gevestigd, maar door de joodse macht in pers, theater, handel en wetenschap werd het haar bijna onmogelijk gemaakt. Wijzelf waren schuld; want we hadden de joden niet moeten emanciperen maar onoverkomelijke uitzonderingswetten voor de jood moeten creëren zoals Goethe, Fichte, Herder tevergeefs hadden geëist. Men laat gif niet onbewaakt rondslingeren, geeft het geen gelijke belangrijkheid met tegengiffen, maar bewaart het zorgvuldig in zwarte kasten. Dat is eindelijk gebeurd – na 2000 jaar – in het nationaalsocialistische Rijk!*

De alarmerende expansie van joodse macht kan slechts gestopt worden door de onmiddellijke stopzetting van tolerantie, aangezien elke Europeaan zich bewust moet worden dat het een kwestie is van alles wat onze geest, ons karakter ons als erfelijke traditie heeft overgeleverd om te koesteren en te beheren en dat hier humanitaire tolerantie tegenover agressieve vijandigheid plain suicide betekent.

Rosenberg detecteert dezelfde karakteristiek ook onder hun mede-Semieten, de islamitische Arabieren. Inderdaad zijn zowel Alberich in Wagners Ring als Klingsor in *Parsifal* levendige portretten van de eeuwige jood.

Een cruciaal belangrijke stap in deze richting werd reeds in de achttiende eeuw voorgesteld door Fichte: *Ze moeten mensenrechten hebben, ook al behoren die niet tot hen zoals tot ons... maar om hun burgerrechten te geven zie ik geen middel, tenminste geen ander dan één nacht al hun hoofden af te snijden en er andere op te plaatsen waarin geen enkele joodse idee zit. Om ons tegen hen te beschermen zie ik geen ander middel dan hun geprezen land voor hen te veroveren en hen allen daarheen te sturen.*

Volgend op Fichte, stelt Rosenberg zijn eigen plan voor de inperking van joodse macht in Duitsland voor, dat zou waarborgen dat:

1. De joden erkend worden als een natie die in Duitsland leeft. Religieus geloof of het gebrek eraan speelt geen rol.
2. Een jood is iemand wiens ouders, vader of moeder, joden zijn volgens deze nationaliteit; een jood is vanaf heden iemand die een joodse echtgenoot heeft.
3. Joden hebben niet het recht zich in Duitse politiek te mengen in woorden, geschriften of daden.
4. Joden hebben niet het recht staatsambten te bekleden en te dienen in het leger, noch als soldaten noch als officieren. Hun arbeidsprestatie komt hier in aanmerking.
5. Joden hebben niet het recht leiders te zijn in staats- en gemeenschaps culturele instellingen (theaters, galerijen, enz.) en hoogleraar- en onderwijsposities te bekleden in Duitse scholen en universiteiten.
6. Joden hebben niet het recht te werken in staats- of gemeenschaps test-, controle-, censuur- enz. commissies; ze hebben ook niet het recht vertegenwoordigd te zijn in de directies van staatsbanken en gemeenschaps kredietinstellingen.
7. Buitenlandse joden hebben niet het recht zich permanent in Duitsland te vestigen. Aanvaarding in de Duitse staatsfederatie dient hun onder alle omstandigheden verboden te worden.
8. Het zionisme moet actief ondersteund worden om jaarlijks een zeker aantal Duitse joden naar Palestina of algemeen over de grenzen te transporteren.

Hoewel deze wettelijke beperkingen slechts de voorwaarden kunnen bieden voor de natuurlijke ontwikkeling van de Duitse cultuur, moet tegelijkertijd zorg gedragen worden voor het bevorderen van de Duitse cultuur. Het zal in dit opzicht noodzakelijk zijn een christendom te cultiveren dat eveneens vrij is van de schadelijke joodse invloed van het Oude Testament: *“De christelijke geest en de ‘vuile joodse’ geest moeten gescheiden worden; met een scherpe snede dient de Bijbel verdeeld te worden in christelijk en antichristelijk.”* In plaats van de oude Hebreeën te beschouwen als de voorouders van christelijke Europeanen, zou het veel gepaster en lonender zijn om de spirituele

prestaties van de oude Indo-Europeanen, Indisch, Perzisch, Grieks en Duits, te bestuderen en te absorberen.

Hoewel Rosenbergs doelen van Europees nationalisme vandaag – na de militaire nederlaag van de nationaalsocialisten – onoverkomelijk moeilijk lijken gezien de groeiende Amerikaans-joodse globalisering van de wereld, kan men een zekere aanmoediging putten uit de volgende opmerking van Rosenberg betreffende de campagne van de nationaalsocialisten om een einde te maken aan de financiële slavernij van de internationale jood: *“Als dit zelfs slechts gedeeltelijk bereikt kon worden, zou de bijl gelegd zijn aan de levensboom van de jood.”*

Voorwoord

Die Spur des Juden was mijn eerste werk; geschreven in 1919, verscheen het in 1920. Aangezien later, in de strijd, hedendaagse discussies onmiddellijke belangstelling vonden, werd het na de verkoop van de eerste editie niet meer heruitgegeven. Maar vandaag, nu alle vragen van opvoeding en onderwijs een diepgaande studie vereisen, zal dit werk, geschreven 18 jaar geleden, zijn steentje bijdragen tot het begrip van de jood en zijn voetspoor door de eeuwen heen, aangezien het grotendeels gebaseerd is op joodse bronnen die tot dan onbekend waren voor het anti-jodendom. Ik heb geen correcties hoeven aanbrengen – afgezien van een stilistische controle – aangezien bijna alles door mij voorbereid was. In de laatste hoofdstukken was het mogelijk enige persoonlijke aanvallen op politici te verzachten en enige uittreksels van intellectueel-historische aard te verkorten. Zo hoop ik dat de nieuwe editie nuttig zal zijn voor het begrip van de onveranderlijkheid van de joodse natuur. Voor de toekomst hangt alles af van of de komende generaties de diepe noodzaak van de strijd van onze tijd begrijpen, zodat ze niet moe en zwak worden, zoals diegenen die vóór ons waren.

Alfred Rosenberg

Berlijn, maart 1937. A.R.

I. Algemene Vraagstukken

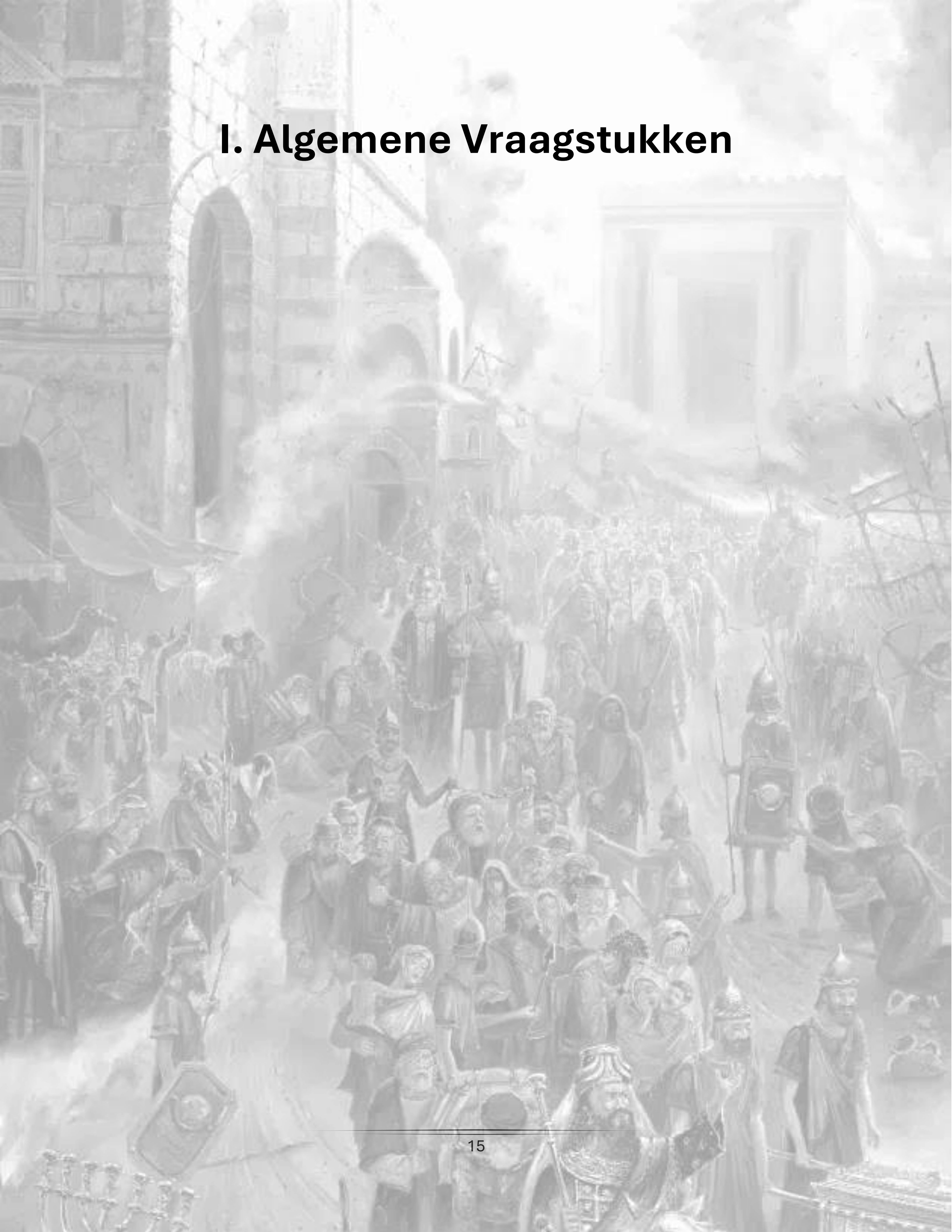

Diaspora

Woorden verspillen aan de aard van de joodse kwestie zou zelfs vandaag nog overbodig moeten zijn, maar frasen die wortel schieten, lijken een onoverwinnelijke kracht en vitaliteit te bezitten. Er wordt nog steeds geloofd, zelfs onder mensen die stelling hebben genomen inzake de joodse kwestie, dat de joden gedwongen waren hun vaderland te verlaten, dat ze eerst naar Babylonië werden gedeporteerd en later naar Rome. Deze twee gevallen zijn volledig juist, maar ze zijn de enige die dat zijn. Want reeds lang vóór de verwoesting van Jeruzalem en lang vóór de geboorte van Christus zien we de joden verspreid leven over alle toen bekende landen. Reeds vóór de Ballingschap bijvoorbeeld zijn joodse bankhuizen aantoonbaar in Mesopotamië. Vanuit Babylonië trokken ze uit eigen beweging steeds verder oostwaarts; tegelijkertijd woonden ze reeds op de Ionische eilanden, in Klein-Azië en, als men de profeet mag geloven, in Spanje, waar ze samen met de Feniciërs waren aangekomen. Maar de berichten uit die tijd zijn desondanks schaars; in latere tijden tonen verschillende berichten echter dat de joden er de voorkeur aan gaven bij duizenden hun vaderland te verlaten, waar ze zich op een of andere manier met akkerbouw en wijnbouw moesten bezighouden, om lichtere en winstgevender beroepen na te streven. Hierover later meer; hier mag slechts worden vastgesteld dat de joden eerst bij de Feniciërs duurzame kolonies stichtten, dat wil zeggen in Tyrus en Sidon. En ze verspreidden zich over de rest van Syrië en woonden vooral talrijk in Antiochië, Seleucië, Laodicea en Damascus. Ze werden verder aangetrokken naar Klein-Azië, waar ze onderdak zochten langs de karavaanroutes evenals in de kuststeden van het schiereiland. Op deze wijze leefden ze in Cappadocië, in Frygië, in Tarsus, Tralles. In Ionië waren ze bijzonder talrijk in Smyrna, Efeze, Milete, alsook in Halicarnassus en Knidos. Hun kolonies verspreidden zich ook over Cyprus, Rhodos, Delos, Paros, Kreta, Thessaloniki, Korinthe, Sparta en Attica. In Italië is het Rome waarvandaan we de eerste zekere berichten bezitten, vanaf 139 v.Chr. Zelfs hier moeten de joden reeds lang vóór die tijd gevestigd zijn geweest om zo'n grote gemeenschap te kunnen stichten als die toen al was. Joden woonden ook in grote aantallen in de steden van Noord-Afrika, vooral van Egypte. Hier trokken ze voornamelijk naar Alexandrië, en ze vormden spoedig een sterke minderheid van de gehele bevolking. Dankzij het tolerante bestuur van Ptolemaeus Lagides werd overal vestiging aan de joden verleend – en op deze wijze werd de ring van joodse nederzettingen rond de gehele Middellandse Zee gesloten. De kolonies stonden in actief contact met elkaar, trokken nieuwe kolonisten aan uit Palestina, drongen steeds meer door in de handelsroutes, zodat Strabo terecht kon beweren dat ten tijde van de geboorte van Christus geen plaats meer was die niet door joden was bezet – en bestuurd.

Deze korte aanwijzingen, die naar believen vermenigvuldigd kunnen worden, dienen te demonstreren:

1. dat de joodse emigratie uit Palestina, reeds in de oudste tijden begonnen, een steeds grotere werd, en

2. dat deze emigratie een vrijwillige was.

Geen volk had de joden gevraagd, laat staan gedwongen, zich in hun midden te vestigen; nee, als door een demonische drang bezeten trokken de joden van het ene land naar het andere, en *"na een paar eeuwen"*, zoals de joodse historicus Herzfeld bericht, *"en in het algemeen zonder enige zichtbare dwang van buitenaf, waren de joden gevestigd in alle gebieden van Media tot Rome, van*

Pontus tot de Perzische Golf, van Macedonië tot Ethiopië, en in deze enorme reeks landen was er geen significante handelsstad waarin joden niet vertegenwoordigd waren".

Handel en woeker

De beschikbare ruimte laat niet toe om in groter detail – in individuele gevallen en in het meest verre verleden, waar het reeds manifest was – de impuls tot handel in de geschiedenis van de joodse geest te onderzoeken. Er dient slechts te worden vastgesteld dat deze aanleg niet het gevolg was van de uitsluiting van joden door de volkeren, maar altijd een onveranderlijke drijvende factor van het joodse leven is geweest. Op zich kan hiertegen geen kritiek worden geuit, want handel en commercie zijn onmisbare elementen van ons leven, maar wel veel tegen de vorm van de joodse handelsgeest, waarover later meer. Het feit is dat reeds ten tijde van Salomo, en wellicht reeds aanzienlijk eerder, drukke karavaanwegen van Palestina naar Babylonië liepen, dat Salomo tol hief van de voorbijtrekkende kooplieden, dat hij bazaars vestigde in Damascus en andere plaatsen, dat reeds in zijn tijd de paardenhandel met Egypte een grote omvang had gekregen, en ten slotte dat, samen met de Feniciërs, de beroemde reis naar het mysterieuze Ofir, het gouden land in het verre oosten, werd ondernomen. Langs de hoofdweg die van Damascus naar het Jisreël-plateau naar de Golf van Akko liep, waren er ook andere veel bereisde handelsroutes. Een ervan leidde van Scythopolis naar Sichem, de andere door Genaea eveneens naar Sichem en vandaar naar Jeruzalem. Tussen deze stad en de haven Eilat bestond een directe, bloeiende commercie; een andere weg leidde naar de kuststad Jaffa. Op deze handelsaders bedreven de joden vanaf de oudheid een levendige tussenhandel, maar velen van hen moesten blijkbaar ook anders bezig zijn om in het land te kunnen leven.

Toen ze in ballingschap werden weggevoerd, openden zich nieuwe mogelijkheden voor de joodse handelsgeest. In korte tijd verwierven velen van hen grote rijkdom, vooral onder de tolerante en agrarisch georiënteerde Perzen. En toen de klaagliederen over het verlorene vaderland eindelijk waren uitgeput, keerden niet alle mensen daadwerkelijk terug naar Palestina, maar slechts de armen en de “heiligen”, die daartoe gedwongen waren en de kleinere groep van de ballingen vormden. Degenen die achterbleven, dreven hun handels- en bankondernemingen steeds verder oostwaarts en bleven allemaal in den vreemde. Degenen die terugkeerden, troffen een dunbevolkt land aan dat wachtte op energieke bebouwing. Zelfs als de joden door nood gedwongen waren daarheen te gaan, was het niet naar hun aard, waarvan het beste bewijs wordt geleverd door de massale migratie die spoedig begon naar de bovengenoemde landen.

De grote leugen waarmee we voortdurend worden gevoed, bestaat in de mening dat de jood door de verspreiding en de restrictieve wetten uit alle andere activiteiten was uitgesloten behalve de handel en daarom, gedwongen door de noodzaak, naar woeker moest uitwijken. Integendeel: de jood emigreerde omdat hij hoopte abroad de beste bodem voor deze dienst te vinden. Het is dus geen toeval dat het juist de grote handelscentra waren waar de bloeiende joodse kolonies bestonden, want als het hart van de jood naar arbeid had verlangd, zou hij naar een land met vruchtbare bodem zijn getrokken en niet naar stenige eilanden en smalle doklanden. Voorbeelden van dit feit uit de oudheid kunnen in grote aantallen uit alle tijden en landen worden afgeleid. In de Baskische gebieden van Spanje bijvoorbeeld waren er nog weinig steden. Met de bedoeling handel en commercie in deze provincies te stimuleren, verhief Sancho de Wijze (1189) het oude Gasteiz tot stad en vaardigde een edict uit volgens hetwelk elke vreemdeling die zijn waren verkocht daar vrij van alle lasten mocht wonen. Het resultaat was dat onmiddellijk een aantal joden uit alle landen toestroomde om de gunstige gelegenheid niet te missen. In Perzië, toen Abbas Sofi zijn door oorlog

verwoeste land economisch wilde opheffen, verleende hij buitenlandse kooplieden aanzienlijke privileges. Ook hier was het resultaat dat uit alle plaatsen, naast andere volkeren, voornamelijk joden in grote aantallen toestroomden. Precies op deze wijze gebeurde het in Polen, Bohemen en andere staten.

De jood had geen patriottisch gevoel en kon dat nergens verwerven en verlangde er ook niet naar, en als eeuwige zwerver trok hij naar waar tussenhandel en woeker konden floreren. Hier ligt een onmiskenbare karaktertrek die met de tijd steeds starer werd, maar helemaal niet door slechte mensen aan de jood was opgelegd. Zoals de Angelsakser, de Scandinaviër en de Duitser naar vreemde landen trokken om lege landen te bebouwen, zoals ze hun boerderijen bouwden en hun leven met de ploeg in de hand opbouwden (hun broeders met een andere aard onderzochten intussen de aarde en de kosmos), zo trok de jood onweerstaanbaar naar het bonte gewoel van havensteden, wisselkantoortjes en jaarmarkten.

De joden, zoals vermeld, namen actief deel aan de Babylonische handel, die Chinese en Indische producten naar het Westen vervoerde, en leverden eigen kostbare waren aan de markten aan de Middellandse Zee. De vele handelsleiders die worden genoemd, staan echter in de slechtste reputatie. Drie steden van Babylonië zijn vooral berucht en dat was vanwege de joodse handelsactiviteit. De joden werkten ijverig samen met de Feniciërs, maar ze raakten vaak in de bitterste conflicten met hun rasgenoten. In Alexandrië stegen ze spoedig door sluwe handel en financiële zaken op tot financiële koningen van het land, werden belastinginners, leenden in noodgevallen zelfs aan koningen geld (zo gaven ze bijvoorbeeld een wissel aan Agrippa), en verkregen de invloedrijkste posities aan het hof. Door deze joodse macht ontstonden vele volksopstanden, vooral in 116 werden ze zwaar mishandeld; maar met de grootste volharding begonnen ze hun zaken opnieuw en spoedig bereikten ze weer hun oude niveau van invloed. En zoals in Alexandrië leefde de jood van een levendige tussenhandel in Cyrene, Ethiopië (waar een jood blijkbaar de schatmeester van koningin Candace was – Handelingen 8:27), in Arabië, rond de Zwarte Zee, en op de Griekse eilanden, waar ze vooral in de slavenhandel op de voorgrond traden. Kortom, de joden volgden vanaf historische tijden het klassieke zinspreuk van de Talmoed, traktaat Jebamot, fol. 66a: *“Verdien 100 florijnen in de handel, zodat je dagelijks vlees en wijn kunt genieten, maar verdien 100 florijnen in de landbouw en er is nauwelijks zout en groente”*. Toen rabbi Eleazar een veld zag waarop kool langs de breedte op een strook was geplant, zei hij: *“Zelfs als men kool langs je lengte zou willen planten, is commercie beter dan jij”*. Toen de Rabbi eens tussen korenaren liep en zag dat ze heen en weer zwaaiden, zei hij: *“Blijf maar zwaaien, commercie is verkieslijker dan jullie”*.

Woeker en bedrog waren vanaf het begin aan de orde van de dag; men leest met interesse de Profeten die niet moe werden zich over deze kenmerken te beklagen. Zelfs de herhaalde vermaningen tot eerlijkheid van de Talmoed doen de prediker zeker eer aan, maar tonen duidelijk dat er niet naar werd geluisterd. (Ze verwijzen trouwens slechts naar joden onder elkaar.) Wanneer wordt geëist dat men de gewichten niet van metaal maakt, omdat dit slijt (!), maar van harde steen of glas, en men het niet van zout mag maken, omdat het daar kan worden weggevreten, dan ontbreken deze geboden niet aan een zekere humor en stemmen ze overeen met Hosea wanneer hij zegt: *“Kanaän heeft bedrieglijke schalen in zijn hand; hij houdt van bedriegen”* (12:7).

Als men nu de reisbeschrijvingen uit verschillende tijden openslaat, stuit men op het steeds herhaalde fenomeen dat de inwoners van alle landen waar joden in grote aantallen werden

aangetroffen vol klachten zijn over de bedrieglijke handel en de ondraaglijke woeker van de joden. Wanneer joden en blinde filosemieten bereid zijn dit alles als louter afgunst te verklaren, dan hoopt men dat de lezer uiterst kinderachtig zou zijn. Wanneer de verschijning van het jodendom overal dezelfde resultaten oplevert, moet er een andere reden aanwezig zijn dan de afgunst van de lokale inwoners. Maar we hoeven niet onze toevlucht te nemen tot dit theoretische inzicht, aangezien de feiten uit alle tijden grotendeels zo bevestigd en talrijk zijn dat men voor de ondersteuning van zo'n inzicht elk goed boek kan openslaan en dan eerder te maken krijgt met de grote hoeveelheid ervan dan dat men ernaar hoeft te zoeken.

Toen de joden, zoals hierboven bericht, naar de steden van de Spaanse Baskische gebieden trokken om de handel te stimuleren naar de wil van Sancho de Wijze, vonden ze het daar gemakkelijker om de behoeftige boeren en stedelingen geld te lenen voor hun ondernemingen tegen rente. Aangezien deze hoog was, moesten de Basken hun bezittingen verpanden en raakten ze in steeds grotere afhankelijkheid. Hun gevoel van onafhankelijkheid werd spoedig gekrenkt door de buitenlandse immigranten die slechts op woeker uit waren, en de raad van de stad Viktoria zond een verzoek om bescherming aan de koning, die vervolgens een edict aankondigde waarmee de joden werd verboden schuldbrieven uit te geven *“aangezien, als het op deze wijze voortgaat, grote schade zou komen aan de christelijke burgers, ja de stad ontvolkt zou worden”* (1332).

In Perzië, waartoe, zoals we zagen, vele vreemdelingen werden aangetrokken, *“hadden de joden door hun methoden en greep de inheemse onderdanen zodanig uitgebuit en verarmd dat het geklaag de oren van de keizer zelf bereikte”*, bericht een kroniek, en voegt eraan toe: *“dat de staatsminister lang en hard nadacht hoe hij van de joden vrij kon komen zonder de andere vreemdelingen te beledigen”*.

In Constantinopel waren de joden in grote aantallen gevestigd, waar ze eveneens enorme rijkdommen hadden verkregen. *“Het meeste geld”*, bericht Tavernier, *“is in handen van de keizer en de joden; maar ik bedoel de joden die in Constantinopel verblijven. Voor wat die in de provincies betreft, dat zijn ellendige mensen, en ellendiger dan de christenen, aangezien ze de grond niet bewerken, en omdat ze van niets anders afhankelijk zijn dan hun gekuip kunnen ze niet allemaal genoeg verdienen door handel”*. De joden, zo bleek, leenden vaak geld aan de pasja in valse munten, ze beheerden de douane, *“waar ze de christenen meestal mishandelden”*, eveneens hebben ze de inning van belastingen in Syrië, Palestina en Egypte, en Sargredo geeft zijn indruk in de volgende sterke bewoordingen: *“Gemeenheid is in Constantinopel als het ware een gemeenschappelijke prostituee, waarvan de joden de pooiers zijn”*.

Hoe het in Portugal en Frankrijk ging, zal later worden besproken; wat Spanje betreft, de joden waren daar reeds vanaf de vroegste tijden bekend als de gewetenlooste slavenhandelaars, onderdrukten de lokale inwoners door hun onmetelijke rijkdom en waren in staat wetten die tot bescherming van de christenen waren aangenomen neer te slaan of hun uitvoering te voorkomen. Ten slotte werd tot de rigoureuze methoden van gedwongen doop en verdrijving overgegaan. De eerste leidde natuurlijk tot niets, en we noteren eeuwenlang een stijging en daling in de strijd van geld met burgerrechten, begeleid door religieus fanatisme aan beide kanten. *“Vanaf de vroegste tijden”*, bericht een joodse historicus, *“bedreven de joden de financiële en wisselzaken, die door de antijoodse kroniekschrijvers de titel van woeker kregen”*. Aangezien dezelfde historicus aan het begin van zijn werk toegeeft dat de joden *“op gelijke voet stonden met de andere burgers, en inderdaad de*

privileges van infanzones genoten", kwam woeker dus niet tot stand als gevolg van vijandigheid tegenover joden, maar, zoals elders ook, de vijandigheid van vele kroniekschrijvers tegenover joden als gevolg van woeker. *"Waar was er tijdens de Middeleeuwen een beter bezochte markt dan in Tudela?"* roept Kayserling trots uit, en vervolgt: *"De slavenhandel werd vanaf de vroegste tijden door joden bedreven; hier verwierf hij in omvang en betekenis meer dan in de andere koninkrijken van het schiereiland en hield zich ook hier het langst ongeschonden staande tot de totale omsingeling van de Moren of, als u wilt, tot de verdrijving van de joden"*. Deze slavenhandel hielp Tudela toen *"de status van een belangrijke handelsstad"* te bereiken. Maar vooral interessant wordt de gehele handel door het feit dat het bijna uitsluitend Moren waren die het voordeel van de slavenhandel plukten, dus inderdaad de nakomelingen van mannen die de joden eeuwen eerder verraderlijk het land hadden binnengeroepen. Maar het lot voltooide zich, want, zoals Heman in het genoemde werk bericht, juist toen het laatste Moorse rijk werd omvergeworpen, werd de verdrijving van de joden besloten.

In Rome, een stad die door alle eeuwen een centrum van politieke en religieuze strijd was geweest, die meer dan één plunderaar had betreden en waar burgeroorlogen aan de orde van de dag waren, werd het leven van de joden natuurlijk niet zeer zichtbaar gevormd. Ook daar moesten keizers en pausen voortdurend met de joodse kwestie omgaan. Ofwel moesten hun rechten en vrijheden worden versterkt, ofwel, zoals bijvoorbeeld op het Vierde Lateraans Concilie van 1215, regelingen worden aangenomen, ofwel moesten de joden de ontweken tiende betalen, werd hun verboden klerken aan te vallen, hun statuten aan een rechtbank onderworpen, enz. De joden waren reeds vroeg rijke eigendomseigenaars, maar niet om zelf op het land te werken, maar, zoals Vogelstein-Rieger berichten: *"De slavenhandel werd zo ijverig bedreven (vooral vele slaven werden uit Gallische gebieden ingevoerd) om geschikte arbeidskrachten te verwerven voor de door joden bezeten landgoederen"*. De wisselende en noodlottige geschiedenis van de joden in Rome kan hier niet in groter detail worden besproken, deze suggesties mogen volstaan om te tonen dat het vergelijkbaar was met die in alle landen. In andere Italiaanse steden verwierven de joden eveneens grote rijkdom en macht, zo werd bijvoorbeeld in Cesena ernstig gevreesd dat ze door hun kapitaal heren van de gehele stad zouden worden, wat niet te verwonderen was wanneer men leert dat de magistraat uiterst blij was wanneer de *"Hebreeuwse geldleners"* niet meer dan 20 procent namen. In Livorno waren de joden zo machtig geworden dat de christenen voor hen de sabbat moesten vieren, en eveneens in vele andere steden. Venetië, Genua en Florence lijken, althans voor een tijd, een uitzondering te zijn geweest, aangezien wordt bericht dat de zakenlieden van deze steden de joden in sluwheid niet onderdeden. Inderdaad werden soortgelijke klachten als tegen de joden ook geuit met betrekking tot de Lombarden, zoals bijvoorbeeld in Frankrijk, waar wetten tegen hen werden aangenomen. Dit toont dat soms zelfs Europeanen *"niet christenen, maar gedoopte joden"* konden zijn, zoals destijds werd gezegd. Maar juist dat de Lombarden evenzeer moesten worden bestreden als de Hebreeërs bewijst dat woeker op zich een uiterst prominent factor was, dat de verdediging ertegen gericht was tegen iedereen die haar bedreef en dat bijgevolg de klacht die over de gehele wereld tegen joodse woeker en joods verraad werd verspreid – zelfs wanneer ze weerklinkt waar niet altijd soortgelijke geschreven bewijzen zijn – haar welgegronde reden heeft.

Bij de vorsten konden de joden zich onmisbaar maken, en probeerden dat vaak te doen, doordat ze hun geld leenden voor militaire ondernemingen en hun verkwisting en vrijgevigheid op dezelfde wijze bevorderden, maar hoge rentes en privileges eisten. Daarom beschermden de koningen ook overal de joden en de woede van de volkeren moet reeds zeer hoog zijn gestegen voordat ze aan de druk tot

beperking van joodse voorkeurrechten toegaven. Vaak beschermden ze de joden militair, zoals bijvoorbeeld in Navarre, waar een belediging aan een jood werd bestraft alsof ze aan een Spaanse grande was gedaan; waar de jood niet voor financiële zaken gearresteerd kon worden; waar hij van alle belastingen op goederen was vrijgesteld. In Tudela wees koning Sancho (1170) de vesting aan de joden als hun woonplaats voor hun grotere veiligheid toe. Bovendien hoefden de joden geen tiendebijdrage te betalen op goederen die door erfenis in hun bezit kwamen; als een jood iets aan een christen verschuldigd was, moest de christen twee getuigen presenteren *"waarvan er echter één een jood moest zijn"*. In 1255 kwam Tudela in opstand, werd met moeite gekalmeerd en ontving een nieuwe grondwet, totdat de oude zwendel opnieuw begon. De koningen van Navarre raakten ook eindelijk verarmd; ze kwamen thuis zonder avondmaal te vinden, ze konden het graan dat van de joden was gekocht niet betalen, enz. Als men nu denkt dat de joden ook maar het minste consideratie zouden hebben gehad voor de moeilijke positie van hun beschermheren die ontegenzeggelijk voor joodse rechten opkwamen alsof het hun eigen waren, vergist men zich deerlijk. Ze waren in staat zich nog meer "onmisbaar" te maken.

"De rentes die door de joden werden verhoogd, we kunnen het niet ontkennen, lijken een mateloze hoogte te hebben bereikt", geeft Kayserling eerder triest toe. *"Alles werd als pand opgegeven: de boer gaf zijn ploeg op, de ridder zijn kasteel, de koningen hun juwelen, de bisschop zijn ring"*.

Zo gebeurde het in alle landen: de lichtzinnigheid en prachtzucht combineerden zich met de gemeenheid en woeker van de joden; de twee konden slechts door geweld worden gescheiden en het volk moest de kosten betalen. Daarom zegt Luther terecht: *"Ik hoor zeggen dat de joden grote sommen geld geven en daarmee nuttig zijn voor de heersers; ja, waar geven ze het vandaan? Niet uit hun eigen, maar uit het eigendom van de onderdanen en heersers dat ze door woeker stelen en roven... De onderdanen moeten geld geven en door de joden mishandeld worden. Moet de jood daar niet stiekem om lachen, dat wij ons zo schandelijk laten misbruiken en voor de gek laten houden."*

Een andere Duitser doet de volgende filosofische observatie over joodse woeker: *"Wanneer men een natte spons uitknijpt, geeft hij water af, maar hij had het water eerder in zich opgezogen; zulke natte sponzen zijn de joden, ze geven inderdaad iets voor het algemene nut maar ze hebben de christenen eerder door hun woeker uitgezogen. Spinnen vangen vliegen met hun web, huisvesten ze, spinnen ze rond, maar tot grote schade van de arme vliegen, want ze zuigen ze uit zodat ze dood blijven liggen. Zulke spinnen zijn de joden, ze geven inderdaad enig geld en doen alsof ze het voor het beste van het algemene welzijn doen, maar ze zuigen de christenen uit met hun woeker. Joodse gelden die naar het algemene welzijn gaan zijn echte spinnenwebben waarin de christenen blijven hangen"*.

De man had alle reden tot zulke melancholische observaties, want Duitsland was geen uitzondering in de cyclus van de joodse kwestie en hier werd herhaald, in elke grote stad, iets soortgelijks als in Tudela, Constantinopel, Perzië, en zoals we hebben gezien, in Portugal en Frankrijk. Zelfs vandaag wordt het sprookje verspreid dat de joden in Duitsland onderdrukt en verwaarloosd zijn geweest. Dat is helemaal niet het geval. Ze konden eerder vrij rondtrekken en zich overal vestigen. Maar niet alleen dat, de gelijke rechten met de lokale inwoners gingen zelfs zo ver dat de joden slechts door hun eigen rechters berecht konden worden. Het oudste document dat ons dit recht als een oud privilege toont en het nogmaals bevestigt, dateert uit 1230. Bovendien geldt de regel dat geen christen een vordering tegen een jood kan handhaven als hij niet in staat is ten minste één joodse getuige voor zichzelf naar voren te brengen. De zittingen van de joodse rechtbank vonden meestal plaats in de synagogen en

zelfs prelaten van de katholieke kerk moesten de moeite nemen daarheen te gaan als ze juridische conflicten met joden hadden. Maar de joden waren in staat deze privileges met hun eeuwenoude erfelijke brutaliteit uit te breiden tot alle velden.

In de wijdverbreide pandzaken die ze bedreven, gold het als voldoende als een jood over een gestolen voorwerp dat hij had gevonden verklaarde dat hij het eerlijk had gekocht! Bij het opeisen van zijn eigendom was de rechtmatige eigenaar verplicht de prijs te betalen die de joodse pandjesbaas zei te hebben berekend. De Goslarse rechten verleenden de jood, en hem alleen, het privilege om geld te lenen zelfs op dingen waarvan hij wist dat ze gestolen waren. Dus terwijl de Duitser, als hij in het bezit van wettig verworven goederen werd gevonden, verplicht was deze zonder enige schade aan de eigenaar terug te geven, kon de jood een door hemzelf vastgestelde prijs eisen! Verdere vrijheid van woeker was het doel dat met de grootste volharding werd nagestreefd en meestal ook bereikt.

De wettelijk vastgestelde rente schommelde tussen 33 procent en 120 procent, maar de daadwerkelijk geëiste was vaak aanzienlijk hoger. Daarom zien we keer op keer de adel, burgers en boeren in de grootste afhankelijkheid van de joden; een lading documenten getuigt daarvan. Een graaf Walram van Zweibrücken bevond zich in de handen van 17 joodse woekeraars; in 1338, in het kleine stadje Oberwesel, werden niet minder dan 217 schuldenaars aan de joden genoemd; de graaf van Oettingen verpandde zijn gouden kroon; de landgraven Balthasar, Friedrich en Wilhelm van Thüringen bevonden zich geheel in de handen van vijf joden uit Erfurt. In 1385 had een enkele jood in Ulm 43 schuldbekentenissen te tonen; er waren 55 schuldbekentenissen aan twee joden uit Erfurt. Toen een jood Isaak uit München vluchtte en later werd gevat, werden juwelen van burgers, de adel en zelfs het zilveren servies van de koning in zijn bezit gevonden. Deze berichten kunnen pagina's lang worden voortgezet. Door woeker en de pandzaken was de jood inderdaad machtig aan het hof van vorsten en prelaten, waar hij vaak als financieel adviseur en belastinginner werkte. Naast deze hofjood stond bijna altijd een lid van de stam als secretaris, die de boekhouding in het Hebreeuws bijhield en op deze wijze alleen inzicht in en overzicht over de zakelijke situatie bezat. Uit deze korte suggesties zijn de noodzakelijke gevolgen te voorzien.

De macht van de joden groeide steeds groter, dienovereenkomstig groeide de toorn van het volk en een jodenvervolging brak uit. Maar men mag niet denken, zoals de joden altijd beweren, dat ze altijd door de Duitsers werden verdreven en mishandeld. Integendeel. De jood kon tot de 13e eeuw alle beroepen uitoefenen, alles stond voor hem open. Maar hij zelf dacht er niet aan om hand in hand met de heidenen te werken, sloot zich streng af en had slechts zoveel met de niet-jood te maken als voor de handel noodzakelijk was. En geen spoor van enige interesse in het leven van het gastvolk is te bespeuren. Dat inderdaad de Duitsers ook koeler werden vanwege hun uitbuiting door de gewetenloze immigrant, moeten de joden aan zichzelf toeschrijven.

De jood was ook niet, zoals het gezegde nog steeds volhoudt, de paria van de samenleving. Zeker, joden en woekeraars waren synoniem geworden en de minachting voor dit beroep was gerechtvaardigd. En houd niet van de joden, vertrouw ze niet, ze zijn de dieven van je ziel, de schenders van je vrouwen, zegt een oud lied onschuldig, maar men kan echter niet spreken van constante mishandeling als de paltsgraaf Philipp met zijn zoon naar de synagoge ging, als een jood onder een boete van slechts tien florijnen zijn tong mocht uitsteken naar een beeld van Maria, als in 1327 in Regensburg een priester vluchtte voor twee joden die hem wilden vermoorden. Toen de

joodse gemeenschap naliet de boosdoeners te straffen, voldeed het christelijke gerecht eraan om omgang met hen te verbieden. Volgens een kroniekschrijver van Straatsburg moesten mensen die een jood hadden beledigd een strengere straf verwachten dan degenen die een gewone burger hadden gekwetst.

De joden waren zelfs reeds vanaf de vroegste tijden de geldschieters aan de stadsraad en de regering; het volk moet reeds tot wanhoop zijn gedreven voordat het gewelddadig in opstand kwam tegen hun macht. Het is een gebeurtenis die constant terugkeert: de heerschappij van de joden valt altijd samen met de ondergang van het Duitse volk, hun verzwakking met zijn opkomst. Na de tweede kruistocht en ten tijde van de Zwarte Dood (in het midden van de 14e eeuw) bereikte de ellende van Duitsland twee van haar hoogtepunten. De tot recht en orde neigende Duitser was toen niet langer in staat weerstand te bieden aan het uiten van de eerder onderdrukte toorn en zich van zijn uitbuiters te bevrijden. Wat wordt verteld over "vergiftiging van putten" enz. door joden met de bedoeling de "redenen" daarmee bloot te leggen, is lege kletspraat, verspreid ofwel door mensen die niet in staat zijn onderscheid te maken tussen schil en kern, ofwel door joden die de Duitsers als idiote fanatici willen afschilderen (zoals bijvoorbeeld Graetz). De Duitsers hadden bitter in zichzelf aangevoeld dat ze een volksvijand en een gewetenloze uitbuiter in het land hadden. Dat ze zelfs tijdens de Zwarte Dood wisten waar het om ging, is te zien uit een kroniek van Erfurt die als oorzaak vermeldt *"het onmetelijke geld dat baronnen en ridders, burgers en boeren aan de joden verschuldigd waren"*. Maar de uitbarstingen van wanhoop hielpen helemaal niet. Want een paar jaar later was de situatie opnieuw dezelfde, de rente erger dan daarvoor. Als het land onder oorlog leed, had de jood uiteindelijk de winst. Want precies zoals vandaag *"waren alle commissarissen joden en alle joden commissarissen; de joden hebben een wet en vrijheid om te liegen en te bedriegen zolang het hen profijt brengt"*, gaat een diepe klacht uit de Dertigjarige Oorlog.

"De observatie", zegt Liebe, *"is onontkoombaar dat perioden van verwarring in het openbare leven die onmiddellijk een verlamming van het economische leven teweegbrachten en de handelsgeest de mogelijkheid van genadeloze activiteit garandeerden, niet ongunstig waren voor de joden"*.

Want het mag bij alle vervolgingen niet worden vergeten dat ze uitzonderingen waren die altijd als zodanig werden becommentarierd, terwijl de berichten over het dagelijkse leven, hoewel dit inderdaad het kenmerk van elke tijd is, natuurlijk veel schaarser vloeien. Het ophef dat joodse historici maken over de "joodse massamoorden" is sterk overdreven; het zou goed zijn inderdaad te onderzoeken hoeveel volkskracht werd geplunderd en langzaam uitgeput, hoeveel ongerapporteerde wanhoop van Duitse mannen ertussen ligt. Later werd de zo periodiek geuite razernij een algemene minachting met betrekking tot de joodse geest. De ambachtsgilden, die tot de 13e en 14e eeuw openstonden voor de joden, hoewel de laatsten niet voelden dat ze de gelegenheid hoefden te grijpen om een ambacht op te nemen, werden nu principieel voor de joden gesloten. Als eerder de jood in de stad kon wonen (hij gaf er meestal de voorkeur aan in zijn eigen wijk te leven), volgde nu een insluiting, het getto, de situatie die eerder bestond werd nu als norm beschouwd. De woekerende jood werd uiterlijk getypeerd door een puntmuts, omgang met hem verboden, enz. Dit uitsluiting was echter niet zo slecht, maar werd inderdaad verplichtend in die tijd. Dat de jood niet onderaan in sociale positie stond, blijkt reeds uit de titel "nederig" die zelfs de boer droeg, en een Frankfurtse rekening bericht: *"Men dient hen evenzeer over hun joodse orde te ondervragen als de Turkse keizer van Constantinopel."*

Abt Trithemius gaf in 1516 het volgende praktische oordeel: *"Het is begrijpelijk dat een afkeer wortel heeft geschoten onder hoog en laag, onder geleerden en ongeleerden, tegen de woekerende jood en ik verleen alle wettelijke maatregelen ter bescherming van het volk tegen joodse woeker. Of moet eerder een vreemd, immigrant volk over ons heersen, en inderdaad niet door grotere kracht, moed en deugd maar door geld waarvan de verwerving hij het meest van alles lijkt te beminnen? Maar niet door gewelddadige vervolgingen en plunderingen moet men zich van de joodse plaag bevrijden, maar door alle woeker en schadelijk bedrog van de joden af te snijden en door hen aan te sporen tot nuttige arbeid op het veld en in de werkplaatsen"*.

Maar deze en soortgelijke projecten leidden, zoals ook elders, tot niets. Als men door de pagina's van de Annalen van Neurenberg bladert en zich afvraagt wat inderdaad de burgers ertoe had bewogen de joden in 1499 te verdrijven, luidt het laconieke antwoord: *"De joden die in Neurenberg gevestigd waren, hadden het zeer goed. Ze werden steeds arroganter en ongeremder. De mateloze woeker die ze bedreven, de onverzadigbare hebzucht waaraan ze zich overgaven, de laster van de christenen, de dagelijkse toename in aantal, maakten het eindelijk voor de raad en de burgerij ergerlijk om zulke gasten en voor de commercie schadelijke bloedzuigers onder zich te dulden"*. Als in vroegere tijden reeds verschillende economische en religieuze vragen waren uitgebroken vanwege de opstanden, zag men dat het probleem met deze niet op te lossen was, en in 1499 werden de joden onder militaire bescherming (zodat hun niets ergs overkwam) uit de stad geleid *"waarin ze zo lang hadden geleefd en waarin ze door verslindende woeker zulke grote rijkdom hadden verworven"*. Dat deze klacht totaal gerechtvaardigd was, blijkt reeds uit het feit dat in 1310 keizer Hendrik VII de Neurenbergers een "privilege" verleende waarin de joden werd verboden van burgers meer dan 43 3/4 procent en van vreemdelingen meer dan 55 procent wekelijkse rente te nemen. Zeker een goed privilege! In andere steden van Duitsland was het hetzelfde, en overal slaakte het volk een zucht van verlichting wanneer de joden de stad moesten verlaten. De prediker Hartmann Creidius spreekt op deze wijze bij de gelegenheid van de verdrijving van de joden uit Augsburg: *"En het is een groot voordeel van de lokale burgerij dat zij boven andere steden heeft, aangezien de vervloekte joden niet alleen het bloed van de arme christenen door wrede woeker en overmaat uitzuigen maar ook door allerlei commercie en zaken het brood uit hun mond nemen zodat vele burgers samen met hun vrouwen en kinderen in ondergang en bedelarij zijn gedwongen"*.

Het zou te veel tijd kosten om de geschiedenis van elke Duitse stad in detail te bespreken, en het zou ook overbodig zijn aangezien overal hetzelfde wordt herhaald. In 1539 werd een edict uitgevaardigd door geheel Duitsland waarin men las dat men de jood woeker moest verbieden, dat ze moesten worden aangespoord tot handenarbeid zodat ze daardoor leren hun brood te verdienen met het zweet op hun voorhoofd, zoals de christenen. Natuurlijk was dat alles nutteloos. Als men berichten leest over de joodse handel uit de Middeleeuwen, zoals opgetekend door Duitse kroniekschrijvers, noteert men daarin hun terugkerende verbazing over de steeds opnieuw ontspruitende joodse sluwheden die ze moeten verhalen. Vervalsingen van wissel, valse faillissementen, verleiding van jonge onervaren mensen, de kinderen van rijke ouders, tot verkwisting, in het Hebreeuws geschreven schuldbekentenissen in goed vertrouwen aanvaard maar, later vertaald, niets dan een grove propositie bevattend, pakketten wisselen tijdens aankoop, waarbij de koper in plaats van de echte waren stenen of stro ontdekt, enz. Vaak wordt aan al de klachten een humoristische noot van de schrijver toegevoegd die de spot drijft met de goedgelovigheid van de Duitsers, vaak zoekt hij beelden om de relaties tussen joden en christenen drastisch te beschrijven, zoals bijvoorbeeld wanneer hij

zegt: *“Een vorst die joden onder zijn onderdanen zet, handelt als een huisvader die een vijver met jonge vissen bezit en er een vrij grote snoek in gooit die ze allemaal opeet; wie is inderdaad zo dwaas om een geit als tuinman te houden? Wie zou een vos als ganzenhoeder of als kippenbewaker willen houden? Wees zeker, lieve autoriteiten, als u arme mensen wilt kwellen, zet dan joden in uw landen”*.

Het zou buiten het bestek van dit boek vallen als ik hier in alle detail op in wilde gaan. Laat het worden vastgesteld dat in alle tijden en in alle landen waar joden in grote aantallen leefden dezelfde klachten van het volk tegen joods bedrog en joodse woeker werden geuit. Aan dit feit en zijn onbetwistbare rechtvaardigheid wordt een ander, belangrijker inzicht toegevoegd. Zelfs als er onder christenen ongezonde elementen waren en als er zeker geen gebrek was aan dieven en schurken, zijn ten minste allen verenigd in het oordeel over hun bedrog, terwijl joodse wet een uitgesproken verschil maakt in de gedragingen van joden onder elkaar en onder niet-joden.

Joodse morele wetten

Er kan geen twijfel over bestaan dat het zo is, hoewel de joden natuurlijk hun uiterste best doen om zichzelf als met het olie van menselijkheid gezalfd voor te stellen. Ze slagen daar ook in, aangezien wij allen de fout maken het joodse verleden te overzien vanuit een Duitse of christelijke wereldbeschouwing en moraliteit, en gemakkelijk geneigd zijn gedachten daarop over te dragen die de joden ver verwijderd waren te hebben. Wanneer wij bijvoorbeeld over een naaste spreken en daarbij elke mens verstaan, bedoelt de jood daarmee slechts de jood. Die geboden die ons zo menselijk toeschijnen die we in de Pentateuch vinden, die ook in de Talmoed als oases begraven liggen, en die wij, verheugd iets menselijks daar te ontmoeten, graag zouden aanvaarden, krijgen een bittere nasmaak door herhaaldelijk geëiste onderscheiding tussen joden en heidenen (niet-joden, heidenen). In traktaat Baba Kamma, fol. 113b, lezen we: *"Deut 22:3 zegt: 'met enig verloren ding van je broeder', wat betekent: je moet het aan je broeder teruggeven, maar je hoeft het niet aan een heiden terug te geven"*. Rabbi Chanina zei: *"Wat betekent dat wat geschreven staat in Lev 25:17: 'men mag zijn naaste niet bedriegen'? Antwoord: iemand met wie je door de Torah en de voorschriften verbonden bent, mag je niet schaden."* Op andere plaatsen wordt geleerd dat het verbod op stelen slechts betrekking heeft op joden onder elkaar, inderdaad dat het beperkt is tot plagiaat. Het gesprek van Jakob met Rachel dat in de Talmoed is opgetekend, mag klassiek worden genoemd. Jakob zei tot Rachel: *"Wil je met mij trouwen?"* Zij antwoordde: *"Natuurlijk, maar mijn vader is een bedrieger en je zult niet met hem kunnen omgaan"*. Waarop Jakob zei: *"Ik ben zijn broeder in bedrog"*. Toen vroeg zij: *"Is het dan toegestaan dat een rechtvaardige man groot is in bedrog?"* Waarop hij zei: *"Aan de reinen toont u zich rein, aan de valse trouweloos, zie Ps 18:27"*.

In deze maximes van hun stamvader Jakob vinden de rabbijnen blijkbaar niets afstotelijks, aangezien ze dit verhaal vele malen met plezier herhalen. Ook in een andere context laten ze zich niet door gewetensbezwaren hinderen: wanneer Haman tot Mordechai zegt dat men zich niet moet verheugen over de val van een vijand, antwoordt deze: *"Dat is slechts waar voor een Israëliet, maar over u zegt Deut 33:29: 'U zult hen vertrappen op hun hoogten'"*.

De gehele vorm van het joodse rechtsbegrip komt echter niet alleen in deze uitspraken en regelingen naar voren, maar vooral plastisch in de vertelling van een concreet gebeuren dat met zichtbaar plezier is geschilderd. Rabbi Shila kastijdde een man die met een Egyptische vrouw had geleefd. Deze ging naar de koning en lasterde hem met de woorden: *"Het is een man die onder de joden oordeelt zonder toestemming van de koning"*. De koning zond onmiddellijk een boodschap naar hem. Toen rabbi Shila kwam, spraken de rechters: *"Waarom hebt u deze man gekastijd?"* – *"Omdat hij met een ezel heeft geleefd"*, was zijn antwoord. *"Hebt u getuigen?"*, vroegen ze. – *"Ja"*, zei hij. Daar kwam Elia in mensengedaante en getuigde ervan. *"Iemand bij wie het zo staat"*, vervolgden de rechters, *"is ter dood veroordeeld"*. Waarop de rabbi: *"Sinds de dag dat we uit ons land zijn verdreven, hebben we niet de autoriteit om te doden, maar u kunt met hem doen wat u wilt"*. Terwijl de rechters de zaak overwoog, begon rabbi Shila de zegswijze van 1 Kron 29:11 uit te spreken: *"Van u, o Eeuwige, is de grootheid en de macht"*. De rechters vroegen hem: *"Wat zei u?"* Hij antwoordde: *"Ik zei: gezegend zij de barmhartige die het koninkrijk van de aarde evenals van de hemel heeft gemaakt, en u macht en barmhartigheid in gerechtigheid heeft gegeven"*. De rechters zeiden: *"De eer van het koninkrijk is zeer dierbaar"*, ze gaven hem een staf en zeiden tot hem: *"U mag oordelen"*. Toen rabbi Shila naar buiten ging, sprak die man (die hij had gekastijd) tot hem: *"Doet de barmhartige*

zulke wonderen aan leugenaars?” De rabbi: *“Lafaard! Worden ze niet ezel genoemd? Zoals geschreven staat in Ezek 23:20: ‘wier vlees is als dat van ezels’”* – Toen de rabbi zag dat de man wegging om de rechters te vertellen dat hij hen ezels had genoemd, dacht hij: *“Dit is een vervolger en de Torah zegt: ‘kom iemand die je wil doden voor’”*. En hij nam zijn staf en doodde hem. Daarop zei hij: *“Aangezien een wonder mij is overkomen door het vers in 1 Kron 29:11, zal ik het op deze wijze uitleggen: van u, o Eeuwige, is de grootheid, dat betrekking heeft op het werk van de schepping, enz.”* Er volgt een gehele reeks bijbelse zegswijzen zonder zin samengeworpen.

Dit korte verhaal dient in duidelijke woorden te spreken, zonder veel commentaar; erin is alles vervat: de ongelooflijke minachting voor de niet-jood, de door de profeet Elia gesanctioneerde leugen en de door de Torah geautoriseerde moord. Als we de woorden uit het vijfde boek van Mozes 23:20 toevoegen: *“U mag woeker bedrijven met de vreemdeling, maar niet met uw broeder”*, dat is de economische motivatie.

Het nationale gevoel weerklinkt in de vertelling van de Perzische keizer die, heel vergelijkbaar met de Europeanen vandaag, naar de joden ging en zijn armen in tolerantie spreidde en zei: *“Kom, wij allen wensen één volk te worden!” “Het is waar”*, antwoordde rabbai Tanchum, *“wij besnedenen konden niet zoals u worden, laat u dus besnijden en word zoals wij”*. Deze nationale scheiding en deze moraliteit met een dubbele basis is een onmiskenbaar feit van het joodse verleden en heden zowel in theorie als in praktijk. Ik wens hier niet zoveel citaten op te stapelen, laat de woorden van een van de meest gezaghebbende en tegelijkertijd uiterst filojoodse geleerden worden vermeld: *“Het is een door zijn brutaliteit opvallend schema wanneer rabbijnen bijeen zoeken de christelijke publieke opinie te overtuigen dat de joden verplicht zijn tot dezelfde morele gedragingen ten opzichte van alle mensen en het jodendom als een religie van menslievendheid brandmerken”*.

Uit dit feit resulteren echter uiterst belangrijke inzichten. Als de christen, de Europeaan, kan dwalen, inderdaad als hij soms dieper kan vallen dan de jood, bezit hij in zijn absolute morele leer iets dat hem, zelfs in de diepste val, de weg omhoog toont. Tegen het gebod tot roof en verraad staat, geschreven en ongeschreven, dat tot de Europese samenleving. De neiging van de mens om zich aan zijn egoïsme over te geven, ontvangt van de moraliteit een tegenwicht. Aan de jood daarentegen komt bij zijn natuurlijke drang een grote toegevoegde kracht van zijn morele leer die als het ware samengevoegd is met een taaie rasenergie (meer details daarover later).

Als de jood in het eigendom van een niet-jood een ding ziet dat rechtmatig aan hem toebehoort, als de goederen van de heidenen lijken op de heerserloze woestijn, en als iedereen die ze grijpt ze eerlijk heeft verworven, als er geen overspel is met een niet-joodse: *“Want voor de heidenen is er geen vrouw, ze zijn niet echt hun vrouwen”*, dit betekent een wettelijk geautoriseerde roof van alle volkeren.

Al de woeker, al het bedrog dat door de eeuwen heen op de volkeren van de wereld is bedreven, is daarom niet als een aberratie te beschouwen maar integendeel het volgen van de wetten van de Sinaï en de Talmoedgeleerden. Daarom schreef Luther verontwaardigd hierover, daarom zei Goethe over de joden: *“Ze hebben een religie die hen toestaat vreemdelingen te beroven”*, daarom riep Fichte in wanhoop uit: *“Laat de joden maar blijven niet geloven in Jezus Christus, laat ze maar in geen enkele god geloven, zolang ze maar niet geloven in twee verschillende morele wetten en een mensvijandige god”*. Dus wanneer men de joden aanvalt, gebeurt dat niet om de vrijheid van gedachte te

muilkorven, zoals ze altijd met verontwaardiging volhouden, maar om een aanval te lanceren op een systeem van wetten dat rechtstreeks indruist tegen die van alle staten. Het moet eens en voor al worden vastgesteld dat een ras met dit rechtsgevoel niet in staat kan zijn recht te doen aan dat van de Europeanen en dat bijgevolg de joden voor eeuwig invloed moeten worden geweigerd door de door hen bezette openbare ambten, want een joodse rechter kan en mag niet anders handelen dan om altijd en overal slechts de joden te beschermen en te verdedigen.

Naïeve enthousiasten van humanitarisme volhouden nu dat de joodse wetten in onze vooruitstrevende tijd dingen uit het verleden zijn. Daartegen moet worden ingebracht dat bijna 9 miljoen joden, dat is twee derde van het gehele jodendom van de wereld, nog steeds de strengste volgers van de Talmoed zijn. Daarom zijn de wetten van alle staten altijd een doorn in het oog van de jood geweest en hij heeft constant geprobeerd ze te ondermijnen of met talmoedische scherpzinnigheid voor zijn eigen doelen uit te leggen. Daarom zien we ook dat de joden zelden hebben geprobeerd als burgers in alle beroepen te worden toegelaten maar altijd hebben gemikt op het uitlokken van uitzonderingsvoorwaarden en wetten voor zichzelf.

De wetten van een land verhinderden de joden natuurlijk mechanisch in de uitoefening van hun praktijken, maar waar dit verbod, door welke invloeden dan ook, losser werd, stormde de jood als eerste, en met grote energie, in de bres. We zien het nu in Rusland en zagen het tot 1933 in Duitsland.

Het kan ook niet worden verklaard door het feit dat de grootstedelijke joden niets met de talmoedische wetten te maken hebben. Want het is niet de Talmoed die de joden heeft gemaakt, maar de joden die haar hebben gemaakt. Bovendien heeft dit boek twee duizend jaar het joodse intellectuele leven beheerst, het werd vanaf de leeftijd van 6 jaar dag na dag in kinderen ingehamerd en heeft daarom natuurlijk het karakter van alle joden in de gegeven richting gevormd, of ze nu atheïstische beursspeculanten, religieuze fanatici of in talmoedkostuum gestoken joden zijn. Bovendien stammen onze grootstedelijke joden heel direct af van kleine dorpen in Galicië of Polen. Als we nu toegeven dat, wat welwillende vrienden van joden ook naar voren mogen brengen, er genoeg christelijke speculanten zijn, is niet te ontkennen dat juist het rechtsgevoel vooral hoog stond bij het Duitse volk. Een volk kan een percentage slechte exemplaren absorberen, maar wanneer een bedrieglijke geest met volledige gebrek aan terughouding, door de meest haarsplijtende opvoeding het best voorbereid op alle juridische subtiliteiten en corrupties, met ongelooflijke taaiheid hecht en met enorme rijkdom wordt ondersteund, is dit een gevaar voor het volk.

Met frasen over menselijkheid en gelijkheid kan men geen historische en raciale problemen oplossen zoals de internationalistische meesters vandaag, door joodse propaganda, geloven te kunnen. Daarvoor is een erkenning van de richting van de wil van de joden noodzakelijk, maar daarvoor ontbreekt het onze tijd, beneveld met frasen, aan het noodzakelijke karakter.

Religieuze intolerantie

Als de jood zich bewust afscheidde van alle andere volkeren in morele, juridische en nationale vraagstukken, is het begrijpelijk dat zijn religieuze denken geen uitzondering vormde. Omdat zijn volk het uitverkorene was, was zijn religie voor hem in het algemeen de enige religie. Galicië is een regio die tegenwoordig de grens tussen Polen en Oekraïne overspant. Jehova, wiens invloed in oude tijden beperkt was tot het grondgebied van Kanaän alleen, groeide geleidelijk groter en ontwikkelde zich in de verbeelding van het joodse volk tot een godheid die steeds machtiger werd. Maar dat belette niet dat hij daarnaast werd vereerd als een nationale god die er was om het volk Israël te leiden en te beschermen. De hoge muren die Nehemia om Jeruzalem had gebouwd en die de joden fysiek moesten scheiden van de heidenen, waren de uitdrukking van de innerlijke fundamentele scheiding en religieuze intolerantie. God is god, en wij zijn zijn volk, dat is de alfa en omega van de joodse religie tot op de huidige dag. *"De jood is de leraar van alle intolerantie, alle religieuze fanatisme, alle moord omwille van de religie, hij beroept zich op tolerantie alleen wanneer hij zich onderdrukt voelt, maar heeft haar nooit betracht en kon dat volgens zijn wet ook niet"*, zegt Chamberlain in zijn Grondslagen van de negentiende eeuw, een boek waarvan alleen latere tijden de dienst zullen waarderen die het aan het Duitse volk heeft bewezen.

Deze woorden zijn volkomen onbetwistbaar. Sinds de oudste tijden waren het bijvoorbeeld de joden die de christenen vervolgden waar ze maar konden en de heidenen opdracht gaven hetzelfde te doen; toen Julianus de Afvallige opnieuw de heidense cultus invoerde, maakten de joden in Syrië van de gegeven gelegenheid gebruik om christenvervolgingen met verdubbelde kracht in te stellen. Toen later de joden op Cyprus talrijk waren geworden, besloten ze alle andere inwoners te slachten. Deze gedenkwaardige beslissing kostte het leven aan 240.000 niet-joden. Tertullianus vertelt dat in Carthago, ten tijde van de christenvervolgingen, de joden het genoegen smaakten een geschilderd beeld rond te dragen dat een man voorstelde met ezelsoren en hoeven, een boek in de hand houdend en met het opschrift: de god van de christenen.

Wat nog steeds in al onze kerken leeft van het principe van "alleen zaligmakend" is het overblijfsel van de invloed van de Pentateuch en de profeet Ezechiël. Een sterk geloof zonder bloedige haatdragendheid is voor de jood zelfs vandaag nog een onmogelijkheid (helaas ook voor vele christenen die met zijn mentaliteit zijn besmet), om nog maar te zwijgen van vroegere tijden.

Dit wordt inderdaad bevestigd door joodse schrijvers en rabbijnen, weliswaar op een mildere wijze dan Chamberlain, maar in wezen hetzelfde zeggend. Toen bijvoorbeeld Napoleon in 1807 het beroemde universele joodse synedrium in Parijs bijeenriep en, met het doel om betwiste vragen te verhelderen, de joden menige harde noot te kraken gaf, stelden dezen als antwoord een hele reeks artikelen op waarin ze zichzelf wit wasten als onschuldige lammeren. Maar de inleiding tot deze antwoordnotities luidt: *"Geloofd zij de Heer, de God van Israël, die op de troon van Frankrijk en Italië een heerser heeft geplaatst naar zijn eigen hart"*. En op de vraag of de joden alle Fransen als broeders beschouwden, gaven de rabbijnen het meest diplomatieke antwoord: dat ze *"volgens de wet van Mozes alle individuen van de naties als broeders beschouwen die God erkennen, de schepper van hemel en aarde, en onder wie de joden privileges genieten of zelfs maar een vriendelijke aanvaarding"*.

Hier wordt de jood dus niet tegenover de Fransman, Italiaan en zelfs niet de christen geplaatst, maar hem wordt de keuze geboden van een “broeder” al naargelang wat hij bedoelt met “privileges” of “welwillende aanvaarding” en wat hij maakt van het geloof van dezelfden in God de schepper van hemel en aarde. Maar aangezien deze God, zoals de eerste woorden tonen, de God van Israël is, zeggen de diplomaten van het Grote Sanhedrin in fraaie woorden precies hetzelfde als de Talmoed, dat degene die Jehova niet als de Enige erkent nauwelijks een mens is, laat staan een broeder.

Maïmonides zegt het volgende over het gebod van Jehova om alle afgodendienaars te vernietigen: *“Vier generaties volstaan, aangezien een mens niet verder kan kijken dan vier generaties van zijn nakomelingen. Men moet daarom in een afgodische stad een oude afgodendienaar en zijn familie tot aan zijn achterkleinkind doden. Het is daarom ook bepaald dat tot de geboden van God behoort ook het gebod om alle nakomelingen van de afgodendienaars te doden, inclusief kleine kinderen. We vinden dit gebod overal in de Pentateuch herhaald (Deut. 12:16)”*. En Maïmonides concludeert beslist: *“Dit alles om zonder spoor te vernietigen wat zo’n grote verdorvenheid voortbrengt”*.

Meer recente schrijvers denken echter precies op deze wijze; bijvoorbeeld een hedendaagse rabbijn zegt: *“Met het idee van uitverkorenheid hangt natuurlijk een zekere exclusiviteit samen. Voor een waarheid erkennen betekent tegelijkertijd: proberen zich ver van dwaling te houden. Israël heeft zijn religie steeds duidelijker begrepen in zijn tegenstelling tot de naties. De religie van Israël moest daarom beginnen met particularisme”*. En verder: *“Het jodendom is de wereldreligie voor zover alle religies die universalisme als bewust gesteld doel hebben eruit zijn voortgekomen en, door het feit dat ze eruit zijn voortgekomen, zich dit doel stellen”*.

Tot slot beweert hij heel openlijk dat hij allen die in andere religies geloven beschouwt als afgevallen van de enige religie. Zelfs dr. Arthur Ruppin ziet kracht van religie en intolerantie als noodzakelijk samengaand wanneer hij over de joden zegt: *“(Joodse) orthodoxie was van het begin af veel minder een religie dan een strijdorganisatie, gekleed in religieuze kleren, voor het behoud van het joodse volk”*. *“De jood kent geen tolerantie in religieuze zaken; religie is hem te belangrijk daarvoor”*.

De joodse historicus Bedarride sluit zijn werk ook af met een verheerlijking van de joodse religie, het joodse ras en de joodse wet, wat we hem niet zouden hebben aangerekend als alleen de veelzeggende minachting voor het niet-joodse niet opnieuw zou opduiken. Hij zegt: *“De joden zijn de beheerders van een wet die, teruggaand tot de wieg van de mensheid, op de hoogte staat van de meest geavanceerde beschaving. Kunnen ze deze wet verlaten die ze terecht als superieur aan alle andere beschouwen, om een andere aan te nemen die in hun ogen slechts een kopie is?”*

Het streng orthodoxe kamp spreekt natuurlijk in hogere tonen. Men hoeft slechts een blik te werpen op de hedendaagse joodse kranten: volgens hen staan de joden zo ver boven alle andere volkeren omdat ze de eersten van alle mensen waren die god hadden erkend. In het programma van de Jeugdvereniging van de “Agudas Israël” staat de zin: *“De joden zijn de kinderen van god”*. Als programmapunt!

Een talmoedgeleerde uit Polen (vanwaar inderdaad al onze joden afkomstig zijn) spreekt op de volgende wijze: *“De evangeliën hebben geen gezaghebbende waarde, noch als historische bron, noch als ethische literatuur”* ... *“Het christendom viel bij de vestiging van zijn morele grondslagen in het tegendeel van het jodendom, in wereldvlucht, in de laster van elke cultuur, elke vooruitgang”*, en

hij prijst rabbijn Ismaël, die zegt dat de evangeliën afgunst, haat en jaloezie zaaien tussen Israël en zijn Vader in de hemel.

Hoe dr. Lippe zich het tegendeel van wereldvlucht voorstelt, blijkt voldoende uit de Talmoed, het enige door hem erkende boek. Daar zegt bijvoorbeeld Jesaja tot koning Hizkia: *"Je zult sterven omdat je je niet met voortplanting hebt beziggehouden"*. Over de waarde van het leven zegt rabbijn Jehuda: *"Drie dingen verlengen de dagen en jaren van de mens: degene die lang in gebed verkeert, aan tafel en op het toilet"*.

Rabbijn Eliëzer de Grote zegt: *"Degene die in een droom met zijn moeder slaapt, kan op verstand hopen. Degene die met een verloofde maagd slaapt, kan op de Thora hopen. Degene die in een droom met zijn zuster slaapt, kan op wijsheid hopen. Degene die in een droom met de vrouw van een man slaapt, kan er zeker van zijn dat hij een zoon van de toekomstige wereld is. Degene die in een droom een gans ziet, kan op wijsheid hopen! Degene die ermee slaapt, zal schoolleider worden. Degene die in een droom zijn behoefte doet, dat is een goed teken voor hem. Maar dit geldt alleen als hij zich daarna niet heeft schoongemaakt, enz."*

En de door dr. Lippe gerespecteerde rabbijn Ismaël beweert over de christenen: *"Over hen zei David, Ps. 139:21: zou ik hen die u haten (de god van Israël) niet haten en hen die tegen u opstaan verafschuwen? Vol van de meest volkomen haat haat ik hen die u haten, ze zijn vijanden voor mij"*.

Tot slot mogen de woorden van een antitalmoedist worden aangehaald die het waard zijn te worden verkondigd. Walther Rubens schrijft: *"De hervormingsbeweging die door Mendelssohn werd ingeleid, de praktische identificatie van het jodendom met de mensheid, deze stroming is gestokt, is inderdaad van tijd tot tijd omgekeerd in een retrograde beweging ... dezelfde gevoelens van fanatisme worden gevoed als die in de tijd van Spinoza die een verraderlijke dolk in hem stak, hoewel de joden tegenwoordig voldoende politiek zijn om dit fanatisme te verbergen en alleen hier en daar steken de wolvenklauwen uit de schapenvacht. De Schulchan Aroech, dat duistere werk van macht, krioelend van absurditeiten van allerlei soort en fanatieke wetten, is de onfeilbare codex van deze oriëntatie"*.

Deze voorbeelden mogen volstaan. Ze moeten onthullen met wat voor mentaliteit de joden de landen van Europa en Azië binnentrokken, hoe ze tegenover hen stonden in morele, nationale en religieuze betrekkingen en hoe ze dat zelfs vandaag nog doen. Samen met de principiële intolerantie ten opzichte van niet-joden gaat een niet minder scherpe vervolging van gemeenschapsleden die ontrouw zijn geworden aan de wet. Het is bekend dat afvalligheid werd bestraft met steniging, wurging, het ingieten van vloeibare metalen in de keel om de ziel te verbranden, en wat al niet meer werd toegepast. Daarover wordt onder meer gezegd: *"Een misdadiger wordt tot aan zijn knieën in mest ondergedompeld; dan wordt een harde doek in een zachte geplaatst en om zijn nek gewonden; een getuige trekt één eind naar zich toe, en de ander trekt het andere eind naar zich toe, totdat de misdadiger zijn mond opent. Intussen verhit men lood en giet het in zijn mond zodat het naar zijn ingewanden afdaalt en ze verbrandt"*

Door de wetten van de volkeren die de joden gastvrijheid boden, werd deze brutaliteit tegengegaan, wat echter niet verhinderde dat pogingen in deze richting tot op de huidige tijd werden voortgezet. Maar vooral in vroegere tijden hadden de rabbijnen geen genade, noch in het geval van individuele personen, noch van afvallige sekten. Door excommunicatie en economische boycot waren de talmoedisten in staat elke andere intellectuele beweging te onderdrukken. Instructief in dit verband is de geschiedenis van de Karaïeten (Karaeërs of Karaïmen). Deze wezen de geleerde discussies van de joodse talmoedgeleerden af en hielden zich strikt aan het woord van de wet van het Oude Testament. Verspreid over de landen leefden ze in bittere strijd met de andere joodse gemeenschappen. Ze werden overal beschimpt en er werden polemische geschriften tegen hen opgesteld waarin een geleerde uit Toledo, Abraham Ben Dior, die in 1199 stierf, zich bijzonder onderscheidde en de Karaïeten krachtig bekritiseerde. Niet tevreden daarmee werd elk sociaal en menselijk verkeer met hen stopgezet en ze werden bij elke stap in hun ondernemingen tegengewerkt. Het resultaat was dat de Karaïeten geleidelijk uit het Westen verdwenen, uit Spanje bijvoorbeeld, waar ze al lang voor de verdrijving van de joden uit dit land het talrijkst waren geweest. Ze trokken steeds meer naar het Oosten en bestonden alleen nog als kleine kolonies in het zuiden van Rusland, vooral op de Krim, en in kleine aantallen in Palestina.

Een soortgelijke vijandschap bestond tussen de Rabbanieten en de Sadduceeën. Waar het aantal van een gemeenschap groter was dan dat van de andere, werd een constante terreur over de minderheid uitgeoefend. Normaal waren de Rabbanieten, als veruit de talrijksten, de definitieve overwinnaars en zetten ze de Sadduceeën onder druk, maar waar mogelijk gaven dezen zich niet aan hen over. Zo waren ze eens in de meerderheid in Burgos en dwongen ze de talmoedisten vele van hun gewoonten op te geven; bijvoorbeeld werd het streng verboden een lamp aan te steken ter viering op de sabbat, zoals de talmoedische gewoonte was. Dit verbod verbitterde de Rabbanieten natuurlijk zeer en een rabbijn Nehemia, die dit niet langer kon verdragen, stak de lamp aan volgens de oude gewoonte op de sabbat. Dit veroorzaakte een wilde opwinding en het zou tot een bloedige botsing zijn gekomen als de Spaanse autoriteiten, waartoe de talmoedisten zich hadden gewend, niet hadden ingegrepen. Het conflict werd beslist ten gunste van de Rabbanieten, de Sadduceeën en ook de Karaïeten werden onderdrukt, uit de synagoge verbannen, en de Talmoed met zijn aanhangers triomfeerde.

Zoals met gehele sekten, zo gebeurde het, zoals vermeld, zelfs met individuele personen. Men kent het verhaal van Spinoza die, naar aanleiding van de klachten van Zophar van de synagoge van Amsterdam, werd geëxcommuniceerd; maar vooral kenmerkend is het verhaal van Uriel d'Acosta. Geboren uit joodse ouders die echter tot het christendom waren overgegaan, en opgevoed in dit laatste geloof, kwamen er echter twijfels bij hem over de waarheid van deze religie. Hij bestudeerde ijverig het Oude Testament en, omdat dit hem meer aansprak dan het Nieuwe, besloot hij zich tot het jodendom te bekeren, verliet zijn geboortestad Porto in Portugal, waar hij dat niet openlijk kon doen, en reisde naar Amsterdam waar hij zich liet besnijden. Hij ontdekte echter spoedig dat de leerstellingen van de rabbijnen anders waren dan wat Uriel zich had voorgesteld na zijn studie van de Pentateuch, waarover hij niet naliet opmerkingen te maken. Dat ergerde de grote rabbijnen en ze gaven hem een ultimatum om zich of aan al hun opvattingen en statuten te onderwerpen of zich als verbannen te beschouwen. Hij gaf niet toe en werd geëxcommuniceerd. Alle joden, zijn eigen broers niet uitgezonderd, kregen opdracht hem met scheldwoorden te vervolgen, hem met stenen en vuil te bekogelen en hem in zijn huis geen rust te gunnen. D'Acosta schreef ter verdediging een boek

waarin hij de onsterfelijkheid van de ziel ontkende omdat hij zo'n geloof niet in Mozes vond, en omdat daar alleen sprake was van een lichamelijke en tijdelijke toekomst. De rabbijnen beschuldigden Uriel ervan een "epicurist" te zijn en aanvaller van de christelijke religie. Hij werd bijgevolg gevangengezet maar vrijgelaten na betaling van een boete en confiscatie van zijn boeken. De vervolgingen van de kant van de joden hielden echter niet op en, gebroken door een vijftien jaar durende kwelling en isolatie van zijn rasgenoten, besloot hij vrede te sluiten en toe te geven. Toen de overeenkomst zou worden gesloten, beschuldigde zijn neef hem ervan niet gewetensvol alle voedselvoorschriften te volgen. Dit wekte een nieuwe bittere haat in de gemeenschap op, zijn bezittingen werden hem onthouden, zijn huwelijk geblokkeerd en, toen verder het gerucht de ronde deed dat hij twee christenen die zich tot het jodendom wilden bekeren had afgeraden, kende de woede van de joden geen grenzen.

Laat hier worden vermeld dat het geloof van de joden in de opstanding van een volledig materialistische soort is. Niet alleen zullen alleen de joden worden opgewekt, wat de opvatting is van alle leraren, maar de doden zullen door onderaardse hellewegen naar Kanaän kruipen om daar op te staan. Salomo Jarchi schrijft in zijn commentaar op Genesis 27:29 dat Jakob in Kanaän begraven wilde worden omdat hij had voorzien dat het stof in Egypte in luizen zou veranderen of omdat zij die buiten Kanaän stierven niet konden worden opgewekt behalve door moeilijk rollen onder de grond. En de Targum of de Chaldeeuwse vertaling van het Hooglied 8:5 zegt: *"Wanneer de doden weer leven, zal de Olijfberg splijten en alle dode Israëlieten zullen eruit komen, zelfs de rechtvaardigen die in gevangenschap stierven zullen door de weg van de hellewegen onder de aarde komen en uit de Olijfberg tevoorschijn komen"*. Dat is wat de woorden van God betekenen: *"Zie, Ik zal uw graven openen en u, mijn volk, eruit halen en u in het land Israël brengen (Ezech. 37:12-13)"*.

Deze waanzinnige gedachten worden bijvoorbeeld uitgedrukt in Traktaat Kethuboth, fol. 111a: Rabbijn Ilai: *"De doden rollen in de aarde tot aan het land Israël en leven daar weer"*. Daar vroeg rabbijn Abba Sala de Grote hem: *"Maar het rollen zal de rechtvaardigen pijn doen?"* Waarop Abaï zei: *"Er zullen holten voor hen in de aarde worden gemaakt"*.

Uriel werd naar de synagoge ontboden en een openbare verontschuldiging en onvoorwaardelijke onderwerping werden geëist. Hij weigerde dit maar werd verbannen en moest dezelfde vervolgingen als voorheen ondergaan. Eindelijk, als oude man, verklaarde hij dat hij bereid was zijn opvattingen op te geven en zich aan de rabbijnen te onderwerpen. Acosta moest vanaf de preekstoel in rouwkleren, een zwarte kaars in de hand, belijden dat hij vanwege zijn zonden honderd keer de dood had verdiend, dat hij zich aan elke straf onderwierp en beloofde dat hij nooit meer een afvallige zou worden. Daarna moest hij naar een hoek van de synagoge gaan en zich tot aan zijn gordel uitkleden, waarop hij aan een zuil werd gebonden waar, te midden van het zingen van psalmen door de hele gemeenschap, dus in het bijzijn van beide geslachten, 39 zweepslagen op zijn rug werden toegediend. Daarna werd de ban opgeheven maar Uriel werd gedwongen voor de uitgang van de synagoge te gaan liggen waar iedereen die vertrok een voet op hem plaatste, wat zelfs zijn verwanten hem niet spaarden, integendeel, ze traden hem het boosst aan. Vernederd en tegelijkertijd verbitterd door deze verschrikkelijke mishandelingen besloot de oude man wraak te nemen. Hij schoot zijn broer neer, die hem het wreedst had behandeld; het schot miste, Uriel wist dat hij zou worden ontdekt, sloot zich op en maakte met een pistoolschot een eind aan zijn leven.

Terwijl in andere landen de joden streng werden bewaakt, genoten ze in Amsterdam nog alle vrijheden en het is griezelig om te zien met wat een taaie haat een man decennia lang kon worden nagejaagd en vervolgd zonder enige tussenkomst van de kant van de autoriteiten. Inderdaad genoten de joden in Amsterdam zo'n vrijheid dat Uriel d'Acosta terecht in zijn autobiografie, die hij kort voor zijn dood opstelde, kon zeggen: *"Als Jezus van Nazareth naar Amsterdam kwam en de joden hem wilden kruisigen, konden ze dat doen zonder vrees"*.

Aan het eind van de zeventiende eeuw verwierf een joodse rondreizende prediker Nehemia Haja Hajim grote achting bij alle joden en slaagde erin vele vrome mensen als volgelingen te verkrijgen. Maar spoedig werden zijn bedoelingen duidelijk, die waren om te bewijzen dat zelfs het jodendom van een drie-enige god leerde. Toen dit bekend werd, ontstond er van alle kanten een opstand tegen deze "kwaadaardige leugen". Nehemia werd bitter vervolgd; hij gaf er de voorkeur aan niet zoals Acosta te lijden maar vluchtte naar het Oosten, waar de vloek van excommunicatie van de joodse gemeenschap hem werd nageworpen, het resultaat van de bittere oorlog die tegen de "ketterij" was begonnen.

Toen Pinchas een Hebreeër neerstak die op de sabbat rookte, werd hij daarvoor publiekelijk geprezen en ontving hij een erfelijk priesterschap. Abraham Geiger meldt het volgende geval uit 1848: *"Toen dwong een man in Jeruzalem een proseliet, die zich al had laten besnijden maar, lijdend onder de gevolgen van deze operatie, nog niet het proselietenbad kon nemen, op de sabbat te werken en drong hem zo lang aan totdat hij daadwerkelijk schriftelijk klaagde. Dit wekte de ontevredenheid op van andere talmoedisten daar die zo'n procedure als ongepast beschouwden en er ook eerder in soortgelijke gevallen niet van hadden gehoord. Behalve dat de man bewees dat hij zelf een talmoedist was. Iemand die zich tot het jodendom bekeert die, zelfs besneden, nog niet het proselietenbad heeft genomen, is nog geen jood en, volgens Sanhedrin 58b, een niet-jood die een dag op de wijze van de sabbat heeft gevierd (en dit mag op elke dag van de week zijn) heeft zijn leven verbeurd"*.

Toen in de eerste helft van de negentiende eeuw rabbijn Drach tot het katholicisme overging, trok hij de toorn op zich van het gehele Franse jodendom. Zijn kinderen werden hem ontnomen, hijzelf meerdere malen met de dood bedreigd. Zo'n filo-joodse geleerde als Bernhard Stade schrijft over het gebod in Deut. 17:2-17 om afvalligen te stenigen in relatie tot onze tijden: *"Er kan geen twijfel over bestaan, aangezien tot op onze tijden het orthodoxe jodendom de doodstraf op afvalligheid heeft gesteld – zelfs in 1870 werd in Rusland geprobeerd dit uit te voeren op een man die tot het christendom was overgegaan die nog leefde, genaamd Eliëzer Baffin, die met geweld uit het buitenland was teruggehaald waar hij was bekeerd"*.

Wie Rusland kent, zal hierin niets buitengewoons vinden, in Polen en Galicië is het erger; dat de geest dezelfde is in Duitsland zagen we eerder. De reeds aangehaalde W. Rubens zegt: *"Volgens de Schulchan Aroech, art. 223 van het tweede deel, wordt het de Israëlieten tot plicht gemaakt om door geweld of list een andere Israëliet te doden die religieuze voorschriften tart (bijvoorbeeld op de sabbat rookt) ..." "Zeker, als staatswetten de brutale sabbatroker niet beschermden, zou hij op vele plaatsen aan de grootste beledigingen zijn blootgesteld, zoals ik uit eigen ervaring kan aanvoeren. De orthodoxe jood is zelfs vandaag nog even fanatiek tegen onhandelbare rasgenoten (de Mainz-orde) als de ijveraar die zijn mes in Spinoza stak. Tegenwoordig heeft het joodse chauvinisme inderdaad de kunst van historische vervalsing zo ver doorgevoerd dat het de fanatieke procedure van het*

rabbijnse college van Amsterdam toeschrijft aan de invloed van christenen en met de grootste brutaliteit volhoudt dat het jodendom altijd vrijheid van leren als principe heeft gehad. De Breslau-orde heeft een meer kameleonachtig karakter. Ze kan zich aanpassen aan de eisen van de tijd, ze flirt zelfs met radicale wetenschappen maar doet geen iota afstand van bepaalde ceremoniële regels, maar zoekt ze te ondersteunen met rationele grondslagen ook al zijn deze zo broos en zwak dat een middelbare scholier ze kan omverblazen".

Zelfs hier moet nog worden benadrukt dat niets aan de situatie verandert als de jood de Talmoed als religieus boek afzweert, want het onveranderlijke nationale karakter blijft dan in andere velden een even onveranderlijke dogmatische opvatting vertegenwoordigen. We zien het vandaag in het openbare leven, bijvoorbeeld in de leer van de socialistische wereldbeschouwing. Ik wens niet te spreken over de economische maatregelen en plannen van het marxisme maar alleen de fundamentele intolerantie te belichten die tot nu toe aan zijn gehele systeem ten grondslag ligt. De communistische ideeën lagen al lang voor Marx gevormd, maar de slimme jood was in staat ze samen te binden en in een starre vorm te dwingen. Er zal later meer over de joodse geest en de wil als centrum van het joodse karakter worden gezegd, hier mag slechts deze eigenschap worden benadrukt die alles anders ferm afwijst, precies zoals een Talmoed. Met dezelfde doctrinaire onfeilbaarheid als de grote synagoge na Ezra, zwoeren Marx en Lassalle op hun manifest. En deze starheid van het dogma dat op alle vragen een antwoord geeft en debatten uitsluit, slaagt als iets nieuws. Telkens wanneer een tijd komt waarin de vitaliteit, de elasticiteit en het weerstandsvermogen van de mens verzwakt zijn, pilgert hij altijd naar een plaats waar hemel of paradijs op aarde met onfeilbare zekerheid wordt beloofd; en star als immer staat de, in dit geval atheïstische, joodse geest aan het hoofd van de gepredikte brute klassenstrijd. Zeker, waar het daadwerkelijk tot de strijd zelf komt, verdwijnen de joodse leiders volledig naar de achtergrond, onbewust trouw aan het talmoedische principe: *"Als je ten strijde trekt, ga niet aan het hoofd maar ga als laatste, zodat je het eerst kunt terugtrekken, sluit je aan bij hem die het uur gunstig is. Vijf dingen raadde Kanaän zijn zonen aan: heb elkaar lief, heb roof lief, heb ontucht lief, haat je meesters en spreek nooit de waarheid"*. De uit balans geraakte massa's die op alles een antwoord moeten hebben dat hen kalmeert, volgen hen tot hun eigen ondergang.

Deze geest die de troepen van de anarchie diplomatiek en brutaal tegelijk leidt, doelbewust, is de religieuze, economische, politieke en nationale geest van fundamentele intolerantie die uit een raciale grondslag is ontwikkeld; hij kent alleen universalisme van religie (dat wil zeggen de heerschappij van de joodse god), communisme (dat wil zeggen slavenstaten), wereldrevolutie (burgeroorlog in alle vormen) en het internationalisme van alle joden (dat wil zeggen hun wereldheerschappij). Dat is de geest van ongeremde en gewetenloze roofzucht: de zwarte, rode en gouden Internationale zijn de dromen van de joodse "filosofen" van Ezra, Ezechiël en Nehemia tot Marx, Rothschild en Trotski.

Voordat ik tot een nieuw punt overga, wil ik als contrast met de bekrompen joodse religie een andere gedachte plaatsen. Het is niet de leer van Christus, maar de gedachten van het verre India. Hier zijn ook heilige boeken die als door goddelijkheid geïnspireerd worden erkend, hier heeft het volk ook in de loop van zijn ontwikkeling beslist over bepaalde beelden (waarover we hier niet in groter detail kunnen ingaan) op basis van zijn nationale karakter. Vanaf het begin wordt de gehele godsvraag aan de Indiër als een kosmische voorgesteld en hij brengt zijn ziel, die als goddelijk wordt gevoeld, over

in elk schepsel van deze wereld. Maar uit deze basis van de heilige boeken ontstonden volle zes grote religieuze systemen die alle orthodox waren en, naast hen, negen andere, die inderdaad als heterodox werden beschouwd maar nergens met wurgingen, stenigingen enzovoort werden vervolgd. Het Indiase denken omvat elk geestelijk leven, van een materialisme dat niets aan het onze toegeven, tot een immaterialisme waarin nauwelijks rechtvaardiging wordt verleend aan het lichaam als een ongemakkelijke schil. *Eet goed en ga schulden aan, Leef de korte tijd vrolijk Wanneer het leven je gegeven is Moet je alleen de dood verdragen, Je komt nooit terug!* zingen sommigen, en de anderen antwoorden: *Maar degene die in zijn geest zichzelf als het Zelf heeft begrepen, Hoe kan men ziek willen worden van verlangen naar het lichaam, Aan degene aan wie in de afgrondelijke onreinheid van het lichaam Het ontwaken tot het Zelf is overkomen, Die zichzelf als almachtig kent, als de schepper van de wereld, Van hem is het universum, aangezien hij zelf het universum is.*

Toen het boeddhisme zijn campagne tegen het oude brahmanisme begon en aldus een strijd startte, kwam het zeker menigmaal tot fysieke botsingen maar deze waren zo gering dat ze volledig kunnen worden genegeerd. En men begrijpt dan het woord van koning Asoka die dit alles in steen voor het volk liet beitelen: *"Men moet zijn eigen religie eren maar een andere niet beschimpen. Alleen harmonie maakt heilig. Mogen de belijders van elke geloofsovertuiging rijk zijn aan wijsheid en gelukkig door deugd"*. Dan mag nog een gezegde uit een latere periode worden aangehaald dat ons de gehele atmosfeer van het Indiase denken oproept: *"Een veld van gras als kamp, een blok steen als zitplaats, de voet van bomen als woonplaats, koud water uit watervallen als drank, wortels als voedsel, gazellen als gezellen. In de bossen, die dit alles zonder vragen bieden, is alleen de fout dat daar, waar behoeftigen moeilijk te vinden zijn, men leeft zonder de inspanning van werk voor anderen"*. Hoe ver zijn we hier van alle machts- en geldzucht, van alle roofzucht en intolerantie, alle kleingeestigheid en arrogantie.

Zelfs de veelbekritiseerde oude Germanen dachten voorheen op soortgelijke wijze voordat de geest van de boeken van Mozes en Ezechiël hun werd opgedrongen. Dit wordt ons bijvoorbeeld getoond door de oude Goten van Spanje: *"Beschimp een leer die je niet begrijpt niet"*, zei de Goth Agila tot een medekatholiek; wij van onze kant, hoewel we niet geloven wat jij gelooft, beschimpen jou nog niet aangezien er onder ons een gezegde is dat het niet strafbaar is als, wanneer men langs de altaren van de heidenen en een kerk van god passeert, men respect toont aan beide".

En laten we eindelijk naar een derde Indo-Germaans volk kijken, de Perzen. Aan de tolerantie van deze mensen danken de joden in het algemeen hun gehele bestaan; dankzij hen konden ze hun terugkeer naar hun vaderland beginnen en werden ze bovendien van geld voorzien. *"Het jodendom"*, zegt de historicus Eduard Meyer, *"werd geschapen in de naam van de Perzische koning en door de macht van het gezag van zijn rijk, en aldus reiken de effecten van het Achaemenidische rijk krachtig en onmiddellijk in onze huidige tijd"*. En over de joden die vertrokken zei dezelfde uiterst filo-joodse geleerde: *"De religieuze afgescheidenheid, de arrogante minachting waarmee alle andere volkeren in vergelijking met het volk dat door de wereldheersende God is uitverkoren heidenen werden die tot vernietiging waren voorbestemd, was aanstootgevend voor alle naburige volkeren. De priestercodex is de basis van het jodendom dat onveranderd bestaat van de invoering van de Wet door Ezra en Nehemia in 445 v.Chr. tot op de huidige dag, met alle misdaden en monstruositeiten, maar ook met de doelgerichte, meedogenloze energie die er vanaf het begin in inherent is geweest en die, samen met het jodendom, zijn complement heeft voortgebracht, de jodenhaat. Besnijdenis,*

sabbatobservatie, onthouding van varkensvlees en soortgelijke eigenaardigheden in voedsel, en fundamentele minachting voor alle niet-joden, die volledig werd beantwoord door dezen, zijn de kenmerken van het jodendom in de tijden van Antiochus Epiphanes, Tacitus en Juvenalis net als in het heden".

Het getto

Door de hierboven besproken feiten krijgt men een beter beeld van de intellectuele constitutie waarmee de joden Europa binnentrokken; eruit voortkwamen als gevolg alle gebeurtenissen van wederzijdse interactie tussen de joden en de andere volkeren. De uitgesproken exclusiviteit, zowel in fysieke als in intellectuele betrekkingen, tot alle andere volkeren leidde dus ook tot een fenomeen waarvan het karakter nog vandaag wordt miskend: het getto. De isolatie van een vreemd immigrant volk te midden van het lokale volk is een feit dat overal voorkomt en ter verklaring waarvan men niet naar gecompliceerde redenen hoeft te zoeken. Alle Europeanen hebben hun eigen wijk laten bouwen in de koloniën. Alle handelsposten van de Portugezen, Spanjaarden, de Hanze enzovoort hielden zich nauw aaneengesloten. Helemaal zo deden ook de joden; en moet wat in het geval van andere volkeren geldt plotseling, in het geval van dezen, het resultaat zijn van eenzijdige onderdrukking? Integendeel, juist bij hen moest de exclusiviteit op basis van hun intolerante rassenkarakter logischer worden doorgevoerd. Dat het werkelijk zo was, hebben we voldoende berichten uit de geschiedenis van de joodse migratie; toen de joden bijvoorbeeld, zoals hierboven vermeld, in grote aantallen naar Alexandrië trokken, vestigden ze zich niet als een gesloten gemeenschap maar eisten ze luidruchtig een deel van de stad voor zichzelf op. Flavius Josephus verklaart deze eis door het feit dat de joden op deze wijze *“een zuiver leven konden leiden en zich niet met vreemdelingen vermengen”*. Eindelijk waren de joden zo talrijk dat ze twee van de vijf districten bewoonden.

De betrekkingen in Rome vormden zich op precies dezelfde wijze. Toen de joden zich in deze stad vestigden, volgden ze, zoals overal, hun neiging tot handel en sloegen ze hun woningen op waar de beste kansen zich daarvoor boden. Dat was in Rome de rechter oever van de Tiber, waar de Fenicische en Griekse zeelieden waren gepositioneerd en hun waren verkochten. Elke nieuw aangekomene jood nam eveneens hier zijn verblijf alsof hij door een magneet werd aangetrokken, en spoedig breidde de joodse wijk zich sterk uit. Toen de rechter oever tamelijk bezet was, trokken nieuwe immigranten, om niet in het nadeel te zijn, naar de linker oever van de Tiber en spoedig ontstond daar een tweede nederzetting. De joodse wijk in Rome was klaar zelfs voordat een dwingende massa-regeling werd ingevoerd. Talrijke overstromingen, waaraan juist dit deel van de stad het meest was blootgesteld, de epidemieën die hieruit resulteerden, dat alles was door de eeuwen heen niet in staat de joden te dwingen de beste handelsplaatsen in de stad te verlaten. De weinige uitzonderingen zijn helemaal niet de moeite van het overwegen waard. Toen men later gedwongen was een muur om de joodse wijk in Rome te bouwen, bezegelde men daarmee een toestand die al lang was gevormd, wat joodse historici inderdaad toegeven. Zo zeggen Vogelstein en Rieger bijvoorbeeld: *“Al sinds de veertiende eeuw nam de joodse wijk de afmetingen aan van het latere getto”*.

In latere tijden diende de muur die werd gebouwd vaak als bescherming van de joden tegen volksopstanden, wat zelfs door de joden werd erkend. En de historicus Heman vat de noodzaak van het getto samen, die uit de omstandigheden van die tijd voortkwam, op de volgende wijze: *“Als gevolg van de uitsluiting van alles niet-joodse werd de joodse geest gewend in alle betrekkingen zich alleen zo ver toe te staan als zijn eigen voordeel zou helpen. Maar de gevolgen bleven niet uit: de volkeren voelden spoedig dat er onder de joden geen werkelijk belang voor hen en hun instellingen was. Ze kregen de indruk dat de joden hen alleen wilden uitbuiten. De antipathie van de volkeren tegen de joden heeft zijn basis in de houding die de jood zelf tegenover alle niet-joden heeft gehad”*. *“Dat de*

joden in latere tijden gedwongen werden in hun getto's te blijven, gebeurde evenzeer voor hun bescherming tegen de haat van de bevolking als voor de bescherming van de andere inwoners tegen hun hebzucht. We zien hier ook, nogmaals, dat wat de joden als de schandelijke onderdrukking door de christenen beklagen, louter het gevolg is van hun zelfgekozen particularisme".

Zoals we zien, is de wens om de verantwoordelijkheid voor de oprichting van de getto's toe te schrijven aan kwaadaardige priesters een zeer eenzijdige onderneming, hoewel begrijpelijkerwijs een die vooral door de joden wordt begunstigd. De nationaliteiten die zich in die tijd ontwikkelden, eisten voor hun consolidatie een leven dat weinig werd verstoord door vreemdelingen. Het getto en verschillende beperkingen van eigendom en immigratiewetten waren in die tijd een noodzaak, en ze worden dat vooral ook in alle perioden waarin het nationale bewustzijn niet zeer marked is en waar joden in grote aantallen leven. We moeten er zorg voor dragen niet met een superieure glimlach terug te kijken op de veelbekritiseerde Middeleeuwen en ons te verheugen dat we eindelijk zo ver zijn gekomen. De mannen van die tijden handelden op basis van bittere ervaring en lieten zich niet leiden door duidelijk domme slogans en uitbundig gebrek aan kritiek zoals onze hedendaagse "beschaafde" publieke opinie in Europa zich zonder weerstand laat doen. Alleen immigratiewetten kunnen ons ook behoeden voor de hedendaagse joodse heerschappij of we moeten besluiten efficiënter en gewetenlozer te worden dan de jood. (De nationaalsocialistische staat heeft dat natuurlijk voor het eerst gedaan).

Na de emancipatie van de joden was het begrijpelijk dat een deel door oppositie naar de christelijke wijk verhuisde maar desondanks werden de joodse straten nog als in oude tijden in stand gehouden. Dan moet niet worden vergeten dat metropolen een creatie zijn van een recente tijd, toen het voor de joden zelfs met de beste inspanningen niet mogelijk was om samen te leven en dat verder hun instroom een tamelijk geleidelijke was. Maar ondanks alles is de neiging om samen te leven er nog. Men ziet bijvoorbeeld de betrekkingen in het "vrijste land ter wereld". In de Verenigde Staten leven meer dan drie miljoen joden. Hiervan leven meer dan twee miljoen alleen al in New York en vormen in deze stad een waarachtig getto. Alle pogingen om New York te ontlasten en de joden in het land te laten wonen, mislukten. Ze keerden allemaal terug om een voddenhandelaarsleven te leiden in de cosmopolis, handenarbeid op het land beviel hen niet. *"Filantropische inspanningen om de joden in het land te verspreiden"*, zegt Adolf Böhm, *"hebben weinig succes gehad ... De immigranten stromen toe waar al vele van hun broeders zijn gevestigd"*. De oude instinct van tussenpersonen (internationale tussenpersonen) te zijn, maar daarbij een gesloten kern te vormen, duikt zelfs vandaag nog op wanneer men massabewegingen kan observeren; de joden zijn inderdaad de onveranderlijken, de "meest gekristalliseerde mensen", van wie Goethe (Faust II) sprak.

Talmoedverbranding

Net als bij het gettofenomeen rust er op de vervolging van joodse boeken een sterk eenzijdig oordeel. Men ziet erin nog altijd een daad van de grootste barbarij en het laagste fanatisme van rooms-katholieke priesters. Wat er gerechtvaardigd is in deze klacht zal later worden besproken; maar laat hier vaststellen dat de censuur en verbranding van de Talmoed geenszins het gevolg waren van een bekrompen bijgeloof, maar wel degelijk gegronde redenen hadden. Stel u de situatie voor: in christelijke staten leeft een vreemd volk dat de stichter van de staatsreligie in hun boeken bitter beschimpt, dat elke week in de synagoge de vloek van hun god over de christenen uitspreekt en op nog andere manieren geen geheim maakt van hun haat. Zelfs een minder zelfbewuste kerk dan de rooms-katholieke zou massale maatregelen hebben moeten nemen om een eind te maken aan deze toestand; dat het echter zover kwam, kan vandaag niet meer worden betwijfeld.

Laten we eerst luisteren naar een stem uit het vroegste christendom; Justinus schrijft: *“De joden beschouwen ons als vijanden en kwellen ons waar ze maar kunnen. Inderdaad liet Bar Kochba, de aanstichter van de joodse opstand in de joodse oorlog die nog niet lang geleden was geëindigd, christenen alleen naar vreselijke folteringen slepen als ze Christus niet wilden verloochenen en lasteren.” “De hogepriesters van uw volk hebben ervoor gezorgd dat de naam van Jezus overal ter wereld wordt ontheiligd en beschimpt.” “U vervloekt in uw synagogen hen die in Christus geloven.” “Voor zover het in uw macht ligt, wordt elke christen niet alleen uit zijn bezit verdreven, maar in het algemeen uit de wereld; u laat geen enkele christen leven.” “In plaats van spijt te voelen omdat u Christus hebt gedood, haat u ons die door hem in God en de Vader van alle dingen geloven en doodt u ons zo vaak als u de mogelijkheid hebt, en vervloekt u voortdurend Christus en zijn volgelingen, terwijl wij allen voor u bidden zoals voor alle mensen in het algemeen.”*

In die tijd slaagden de joden erin christenen vrijelijk te kwellen en waren ze het ijverigst in het ophitsen van de heidenen om de christenen te vervolgen. Maar toen de katholieke kerk de rollen omdraaide, speelden ze de rol van de vervolgde onschuldigen. Deze vijandige houding tegenover Christus hebben de joden met de grootste nauwgezetheid in stand gehouden, en de vervolgingformule werd eeuwenlang regelmatig vanaf hun kansel in alle landen uitgesproken. Toen in de zestiende eeuw de “keizer van Perzië”, zoals een grote kroniek vertelt, de daar wonende rabbijnen vroeg naar hun houding tegenover Christus, zeiden dezen dat christenen *“werkelijk afgodendienaars waren die niet God vereerden, maar een gekruisigde misdadiger en bedrieger”*.

Dit was de overtuiging van de joden van Azië tot West-Europa. Toen eindelijk de katholieke kerk zich krachtig verzette tegen de vervolgingformules, de Talmoed aan een strenge censuur onderwierp en alle passages die op Christus waren gericht schrapte, klonk er van joodse zijde een luid geschreeuw over de schending van de intellectuele vrijheid. Men hoeft de kerk niet te kleineren, maar elke onpartijdige moet toegeven dat ook hier een volledig joods principe werd gevolgd, dat rabbijn Tarfon als volgt specificeerde: *“Bij het leven van mijn kinderen, als de geschriften van de christenen in mijn handen komen, zou ik ze allemaal verbranden, inclusief de namen van God die erin staan.”*

Nu, wat zegt de Talmoed over Christus, wat bevatten die passages die de katholieke kerk zo weerzinwekkend vond? Zoals zijn geestigheid, zijn woordspelingen en woordgrappen de hedendaagse jood een ongelukkige roem hebben bezorgd, zo gebruikte de jood uit het verleden deze bijzondere gave al op vergelijkbare wijze. En Christus dankt zijn meest vernederende namen deels

aan dit giftige en minachtende woordspel. Verwijzend naar Numeri 24:17: *“Een ster zal opgaan uit Jakob”*, noemden de christenen Jezus vaak “de zoon van de ster”, Ben Stara; dat draaiden de joden om in Ben Stada (zoon van een hoer, volgens R. Cassel). Maria wordt in de Talmoed alleen als minnares gezien, en omdat deze geen strikte chronologie in acht neemt (ze laat Christus’ bittere vijand rabbijn Akiba zijn tijdgenoot zijn), identificeert ze de vrouw van een zekere Paphos, die in de tijd van rabbijn Akiba leefde en vanwege haar onfatsoenlijke leven als een absolute hoer werd beschouwd, met Maria. De zoon van deze gewone overspelige en een Romeinse soldaat, dus van het meest verdorven schepsel dat de jood zich kon voorstellen, is de “bastaard” Jezus Christus. Een andere naam voor Jezus duikt af en toe op: Ben Pandera, letterlijk “zoon van de panter”.

Deze benaming wordt als volgt verklaard: in hun contact met het Griekse leven werden de joden (zie onder anderen Paulus) getroffen door hun losbandigheid en niets weerstond hen meer dan de orgieën van de dionysische sekte uit de ondergaande antieke wereld. Nu was de panter voor Bacchus een bijzonder heilig dier; de bacchusaanbidders sliepen op pantervellen, de panter werd afgebeeld op Griekse munten, enzovoort. Dit dier was dus voor de jood het “obscene” dier, het symbool van losbandigheid in het algemeen. Uit dit gezichtspunt ontstond de volgende woordspeling: de christenen noemden Jezus de Zoon van de Maagd (uit het Griekse Parthenos, Ben Parthena), daaruit vormden de joden de minachtende Ben Panthera (zoon van het obscene dier). Laible wijst erop dat de haat minder op Maria was gericht dan rechtstreeks op de persoon van Jezus, en daarom werd het Ben (zoon) aan elke belediging blootgesteld.

Verder wordt Christus de Dwaas genoemd, volksverleider (Bileam), en als zodanig is hij volgens de joodse opvatting de grootste die ooit in het midden van Israël is opgestaan, de tovenaar die geheime kruiden uit Egypte verzamelde en *“Israël verleidde en misleidde”*. Bij zijn dood noemt de Talmoed Jezus eenvoudig “de Gehangenen” en vindt de galg en de schandpaal de straf die hij verdient. In de tweede Targum op Ester 7:9 vraagt God alle bomen of men Haman aan een van hen kan ophangen; allen weigeren dit verzoek, totdat de ceder voorstelt hem op te hangen aan zijn eigen galg die voor Mordechai bestemd was. Deze laatste noemt God de “opgang naar de leerschool van Ben Pandera”. Deze spot met de persoon en leer van Jezus, in de mond van God gelegd, behoeft geen commentaar. Hoe ver de haat tegen Christus, die volgens Laible “aan waanzin grenst”, kan gaan, blijkt uit een verhaal waarin een volgeling van Christus, Jakob van Kephar Sekhania, aan wie rabbijn Eliëzer een antwoord overbracht dat Christus naar verluidt had gegeven op de vraag, die door de joden als zeer belangrijk werd beschouwd, of men de uitgangsdeur van de hogepriester met hoerengeld kon bouwen of dat dit ook een heilige plaats was. Het was dat *“wat uit vuil komt, weer in vuil moet veranderen”* (Micha 1:7) en dit beviel de rabbijn zeer. Deze overeenstemming met een woord van Christus, al was het maar een vermeend woord, wekte de grootste woede van de joden op en Eliëzer ontsnapte ternauwernood aan steniging; later richtte hij de bitterste verwijten aan zichzelf omdat hij überhaupt naar een woord van Christus had geluisterd.

Toen dezelfde Jakob Sekhania eens door rabbijn Ismaël werd geroepen om een neef te genezen die door een slang was gebeten, liet de rabbijn hem niet toe. En toen de jongen stierf, zei de rabbijn: *“Moge u gezegend zijn dat u uw lichaam rein hebt gehouden en de woorden van uw kameraden niet hebt geschonden.”* Een andere passage laat Jezus de leerling zijn van rabbijn Jozua ben Perachia, en omdat hij op een keer dacht dat de rabbijn hem wilde verwerpen, ging Jezus een baksteen oprichten en die aanbidden. In het traktaat Sota, fol. 49a,b, staat: *“Dit zijn tekenen van de Messias:*

schaamteloosheid neemt toe, ambitie stijgt, de wijnstok geeft wel vruchten maar wijn is duurder, de regering keert zich tot ketterij, er is geen berisping, het vergaderhuis wordt gebruikt voor vrijage, de wijsheid van de geleerden begint te stinken, zij die zonden mijden worden veracht en waarheid ontbreekt; de zoon minacht zijn vader, de dochter komt in opstand tegen haar moeder, de vijanden van een man zijn zijn huisgenoten, de sfeer van het tijdperk is hondachtig ..." Rabbijn Jehuda spreekt op vergelijkbare wijze over het christelijke tijdperk en concludeert eveneens: *"... en het aanzien van het tijdperk zal zijn als dat van een hond."* En aan het eind van de negentiende eeuw leert een rabbijn ons dat de woorden *"Met de toename van de losbandigen worden de oordelen omgekeerd en de gedragingen verdorven ... Terwijl de vleiers zijn toegenomen, de trotsen ook hebben ..."* (Sota fol. 47b) betrekking hebben op de christenen, omdat dezen de genezing van wonden door speeksel van hun leraar Jezus Christus hebben geleerd.

Deze haat van de joden heeft iets onheilspellends, want nooit wellicht zijn zoveel beledigende namen gegeven en door de millennia heen in stand gehouden aan een man aan wie zelfs de meest vreemde volkeren respect niet weigeren, zoals bastaard, zoon van een hoer, zoon van een obsceen dier, de Gehangenen, zoon van een overspelige en van de menstruerende vrouw (rabbijn Akiba), en om het te bekronen, de "dode hond begraven in een mestvaalt". Zelfs in de hel bedenkt de rabbijn een straf voor Christus zoals alleen een vreselijke haat die kan uitvinden: Jezus wordt *"daar gestraft met kokend uitwerpsel"* (Gittin 57a).

Naast de Talmoed bezitten de joden echter nog een ander werk dat eruit is ontwikkeld en aan Christus is gewijd, dat in duizenden manuscripten door heel de jodendom werd verspreid: de Toledot Jesjoe (Leven van Christus) *"die niet werd gedrukt maar in Hebreeuwse cijfercode werd geschreven en die joden heimelijk thuis op kerstavond lazen"*, zoals in een oud boek staat. Deze verschillende Toledot Jesjoe's vertellen nu, in een groot aantal versies, het leven van Christus. Hier volgen een paar hoogtepunten die zich herhalen. Miriam (Maria) was de verloofde van een man uit de koninklijke familie genaamd Jokanan. Hij was een groot geleerde en vreesde God zeer. Jozef, de zoon van Panthera, woonde bij Maria in de buurt en sloeg zijn ogen op haar. Op een sabbatavond had hij veel gedronken en toen hij langs haar huisdeur kwam, ging hij naar binnen bij haar. Ze zei dat ze menstrueerde en vroeg hem weg te gaan. Maar hij ging niet weg, sliep met haar en ze werd zwanger. Toen dit rondverteld werd, was de verloofde Jokanan zeer bedroefd en reisde naar Babylon. Maar Maria baarde een zoon die de naam Jesjoe kreeg.

Jezus studeerde de Talmoed, werd onderwezen in de Thora en was een arrogante man. De schurk ging naar de rabbijnen met opgeheven hoofd en onbedekt hoofd en groette niemand. Toen zei een rabbijn: *"Hij is een bastaard"* en een ander voegde eraan toe: *"En de zoon van een menstruerende vrouw."* Toen hij dat hoorde, schrok Jezus van de belediging betreffende zijn geboorte, ging naar zijn moeder en verzocht haar hem de waarheid te vertellen: *"Vertel me de waarheid opdat ik niet met u misdadig handel, want ik kan geen acht slaan op een hoerige vrouw."* Nu, omdat Maria niet wilde dat haar schande werd toegegeven, dwong Jezus haar ertoe. Volgens een lezing door haar in een kist op te sluiten en haar er niet uit te laten tot ze had bekend, volgens een andere door haar borsten tussen de deursponning te klemmen.

Omdat Jezus als verleider en tovenaar in het bezit was van een toverspreuk, verrichtte hij een aantal wonderdaden, vele afvalligen van Israël volgden hem en er ontstond verdeeldheid onder het volk. Toen hij opschepte dat hij naar de hemel kon opstijgen, werd hij tot een weddenschap gedwongen

met Judas Iskariot. Jezus sprak de spreuk uit (of de letters) en vloog de lucht in. Toen sprak Judas die ook uit en steeg op als een adelaar. Geen van beiden kon de ander overwinnen, totdat Judas eindelijk op Jezus urineerde, hem daarmee bevuilde en hem deed vallen. Jezus werd als bedrieger en politieke misdadiger geëxecuteerd, maar al het kruishout brak onder zijn gewicht. Maar toen de dwazen zagen dat geen boom hem kon dragen, zeiden ze dat dat gebeurde vanwege zijn vroomheid. Maar het was alleen de spreuk die macht had over het hout. Toen brachten ze een koolstronk en kruisigden hem. Na zijn dood werd Jezus door Judas in de tuin begraven. Zijn volgelingen zeiden later dat hij naar de hemel was gegaan. Zo loopt de kernvertelling van de Toledot Jesjoe, die in verschillende varianten onder de gehele jodendom gangbaar was.

In Duitsland werd hij in het Duits geschreven en verteld, pas later in het Hebreeuws vertaald, en was dus een nationaal boek. Een joods manuscript meldt het volgende: *"Dit boek is een overlevering die van man tot man wordt doorgegeven, die alleen mag worden gekopieerd maar niet gedrukt. Het wordt niet publiek gelezen, of voor kleine meisjes en dwaze mensen, veel minder voor christenen die Duits verstaan ... Ik heb het uit drie boeken gekopieerd, die niet uit één land afkomstig zijn maar met elkaar overeenstemmen, alleen schreef ik het neer in de taal van de verstandigen (Hebreeuws) want Hij heeft ons uit alle naties gekozen en ons de taal van de verstandigen gegeven. Ik zal er iets aan toevoegen, want een gesprek kan enigszins met spot worden uitgebreid ..."*

Zoals in Duitsland was de Toledot Jesjoe ook in Polen en in de Latijnse landen wijdverbreid. Reeds bisschop Agobard van Lyon (negende eeuw) kende hem. Maar evengoed koesterden de karaites, zoals de rabbanieten, hoewel hun bitterste vijanden, het geliefde volksverhaal. Wat betreft de haat tegen de persoonlijkheid van Christus waren alle joden verenigd, van hun begin tot op de huidige dag. Want het verwachte antwoord van de hedendaagse judaisers (patroons van joden werden vroeger zo genoemd), dat dit alles in het verleden ligt maar vandaag ongetwijfeld is overwonnen, is onjuist. Wie aandachtig in joodse kranten en boeken heeft gekeken, zal deze haat tegen Christus, dit meest nationalistische trekje van de jodendom, tot in de meest recente tijden kunnen traceren; want de strijd tegen zijn persoonlijkheid, onder verschillende vermommingen gevoerd, is het motto van alle joodse orthodoxe of "vrije" denkers.

Maar wie de onverhulde waarheid daarover niet kent, moet worden verteld dat de joden de bovengenoemde Talmoedpassages die de meest razende haat tegen Christus prediken hun "parels en edelstenen" noemen; dat de benaming "dode hond" afkomstig is uit de Zohar die in 1880 opnieuw werd uitgegeven, dat aan het eind van de negentiende (!) eeuw de gecensureerde passages allemaal werden verzameld en gedrukt (vooral in Duitsland) en onder de jodendom werden verspreid. Maar opdat de goede christenen en Europeanen niet onnodig zouden worden geprovoceerd, werden deze verzamelingen bijna zonder uitzondering gedrukt zonder plaatsaanduiding en niet in boekhandels te vinden. En de Toledot is vandaag even wijdverbreid als vroeger. Volgens het getuigenis van de jood S. Krauss bevinden Toledot-manuscripten zich *"zelfs nu in de handen van eenvoudige joden"* en *"schrijven ontwikkeld joden zelfs vandaag in Rusland, enz. (dus ook in andere landen) hun vorm van de Toledot"*. De twijfel dat de Toledot niet overeenstemt met de opvattingen van de joden wordt door Krauss eens en voor altijd opzettelijk verworpen. *"Mijn geloofsgenoten"*, zegt hij, *"zullen protesteren tegen het moeten waarderen van de Toledot als een authentieke weergave van joodse opvattingen; behalve dat ze dan ook tegen de Talmoed moeten protesteren."*

De haat van de joden tegen Christus, of die nu is onderdrukt of niet, is een gemeenschappelijk erfgoed van het gehele joodse volk. Het is hoog tijd dat de kennis daarvan eindelijk doordringt tot de breedste kringen, want hier ligt de sleutel verborgen tot het begrijpen van de werkzaamheid van de joden. De Europeanen moeten inzien dat er dingen sluimeren onder een dun laagje christelijke cultuur. Als dit afbladdert, staat ons vandaag dezelfde geest en hetzelfde karakter tegenover als dat wat bijna tweeduizend jaar geleden de stichter van het christendom aan het kruis sloeg.

Over de weglatingen van de joden waren de christenen reeds vroeg goed geïnformeerd, maar het duurde nog lang voordat een censuur op de joodse geschriften serieus werd aangepakt. Pas aan het begin van de dertiende eeuw begon de inbeslagname en verbranding van de Talmoed, en wel op basis van geschillen binnen de jodendom zelf. De geschriften van Maimonides hadden bijvoorbeeld het joodse denken in grote beroering gebracht. Zeker, deze “grootste man na Mozes”, zoals hij werd genoemd, was volledig in overeenstemming met de strengste talmoedist op het punt dat alleen joden mensen zijn en zullen worden opgewekt: het voordeel van de regen is voor de goeden zowel als voor de slechten, maar de opwekking alleen voor rechtvaardige joden. Hij is het ook eens met het feit dat men niet-gelovigen mag bedriegen, en deelt zelfs de strengere opvatting dat men dat inderdaad moet doen, en volgt Tevi ben Gerson, die stelt: *“Dit gebod dat men woeker met vreemdelingen moet bedrijven is een van de 248 geboden die God wenst te handhaven en wel zodanig dat we niet alleen geld aan een vreemdeling moeten lenen maar ook bovendien hem zoveel mogelijk schade moeten toebrengen, en het is voor ons geen keuze of we woeker willen bedrijven of niet, maar het is een gebod van God, omdat vreemdelingen een vreemde god dienen.”* Maimonides is ook van mening dat de epicuristen en andere niet-gelovigen moeten worden vernietigd om hen terug te leiden tot het enige ware geloof. We zien dus dat hij in wezen volledig trouw was aan de Talmoed.

Maar hij probeert niettemin door het vreselijke doolhof van haarsplijterij te hakken en de gehele overlevering terug te brengen tot enkele hoofdpunten. Deze inspanning wekte, zoals gezegd, grote verontwaardiging op. De jodendom splitste zich in twee delen die elkaar bitter beledigden en elk op hun beurt de ander verbanden. Om de macht naar zich toe te trekken wendden de rabbanieten zich met een verzoek om hulp tot – de rooms-katholieke kerk. Deze hulp werd hun inderdaad verleend, maar het kostte hun een groot deel van hun aanhangers. Het beroep op het inquisitoire hof voor de arbitrage van interne geschillen van de joodse gemeenschap had als eerste gevolg de verbranding van de geschriften van Maimonides door de dominicanen in Montpellier en Parijs, die hierin altijd ijverig waren.

Na deze eerste aanval volgde spoedig een tweede, en wederom kwam de impuls daartoe van joodse zijde. Een Franse jood die tot het christendom was overgegaan, Nicolaus Donin, trad publiekelijk op het Lateraans Concilie op tegen de leerstellingen van de Talmoed die het christendom minachtten. Daarop vaardigde Gregorius IX als eerste paus een bul uit (1239) waarin hij de inbeslagname van alle exemplaren van de Talmoed beval. De joden bewogen hemel en aarde om deze verordening te dwarsbomen, maar ze slaagden erin niet. Paus Innocentius IV bevestigde haar en beval de verbranding van de Talmoed in de bul *“Impia Judaeorum Perfidia”*. Deze bul werd inderdaad vele malen uitgevoerd in Spanje, Portugal, Rome en andere landen. In Parijs werden blijkbaar 24 wagenladingen in het vuur geworpen.

Later werden de vervolgingen van de Talmoed opnieuw aangepakt op instigatie van vele bekeerde joden. Salomo Romano vooral, de afstammeling van een beroemde joodse grammaticus, speelde aan het hof van paus Julius III de rol van aanklager en wees op de passages van de Talmoed die Christus en het christendom lasterden. In augustus 1553 werd een streng pauselijk bevel uitgevaardigd om alle joodse boeken in beslag te nemen. Deze, voor zover ze konden worden verkregen, werden daarop in september 1553 in Rome verbrand, andere later in Ferrara, Mantua, enzovoort. Maar later gaf de paus toestemming om de joden hun boeken te laten houden, alleen de Talmoed moest als voorheen streng worden vervolgd. Dat Rome in dit geval in principe gelijk had en alleen praktisch soms over de schreef ging, wordt bewezen door latere tijden.

Sinds de opkomst van de boekdrukkunst trad het bevel tot verbranding meer op de achtergrond en kwam er censuur in de plaats, waarbij de joden werden gedwongen alle passages die op Christus betrekking hadden te schrappen. Met tegenzin lieten de rabbijnen hun "parels en edelstenen" weg, maar hielpen zichzelf op de volgende manier: in plaats van de op Christus minachtende opmerkingen werd een teken gemaakt in de vorm van een kruis, waarover de volgende rabbijnse verordening werd uitgevaardigd (1631): *"Aangezien we hebben ervaren dat vele christenen grote inspanningen hebben gedaan om de taal te leren waarin onze boeken zijn geschreven, gebieden we u, onder dreiging van een grote ban, in geen uitgave van de Misjna of de Gemara iets over Jezus van Nazareth te publiceren ... We bevelen dat, wanneer u een nieuwe uitgave van deze boeken publiceert, de passages die op Jezus van Nazareth betrekking hebben worden verwijderd en de leemte wordt opgevuld met een kruis. De rabbijnen en leraren zullen weten hoe ze de jeugd mondeling moeten onderrichten. Dan zullen de christenen niets meer hebben om hierover tegen ons aan te voeren en kunnen we bevrijding van moeilijkheden verwachten."*

Dit geschrift is interessant niet alleen omdat de rabbijnen zich volledig bewust waren dat een deel van de joodse vervolgingen zijn oorzaak had in minachtingen van Christus, maar ook omdat het toont dat de joden geen moment de bedoeling hadden deze minachting van Christus op te geven. En dat gebed in de synagoge dat met een verzoek voor het welzijn van de heersers van het land zou eindigen, had de volgende formule: *"Moge Juda in zijn en onze dagen worden bevrijd en moge Israël veilig wonen en moge de verlosser uit Sion komen."* Waaraan Isaak Abrabanel de verklaring geeft: *"De gehele bevrijding die aan de Israëlieten wordt aangekondigd, zal plaatsvinden met de val van Edom (christendom)."* Vandaag is het inderdaad zover gekomen.

Deze korte opmerkingen zullen in dit geval de rechtmatigheid van het handelen van de rooms-katholieke kerk vaststellen. Maar omdat ik niet kan vermijden het rooms-katholieke principe in het algemeen kort te bespreken, laten hier de volgende opmerkingen worden gemaakt. Als Rome gerechtvaardigd was in het verbieden aan vreemdelingen om de religie van het gastvolk te minachten, vloeide dit rechtmatige handelen niet zozeer voort uit de kennis van deze rechtvaardiging, maar was het slechts een uiting van een intolerantie die niets naast zich duldde. Want niet alleen werden de minachters van het christendom vervolgd, maar ook mannen die er trouw aan waren toegewijd, die echter voor vrij denken en onderzoeken opkwamen, werden meedogenloos vertrapt, door elk land opgejaagd, neergestoken en verbrand. Roger Bacon, Galilei, Bruno zijn voorbeelden van de duidelijkste soort. Een Copernicus wijdt vroom zijn geschrift aan de paus, deze laatste plaatst zijn werk onder de ban van de kerk, zet alle boeken die het heliocentrische wereldsysteem onderwijzen op de index, waar ze tot laat in de negentiende eeuw stonden.

Dit rigide Romeinse systeem beantwoordde zelfs in 1904 tolerantere inspanningen binnen de katholieke geestelijkheid met een verscherping van de kerkelijke censuur. Als het naar de wil van Rome ging, zouden gehele wetenschappelijke werken zelfs vandaag nog in de vlammen branden. Dat is volkomen logisch: als men de gehele waarheid in bezit heeft, is al het andere een leugen en moet het worden vernietigd. Ongetwijfeld denken het grootste deel van onze katholieken anders en begrijpen hun geloof als een symbool zoals de gelovigen van andere confessies; maar dat belet niet om de juistheid van de bovenstaande opmerking te erkennen. Daarom kan het ook zover gaan dat Duitse katholieke prelaten de kunst van een Goethe *"met verontwaardiging verwerpen"* als een *"vulgair gif"*. Als een Duitse pastor zo weinig begrip heeft voor het werk van de grootste van alle Duitsers, onthult hij daarmee een kloof die alleen terug te voeren is op de invloed van een geheel vreemde geest.

Een joodse historicus die een overtuigd katholiek abt werd, Lemann, maakte in zijn werk L'entrée des Israélites dans la société française (Parijs, 1886) de juiste opmerking dat de volkeren die antisemitisch waren tegelijkertijd het rooms-katholieke principe betwistten (opnieuw, ik heb het katholieke geloof van de Duitsers niet in het vizier). Deze opmerking berust op het gevoel dat zeker niet wordt uitgesproken dat er iets gemeenschappelijks ligt aan de basis van de geest van Rome en van Jeruzalem. Na wat hierboven is gezegd, hoef ik nauwelijks te zeggen waarin deze relatie bestaat: het is de geest van fundamentele intolerantie die van de semieten is overgenomen ten nadele van Europa. Renan heeft er al op gewezen, Chamberlain heeft het duidelijk besproken, dus verwijs ik naar hen. Ik merk verder op dat niet alleen de genoemde abt maar ook andere joden dit gevoel hadden, ja deze mentaliteit.

De joodse historicus Bloch, die de schuld graag bij de Ariërs wil leggen, raakt – ook al dient hij bewust het oude joodse sprookje op – de waarheid wanneer hij, betreffende de geschillen op basis van de geschriften van Maimonides en het bovenbeschreven beroep op hulp, het volgende zegt: *"Toen werd elk ander geschil vergeten, monnik en rabbijn gingen als broeders arm in arm – het was een auto-da-fé ter ere van de gemeenschappelijke god."*

Maar ook voor andere joden was het niet moeilijk om volledig met het rooms-katholieke principe in te stemmen. Het symbolisme van het katholieke geloof lieten ze natuurlijk terzijde, maar de vreugde in religieuze vervolgingen vond in de bekeerde joden zijn meest typische vertegenwoordigers. Zo was het zelfs in de tijd van de Gotische heerschappij in Spanje onder koning Egica de joodse staatsman en aartsbisschop Julianus van Toledo die de wrede beslissingen doordrukte op een concilie van deze stad, volgens welke zevenjarige kinderen van joodse ouders van de laatsten moesten worden gescheiden, opdat ze alleen in de christelijke religie zouden worden opgevoed. Laat hier worden toegevoegd dat de inbeslagname van eigendommen die op dit concilie werd besloten, zoals altijd, andere redenen had dan religieuze: de joden van Spanje hadden een samenzwering om de koning te doden, dit werd ontdekt en daarop werden strenge maatregelen bevolen.

De grootinquisiteur van Córdoba, Lucero, in zijn tijd een van de meest gevreesde vervolgers van ketters, was een jood. De joodse historicus Kayserling beschrijft hem als volgt: *"Hij zag in iedereen een ketter, een jood, een ridder, adellijke dames, monniken en nonnen, de meest gerespecteerde personen van alle klassen hadden door hem als slachtoffers van de brandstapel gekozen. De wreedheid van Lucero was spreekwoordelijk in Rome."* Een assistent van deze man was een Henriquez Nunez die, zich voordoend als een broer onder de lokale joden, hen allemaal aangaf en in

de armen van de inquisitie dreef. Hij opereerde vervolgens op de Canarische Eilanden en verwierf zo'n faam in de kunst van de foltering dat de koning van Portugal, op aanbeveling, hem tot zich riep, waar hij bovendien ook spionagediensten verrichtte.

Johann Pfefferkorn was eveneens een jood, die in de zestiende eeuw opkwam voor de vernietiging van joodse geschriften en voor joodse vervolging; Margaritha was ook een jood die in 1330 een werk samenstelde over *"de religie van alle joden"* waarin hij ageerde tegen haar huichelachtige vroomheid. Een van de meest fanatieke jodenvervolgers was Abner van Burgos die tot het christendom was overgegaan, de *"eerste van de antisemieten in Castilië"*. De beruchte Pablo de Santa Maria, Josua Lorqui, Fray Vicente en bovenal de grootste kettervervolgers aller tijden, Torquemada, waren eveneens joden.

Kortom, hun interesse voor religieuze straffen was ongetwijfeld zeer groot. De jood hoefde slechts de punt van zijn talmoedische wetten tegen zijn rasbroeders en ketters te keren – en zie, de grootinquisiteur. Dit moge volstaan om, in het geval van de verbranding van joodse werken, de geest te schetsen die zowel in Rome als bij de rabbijnen heerste en die niet zelden haat helder liet opflakkeren. Niettemin moet worden benadrukt dat deze kerkelijk-religieuze factor niet doorslaggevend was. Dit zal in het vervolg bij historische feiten worden toegelicht, zodat we al het materiaal bij de hand hebben om een synthese van de joodse geest en het joodse karakter te proberen.

II. Historisch overzicht

Historisch overzicht

Als men zonder de afgezaagde dogma's van een tranerige gevoeligheid het gehele complex van de historische feiten betreffende de joden en hun betrekkingen tot andere volkeren benadert, kan men reeds één ding vaststellen: als de resultaten in de handelwijze van alle volkeren jegens het joodse volk alleen hetzelfde zijn, kan dit, althans in hoofdzaak, alleen te wijten zijn aan het karakter van dit joodse volk. Want de individualiteiten van de Perzen, Spanjaarden of Duitsers zijn de veranderlijke factoren van de geschiedenis met betrekking tot de joden; de persoonlijkheid van de joden daarentegen is de uniforme, onveranderlijke factor, versterkt door strenge rassenteelt. Veel geschiedschrijvers, uit hun historisch evenwicht gebracht door de werkelijk bestaande wreedheden tegen de joden, zien al te gemakkelijk een voordeel in een zuiver humanitair oordeel. Men moet deze sentimentele impuls erkennen – die een mens eert, maar de historicus degradeert – om de geschiedenis, voorbij de gevoelens, in haar diepere noodzakelijkheid te kunnen begrijpen. Als men dit doet en voornamelijk voorstellingen gebruikt die jodenvriendelijk zijn, of althans niet van tevoren antisemitisch georiënteerd, verschijnt voor onze ogen een werkelijk opvallend gelijkvormige curve van joods leven, joodse invloed en joods lijden in alle landen van de wereld.

Overal worden de joden aanvankelijk zonder voorbehoud opgenomen; overal zien we hen vanaf het begin bewust zichzelf fysiek zowel als intellectueel afscheiden van de inheemse bevolking; overal zijn ze er ijverig op uit de gunst van de vorsten te winnen en, door hun geld voor te schieten – verkregen door scherpe handel en woeker – voor hun ondernemingen, hun veiligheid te verzekeren en allerhande privileges voor zichzelf te verwerven. Dan ontstaan onder alle volkeren antisemitische bewegingen: aanvankelijk op sommige plaatsen opflakkerend, vervolgens een geheel land overspoelend en zich ontladend in een schrikaanjagende furie. De redenen voor deze jodenvervolgingen zijn divers geweest: of het nu was dat een jood met valse munten werd betrapt, of dat een lastering van het christendom, de diefstal van een kruisbeeld of iets dergelijks aan een jood werd toegeschreven. Maar als de historische observatie ergens de sociale structuur moet noteren om niet de gelegenheden, maar de redenen voor verstorende gebeurtenissen die zich voordoen te ontdekken, is dat wel bijzonder het geval bij de studie van de joodse kwestie in alle landen. Zeker, politieke en culturele vragen, en vooral kerkelijke betrekkingen, zijn belangrijk geweest; ze kwamen van tijd tot tijd op de voorgrond, zoals in de tijd van de Inquisitie, maar ze vormen slechts de meer zichtbare factoren. Hand in hand gingen altijd vragen van economische en karaktergerelateerde aard.

Daar de joodse kwestie inderdaad in vele opzichten vandaag van groter belang is, blijft ze toch verankerd in de sociale positie van de joden. Zonder de onmetelijke rijkdom die hun ter beschikking staat, zou het niet mogelijk zijn de politiek van de wereld te dirigeren en de staatslieden van vele landen als marionetten van de joodse wil te laten optreden; het zou niet mogelijk zijn het gif van de degeneratie, van het conflict met hun eigen karakter, in de harten van de Europeanen in te gieten en de geesten in een voor de joden gunstige stemming te houden, als het almachtige goud, systematisch toegediend, geen medeplichtigen in alle landen inhuurde. Maar zoals het nu is – wanneer het verpletterende bankkapitaal gehele volkeren door rente in zijn greep houdt – was de situatie dezelfde, zij het in mindere mate, ook in Spanje, Frankrijk, Duitsland en vele andere staten. Overal was de jood de rentemeester van de vorsten, van de clerus, van het volk; en de jodenvervolgingen – als we vooruit mogen lopen – zijn hoofdzakelijk een steeds opnieuw

ondernomen poging om het juk van de woeker te breken, temeer daar het stamde van een rasonvriendelijke, religieus en moreel vijandige indringer.

Het volk zelf wist dit; en wanneer zijn stem niet werd gehoord, gebruikten de priesters uiteindelijk zijn agitatie voor hun eigen doeleinden en drukten op de haat een zuiver kerkelijk stempel. De joodse en jodenvriendelijke journalisten van onze tijd spreken in welsprekende tonen over de wrede vervolgingen van de arme onschuldige joden. Ze kunnen dit sprookje des te uitgebreider opdissen, daar ze heel goed weten dat tegenwoordig hoogstens één man op de duizend de details van de werkelijke verhoudingen kent. De vervolgingen waren wreed, als men een humanitair standpunt inneemt, maar desondanks noodzakelijk. Want de geschiedenis van de joden, waar ze in een staat van wederzijdse interactie stond met die van de volkeren van het Westen, dient niet te beginnen met de Inquisitie – zoals het meestal gebeurt om zand in de ogen te strooien – maar vanuit het standpunt van de joodse immigratie, waardoor alleen men leert begrijpen hoe de grond voor de vervolgingen van de Kerk was voorbereid.

De joden in Portugal

Het kan niet strikt worden vastgesteld wanneer de joden naar Portugal zijn geïmmigreerd; vanaf de elfde eeuw echter bezitten we al enige berichten die geen twijfel laten over het feit dat ze in het bezit waren van alle burgerrechten, dat ze land en eigendom konden verwerven, ja, in meerdere gevallen preferentiële rechten genoten. We zien dus dat er reeds op dat moment geen afkeer bestond aan de kant van de Portugezen; of, voor het geval de joden ook als vreemdelingen niet vriendelijk werden beschouwd, nergens moeilijkheden voor hen werden gemaakt in hun leven of activiteit, maar integendeel, privileges hun spoedig werden toegekend. Ze vormden een staat in de staat, hadden hun eigen jurisdictie die, hoewel verschillend van de staatswetten, door de regering werd erkend. De opperrabbijn was tegelijkertijd een koninklijk ambtenaar en genoot constant invloed aan het hof; hij had rechterlijke macht over alle joodse gemeenschappen; hij combineerde in zijn handen de ambten van officiële en strafrechtelijke autoriteit, wat anders alleen als het recht van de soeverein zelf werd beschouwd.

In een rechtsgeschil tussen een jood en een christen kon een jood, indien hij de vervolgde was, alleen door zijn rabbijn voor de rechter worden gebracht; de christen moest zich melden bij het forum van de beklaagde. Christelijke rechters konden op geen enkele wijze tussenkomen in geschillen tussen joden onderling, en geen jood kon zijn stamgenoot aanklagen bij een staatsrechtbank. Joodse religieuze gebruiken werden strikt nageleefd; de joden konden op de sabbat en op hun feestdagen niet worden opgeroepen voor enige officiële activiteiten, want, zoals het in een decreet van koning Alfons III (1248-1279) staat: *"Aangezien zij (de joden) door hun religie verplicht zijn de sabbat te vieren, mag niemand hen op deze dag voor de rechtbank dagvaarden"*. En bovendien, daar meerdere belastingen van de joden werden opgeheven die de lokale bevolking moest dragen, kwam het erop neer dat ze als vreemdelingen in het land niet alleen gelijke rechten genoten, maar een geprivilegieerd deel van de bevolking vormden. De joden hadden grote rijkdom verworven door slavenhandel en financiële zaken, die ze onmiddellijk gebruikten om geld te lenen aan de behoeftige lokale bevolking en de stedeling tegen hoge rente.

Reeds onder het bewind van de bovengenoemde Alfons III, die hun genereus alle vrijheden had toegekend, verschenen in vele plaatsen van het rijk klachten over ongehoorde woeker; de koning werd gedwongen wetten daartegen uit te vaardigen. Deze bepaalden dat de interest op kapitaal niet mocht toenemen. Daar deze bepalingen weinig vrucht droegen, probeerde de volgende koning, Don Diniz (1279), de joden bij wet te dwingen tot landbouwarbeid en vestiging om hen af te leiden van woekerzaken. Hij stelde een order aan de joodse Braganzas dat ze elk jaar een bepaalde som huizen, wijn- en boerenland moesten kopen zonder het recht te hebben deze onroerende goederen te vervreemden. Elke nieuw aangekomene jood moest zijn aandeel bijdragen aan de aankoopprijs. Door deze gelegenheid werden echter alle rechten van de joden tegelijkertijd verder versterkt; elke aanval tegen hen en elke minachting van hen werd streng verboden.

Dit verlangen om van de joden boeren en burgers te maken mislukte volledig, voor het was gemakkelijk mogelijk voor de opperrabbijn en minister van Financiën Don Juda – die, volgens Graetz, zo rijk was dat hij geld kon voorschieten voor de aankoop van gehele steden – en andere hoge personen onder Israël om geleidelijk de handhaving van de genoemde bepalingen te dwarsbomen. De rijkdom van de joden en daarmee hun woeker nam toe; ze bezaten de mooiste paleizen van Lissabon; ze stonden aan het hoofd van de financiële zaken van de koning en wisten de armen en de

rijken in een relatie van economische afhankelijkheid te brengen. Toen alle verzoeken om hulp aan de koning geen vrucht droegen, werd een klacht gericht aan de paus in 1309, waarin de verontwaardiging werd uitgedrukt dat de koning zich omringde met joodse staatslieden, dat er geen zaak was die niet door de handen van de joden ging, dat zelfs bisschoppen gevangen werden gehouden in kloosters. *"De joden worden trots en dringen zich op"*, staat er verder, *"ze tooien hun paarden met pruiken en geven zich over aan een luxe die een nadelig effect heeft op alle inwoners van het land"*.

De ontevredenheid van het volk was inderdaad zo intens dat Alfons IV (1325-1357) de joden streng verbood door de straten te paraderen met gouden kettingen en hun paarden met juwelen te tooien, wat reeds eerder aan de christenen was verboden. Verdere nieuwe klachten dwongen de koning tot een decreet tegen woeker (1353), waarin werd bepaald dat niemand gedwongen kon worden meer dan 33 1/3 % te betalen. Deze regeling, die door de joden als een ongekende beperking van hun vrijheid werd gevoeld, veroorzaakte dat velen van hen emigreerden – een teken dat ze allemaal hoopten in andere landen niet aan zo'n schending te worden onderworpen. Maar daar met hen onmetelijke rijkdom zou vertrekken, besloot Alfons, in het belang van het land, een groot deel van de rijkdom van de joden die wensten te emigreren voor de staat toe te eigenen. Deze wet maakte hem in de ogen van de joden tot een van de meest verschrikkelijke onderdrukkers van het jodendom.

Het bovengenoemde decreet tegen woeker lijkt niet veel vrucht te hebben gedragen, want toen de rijksst Uleden in 1361 bijeenkwamen, werden opnieuw luid klachten geuit tegen de joodse handelspraktijken die het gehele land ruïneerden. Maar dat hielp helemaal niet; integendeel, de joden zorgden ervoor dat door de toenmalige koning Pedro I – *"model van gerechtigheid"*, zoals een joodse historicus hem noemt – alle straffen tegen woeker werden afgeschaft en dat het ongekende privilege aan de joden werd verleend om alle bezwaren van een christen met betrekking tot een zaak die ze hadden gezworen eerlijk te hebben gevoerd, ongeldig te maken! Deze *"verlichting"* (Kayserling) vergrootte de invloed van de joden buitensporig. Ze waren de schatbewaarders van de koning, tollenaars in Tisbon, in het algemeen de hoogste ambtenaren in het land. In 1383 kwam het tot een grote volksopstand; alleen dankzij de inspanningen van de geliefde rijksbeheerder en latere koning Joao was het mogelijk de joden te behoeden voor een bloedige straf.

Nu is hun gedrag tegenover hun redder opmerkelijk. Toen Joao geld nodig had voor een oorlog tegen Castilië, schonken de burgers van Lissabon hem als geschenk 1 000 000 dukaten, maar de joden slechts 70 mark in zilver en 6000 reis, als lening! Zo waren de joden nog steeds de heren van het land; ze hielden paarden met zilveren tuig, gingen rond in de fijnste kappen en vergulde dolken, bezetten de belangrijkste ambten, inden de tienden van kerken en kloosters en hadden de brutaliteit dit zelfs tijdens de mis te doen. Een latere koning beklaagde zich bij een jood die hij vertrouwde over het provocerende gedrag van zijn stamgenoten, daar het volk moest menen dat de joden – badend in goud en edelstenen – deze luxe hadden verworven door de roof die ze op de christenen hadden gepleegd. *"Ik wil echter niet dat je me antwoordt"*, zei hij, *"want ik weet heel goed dat alleen plundering en dood jullie zullen beteren; dan zullen jullie je daden betreuren"*.

Een nieuwe opstand die uitbrak in de afwezigheid van de koning (1449) werd opnieuw onderdrukt, maar de opwinding van het Portugese volk was reeds tot zodanige hoogte gestegen dat ze zelfs tegen de koning was gericht en alleen door meedogenloze interventie kon worden bedwongen. En zo ging het nog een halve eeuw door. De volksvertegenwoordigers bleven eisen dat kerkbelastingen niet aan

de joden werden vrijgesteld, dat in gevallen van geschil tussen joden en christenen een christelijke rechter werd opgeroepen, dat de preken die het christendom beledigden in de synagogen werden vervolgd, enzovoort – alles zonder enig resultaat. Dan mag het juist zijn dat, zoals wordt bericht, *“de gloeiende haat van het Portugese volk tegen het joodse ras geen grenzen meer kende en nu in open vlammen opvlamde”*.

Aan het begin van de zestiende eeuw, naar aanleiding van een botsing tussen joden en christenen, brak de lang onderdrukte ontevredenheid dan verwoestend uit. De vervolgingen van de joden begonnen in Evora en verspreidden zich vervolgens wijder over Portugal. Het had zijn grootste omvang natuurlijk in Lissabon. Allereerst probeerden ze de rijkste jood en belastinginner, Joao Mascerenhas, te vangen, die de hardste wetten tegen het volk had afgedwongen. Hij dacht dat hij zich nog steeds als een heer kon gedragen, barricadeerde zich in zijn paleis en beschimpte de menigte vanaf zijn balkon. Hij werd eindelijk gevangen tijdens zijn vlucht over de daken en doodgeslagen. In de loop van 48 uur zouden, volgens sommige historici, 2000 en volgens anderen 4000 joden zijn gedood. De straf op de plaatselijke bevolking daarvoor werd in alle strengheid uitgevoerd; velen werden verbannen en 50 mannen geëxecuteerd. Niet lang daarna waren de joden weer aan de macht en wisten ze het monopolie op de graanverkoop te verzekeren, zodat het volk zich door het systematisch opdrijven van prijzen opnieuw in hun oude situatie bevond.

Er verscheen echter een grote versterking van de ontevredenheid van de Portugezen in de vorm van het Inquisitoire Hof; vanaf nu zien we de vervolgingen van de joden onder het teken van religieus fanatisme staan. Desondanks is dit slechts hun uiterlijke aspect, daar alle dopen en martelingen de joodse kwestie niet oplosten en hun karakter hetzelfde bleef. Grotere vervolgingen werden ingevoerd, zelfs systematische verdrijvingen uit het land, en dit werd met grote strengheid uitgevoerd. Het Inquisitoire Hof zal altijd een van de donkerste hoofdstukken vormen en een voorbeeld zijn dat door niemand wordt verdedigd van waartoe het joods-Romeinse principe in zijn zuivere vorm moet leiden als het aan zichzelf wordt overgelaten.

Desondanks moet, om een correct perspectief op de welbekende gebeurtenissen te verkrijgen, worden benadrukt dat de Inquisitie niet alleen tegen de joden was gericht, maar hoofdzakelijk tegen de Albigenzen [de Albigenzen, of Katharen, waren een ketters sekte die in de twaalfde en dertiende eeuw bloeide in Italië en Zuid-Frankrijk; ze waren dualisten die een scherp onderscheid maakten tussen de rijken van geest en materie en de wereldse praalvertoning van de Kerk verafschuwden], Waldenzen [de Waldenzen waren een ketters sekte gesticht door Peter Waldo van Lyon in de twaalfde eeuw; tijdens de protestantse Reformatie sloten vele Waldenzen zich aan bij de Gereformeerde Kerk] en protestanten. Deze werden door Rome niet minder wreed vervolgd, ja meestal erger dan de joden. Terwijl de pausen de laatsten vaak onder hun bescherming namen en ze zelfs *“trouwe onderdanen”* noemden, werden de voormalige ketters meedogenloos overgeleverd aan het verschrikkelijke hof. Maar de tijd voor jodenvervolgingen was voorbij; de verkondiging van de mensenrechten introduceerde voor de joden van de gehele wereld een nieuw tijdperk en zelfs voor de plaatselijk gedoopte joden van Portugal. Tegenwoordig bloeit daar een rijke gemeenschap.

De joden in Frankrijk

Als Portugal een kleine staat was waarin de verhoudingen in het centrum en in de provincies zich niet bijzonder verschillend ontwikkelden, was Frankrijk een groter land met een bevolking die in karakter divers was gegradeerd en niet gemakkelijk vanuit één centrum te besturen. Dienovereenkomstig is het lot van de joden een gevarieerd lot, afhankelijk van de kracht van de Franse koningen. Maar desondanks zien we, vroeg of laat, hetzelfde resultaat: wederzijdse haat en jodenvervolging.

Wanneer de joden naar Frankrijk zijn gekomen, is onzeker. De eerste geschreven berichten dateren uit het begin van de zesde eeuw en tonen ons dat zelfs toen de joden al verspreid over het hele land leefden. Zoals de eerste documenten laten zien, was de relatie tussen de joden en de Fransen een volledig vreedzame; de joden konden hun gewoonten en zaken onbelemmerd uitoefenen, ontvingen en brachten bezoeken aan lokale inwoners, werden opgenomen in de stadspolitie en het leger; kortom, ze genoten totale burgerrechten. Maar spoedig verschenen er spanningen.

Wanneer men zich herinnert met hoeveel dieet- en morele wetten de joden het land binnenkwamen – mensen die, om de uitverkorenen te behoeden voor vermenging en verontreiniging met heidenen, hun pijlen richtten tegen alle niet-joden; als men zich kan voorstellen dat de haat tegen Christus en de christenen een kenmerk was van de immigranten dat niet kon worden afgeworpen en dat, ondanks assimilatie, naar buiten moest slaan – zal men de klachten van de lokale bevolking heel goed kunnen begrijpen wanneer zij verklaren dat hun weigering van christelijk brood en wijn een minachting inhoudt, dat arrogantie vaak duidelijk tot uiting komt in hun uitspraken over het christendom.

Hierbij kwam nog dat de joden, zoals hun wet eiste, alle christelijke slaven dwongen joodse ceremoniële gebruiken te volgen en hen met geweld besneden, wat een constante klacht werd in alle landen. Ze misbruikten hun macht over de slaven zodanig dat deze laatsten vaak bescherming moesten zoeken tegen mishandelingen. Zo is het niet erg verrassend – vooral wanneer men het karakter van Rome in aanmerking neemt – dat de kerkconciles zich abrupt verzetten tegen de tolerantie van de lokale inwoners, wederzijdse bezoeken tussen joden en christenen verboden en vermenging onder straf van excommunicatie verboden, verordeningen uitvaardigden die zouden voorkomen dat de joden hun slaven in gebruiken konden dwingen die beledigend waren voor de christelijke religie en dat ze gerechtelijke posities innamen in christelijke zaken.

Bij deze conflicten kwamen nu andere gebeurtenissen die de nog bestaande goede relatie tussen joden en christenen – ondanks alles – verder moesten ondermijnen en die zelfs prelaten in tegenstelling tot de conciliaire beslissingen handhaafden. Toen bijvoorbeeld Bourgondisch Arles met succes werd belegerd en zich slechts met moeite tegen de aanval verdedigde, moest een jood op een nacht de wacht houden op de stadsmuren. Om een milde behandeling voor zichzelf en zijn rasgenoten te verkrijgen, gooide hij een met een steen verzwaard stuk papier in de richting van de belegeraars met een uitnodiging om op een bepaald uur met stormladders de muur te naderen. Hij beloofde hun dan de stad binnen te laten op voorwaarde dat ze hem en zijn stamgenoten zouden sparen. Maar dit briefje vloog niet ver genoeg en werd de volgende dag gevonden door een soldaat van het garnizoen. Dat wekte natuurlijk grote opschudding in de stad; de jood werd voor de rechtbank gebracht en ter dood veroordeeld. De anderen benadrukten dat ze onschuldig waren aan het verraad en geen idee hadden van het complot. Men weet niets van hun lot, hoewel Fr. Daniel zegt dat een

jodenvervolging op het punt stond te worden ondernomen, die uiteindelijk tevreden werd gesteld met het verbod voor joden om de wacht te houden. Of dat juist is, kan niet worden bewezen.

Een ander incident wekte eveneens grote tumult. In 576, toen een jood uit Clermont zich wilde laten dopen en, zoals gebruikelijk was, in witte kleren naar het doopbekken ging, werd hij door een ander overgoten met stinkende olie. Het was alleen dankzij de tussenkomst van de bisschop dat de dader niet door het geërgerde volk doodgeslagen werd. De laatsten lieten zich echter niet weerhouden om later de synagoge te vernietigen. Deze en vele andere onbetwistbare feiten die ons zijn overgeleverd, tonen aan dat niet alleen de clerus de schuld draagt wanneer in soortgelijke gevallen joden uit vele bisdommen werden verdreven of, volgens de toenmalige gewoonte, gedwongen moesten worden gedoopt. Dat de religie slechts de uitdrukking is van nationaal gevoel en dat dit laatste niet door de doop kan worden veranderd, was de monniken van die tijd niet bekend; en hoe zouden ze dat ook hebben gekund, wanneer zelfs tegenwoordig er mensen zijn die menen dat louter doop voldoende is om van een jood een Europeaan te maken.

De joden werden nu uitgesloten van alle officiële en staatsfuncties en uiteindelijk uit Frankrijk verdreven, hoewel ze terugkeerden met de achteruitgang van de macht van de Merovingen [de Merovingische dynastie begon met Childerik I (ca. 457-481), wiens zoon Clovis I (481-511) heel Gallië onder Merovingische heerschappij verenigde; de Merovingische dynastie eindigde in 752 toen Childerik III door de paus werd afgezet]. Karel de Grote, en vooral Lodewijk de Vrome, begunstigden de joden overal; aldus werd spoedig een gewetenloze handel en woeker van de joden gevestigd met volledige beperkingsloosheid in alle Franse landen. We zien hen in korte tijd grote rijkdom genieten en hoge posities bekleden en een machtig contingent aan het hof, dat door hun geld werd beheerst. De helft van Parijs is aan hen verpand en behoort aan hen als hun eigendom; de talloze schuldenaars zijn gevangengezet of werken als slaven voor hun joden.

De macht en de gewetenloosheid van de joden verschijnen ons vooral duidelijk uit de Annalen van Lyon. Lyon was, reeds in Romeinse tijden, vanwege zijn gunstige ligging een stad van actieve handel: onder Caesar, Augustus en Trajanus steeg het tot grotere betekenis, en zelfs toen de hoofdstad van het rijk onder Constantijn naar de Bosporus werd verplaatst, verloor het zijn belang niet. Het was een marktplaats voor zijde, parfums, edelstenen uit India, vazen, goud-, zilver- en albasten voorwerpen uit Perzië. Leeuwen en tijgers uit Azië, panters en vogels uit Afrika, bronzen sculpturen uit Korinthe en Athene; kortom, handelsgoederen en rariteiten uit de hele wereld werden verkocht op het forum van Lyon.

Toen Rome uiteenviel en de volkeren uit het noorden alles voor zich uit vernietigend binnenstormden, veegde deze golf ook over Lyon en vernietigde het vreedzame leven van de koopman. Nadat het zuiden van Frankrijk later nogmaals was overstroomd, ditmaal door Arabieren, herstelde de stad zich pas in de achtste eeuw. Romeinen, Bourgondiërs, Goten en vooral vele joden, verdreven door de mohammedanen, trokken naar Lyon. Door sluwe handel, vooral in slaven, verwierven ze grote rijkdom, zodat Lyon spoedig een *"Nieuw Jeruzalem"* werd. De joden slopen de stad en de christelijke voorsteden binnen en verkochten ze aan hun geloofsgenoten in Spanje en Italië. En daar de Moren op het Iberisch schiereiland eunuchen nodig hadden, produceerden en leverden ze deze ook.

Daar ze beschermd werden door de ambtenaren die liever de rijke joden als vrienden hadden dan als vijanden, gedroegen ze zich spoedig provocerend en arrogant ten opzichte van de lokale bevolking. Maar de christenen gedroegen zich nog zeer meewerkend ten opzichte van de nakomelingen van Abraham; ze hielden de sabbat meer in acht dan de zondag, ze brachten bezoeken aan hen, ze aten met hen tijdens de Goede Week, ze luisterden naar rabbijnse preken, enzovoort. Deze overdreven vriendelijkheid ten opzichte van de vreemdelingen – die zelf hun religieuze gebruiken en morele wetten strikt en rigoureus handhaafden zonder zich in het minst om die van de lokale bevolking te bekommeren – schiep een vijandige sfeer onder vele katholieken, vooral onder de prelaten.

Toen Agobert bisschop van Lyon was [Agobert (769-840) was een van de meest geleerde prelaten van zijn tijd en bisschop van Lyon van 816-840], besloot hij een einde te maken aan deze eenzijdige toenaderingen; hij verbood de christenen omgang met de joden, verbood hun slaven aan hen te verkopen en dienst aan de joden te verrichten. Hij vaardigde zelfs een wet uit die de verkoop van vlees en drank door joden verbood, daar de joden alleen waren aan christenen verkochten die ze op een of andere manier als onrein beschouwden. Deze laatste verordening zette de joden vooral in een gewelddadige beroering; ze wendden zich tot Parijs en vandaar werden twee commissarissen gestuurd om de zaak te onderzoeken. In Lyon ontvingen de joden hen met rijke gastvrijheid en goud, opdat hun *"vrijheden"* zouden worden bevestigd en ze er meer zouden krijgen.

De joden mochten al hun waren aan de christenen verkopen, werden alleen aan lijfstraffen onderworpen wanneer hun wet dat eiste, ze waren vrijgesteld van de goddelijke beproevingen door vuur en water; ze hadden het recht slaven uit vreemde landen binnen te brengen om in Frankrijk handel met hen te drijven en, om de sabbat volgens hun wetten te kunnen vieren zonder daarbij iets van hun handel te verliezen, werd de marktdag van zaterdag naar zondag verplaatst. Door dit succes van de joden zwol hun kuif krachtig op; onder de christenen wekten deze ongehoorde privileges natuurlijk de grootste verontwaardiging, die tot uiting kwam in woedende demonstraties maar als resultaat alleen de arrestatie van hun leiders had, waardoor velen zich verborgen moesten houden of uit de stad vluchtten.

De joden pochten publiekelijk dat ze de bescherming van de koning genoten, die hen eerde vanwege hun patriarchen en hen altijd als gasten ontving. Ze schepten op dat mensen van standing aan het hof hun gezelschap zochten en erkenden dat joden en christenen slechts één wetgever hadden, Mozes. Agobert, die niet kon geloven dat de bovengenoemde edicten van de koning na een zorgvuldige beoordeling van de omstandigheden waren uitgevaardigd, schreef een brief aan hem waarin hij klaagde over de partijcommissaris en de koning verduidelijkte dat er geen vriendschap kon zijn tussen joden en christenen, daar de eersten de naam van Christus lasterden, alleen met minachting over de christenen spraken als Nazareners, en dat het onmogelijk was met zelfrespect omgang te hebben met de vijanden. Hij informeerde de koning verder over bewezen gevallen van ontvoering en slavenhandel met vreemde landen.

Deze brief maakte geen indruk aan het hof, waarop Agobert een tweede van gelijke inhoud verstuurde, die echter hetzelfde gebrek aan succes had. Walgend reisde hij zelf naar Parijs, maar daar werd hem zeer koeltjes te verstaan gegeven naar huis terug te keren. Maar de zaak was daarmee niet ten einde. Want toen enige slaven van vreemde joden na enige tijd bij de bisschop kwamen om gedoopt te worden, durfde deze laatste – na alle slechte ervaringen – dit niet meteen te doen. Hij bood de joden de canoniek bepaalde losprijs aan, maar de laatsten lachten hem uit; hij wendde zich

tot verschillende prelaten dicht bij het hof met het verzoek om steun; zonder succes. Integendeel, de joden hadden hun invloed uitgeoefend via de commissaris voor joodse zaken, die er niet voor niets was maar om over de privileges van de onaanraakbaren te waken, en er verscheen een nieuw koninklijk decreet met het uitdrukkelijke verbod op de doop van joodse slaven zonder toestemming van hun eigenaars.

Agobert wendde zich nu tot de hofkapelaan en verzocht hem zijn invloed aan te wenden om een herroeping van dit decreet te bewerkstelligen, dat minachting uitdrukte voor alle kerkwetten. Hij verdedigde zich tegen de beschuldiging slaven van de joden af te trekken en hen te dwingen zich te bekeren, maar, zei hij, hij moest eisen dat de doop niet gemakkelijk door de joden werd belemmerd. Ook deze stap was tevergeefs en het resultaat was een weigering van de kant van de regering. Men kan zich voorstellen in welke stemming de man was toen hij zag dat alle pogingen om de rechten van de lokale inwoners en van de nationale kerk tegen vreemdelingen te behouden, jammerlijk werden verijdeld en de joodse paleiseigenaren zich steeds provocerender gedroegen. Het is dan geen wonder als hij zijn hart uitstort in een brief aan de aartsbisschop van Narbonne, hem de hofintriges en de ondragelijke toestanden van zijn bisdom, veroorzaakt door de joodse handel en financiële macht, vertelt en, aan het eind, de joden krachtig vervloekt:

"Allen die onder de wet van Mozes leven, zijn als met een mantel bekleed door laagheid; de laagheid dringt hun botten binnen en bekleedt als water en olie stromen in het menselijk lichaam. De joden zijn vervloekt in stad en land aan het begin en einde van hun leven; de kudden van de joden zijn vervloekt, het vlees dat ze eten, hun wijn, hun zaken en hun winkels".

Ik voeg deze woorden toe omdat een historicus van de negentiende eeuw ze gebruikt om heiligschennend te verkondigen:

"Zo is de matigheid van een van de meest geleerde bisschoppen van zijn eeuw. En dan durft men sommige rabbijnen te verwijten dat ze kwaad hebben gesproken over de christenen".

Men weet niet welk lezerspubliek Bedarride zich voorstelt, want de haat tegen Christus en de christenen, dit *"meest nationalistische trek in de oudheid"*, was toen al 800 jaar oud; het was ondubbelzinnig vastgelegd in de heilige geschriften van de rabbijnen, het werd al eeuwen vanaf de preekstoel gepreekt en uitgedrukt in een specifieke vloekformule, het kwam tot uiting in het gepraat over de *"Nazareners"*, in de joodse morele wetten, enzovoort. Zeker, Bedarride behandelt de zaak van bisschop Agobert luchtig, vindt de privileges van de *"joden die in elk opzicht superieur zijn"* aan de christenen geheel in orde, en toont verbazing dat de bisschop van Lyon er anders over denkt. De ontwapenende en ook naïeve brutaliteit van de jood komt zelfs hier naar voren.

Dat men in de negende eeuw tot op zekere hoogte was geïnstrueerd over de joodse geheimen, toont een brief van de bisschop van Lyon, genoemd na de dood van Agobert, waarin hij de zaak opnieuw oppakt. In deze brief verzoekt hij de aartsbisschop van Reims naar het hof te gaan om de joden, net als alle andere burgers, onder hetzelfde staatsrecht te plaatsen, temeer daar ze vreemdelingen zijn en de christenen met minachting hebben behandeld, de apostelen afvalligen hebben genoemd, het evangelie door verdraaiing belachelijk hebben gemaakt, de christelijke cultus de eredienst van Baal hebben genoemd en zelfs Christus zelf een hoerenzoon, geboren uit Maria's overspel met een heiden.

Dat al deze klachten gerechtvaardigd zijn, hoeft vandaag niet meer te worden onderbouwd. Zelfs de woordspeling op Evangelion is anders bedoeld dan de bisschop dacht, maar is nog steeds juist. Want uit Evangelion (boodschap van heil) had joodse humor avon-gillajon (zondig geschrift) gemaakt, net als uit beth-galja (plaats van licht) beth-karja (varkensstal). Lodewijk was dood en in zijn plaats was Karel de Kale getreden, een heerser die eveneens welgezind was ten opzichte van de joden. Nieuwe grieven lijken echter te hebben geleid tot een beperking van joodse *"vrijheden"*, althans op papier. Details zijn niet bekend, maar de joden schenen 7/10 en de christenen 7/11 van hun inkomsten te moeten betalen.

Ik heb de gehele zaak van de bisschoppen van Lyon gedetailleerder behandeld dan de beschikbare ruimte eigenlijk toeliet, daar het mij belangrijk leek één individueel geval nauwkeurig te onderzoeken. Alleen op deze manier verkrijgt men een echt inzicht in de rechtsverhoudingen en intriges; alleen op deze manier kan men ook de vermogen krijgen een blik te werpen achter de schermen van minder duidelijke gevallen, daar de krachten die soms duidelijk naar voren treden, op andere momenten slechts verborgen actief zijn. Als uitgewerkt voorbeeld zien we nu twee drijvende krachten van de Middeleeuwen aan het werk: financiële verhoudingen en religieus fanatisme. Aan de kant van de joden zien we een monsterlijke rijkdom, verworven door handel en woeker, die overal assistenten inschakelt waar het noodzakelijk is en voor hun doelen organiseert, gekoppeld aan rigide religieuze principes en mateloze minachting voor alles niet-joodse. Aan de kant van de christenen stellen we een zwaar verzet vast tegen de onderwerping onder joodse privileges, gepaard gaand met een even fanatieke religieuze vurigheid, althans na een nauwere kennismaking met de joden. In de meeste gevallen triomfeert goud en de joden worden na elk succes provocerender. Dienovereenkomstig stijgt de haat van de bevolking steeds hoger totdat slechts een druppel nodig is – in de vorm van een werkelijk evenement of een opkomend gerucht – om de kruik te laten overlopen en de bitterste jodenvervolgingen te veroorzaken.

Aan het eind van de zaak van bisschop Agobert in Lyon voegt de Duitse historicus J. Schudt (1718) de volgende rustige observatie toe, geldig voor alle tijden en vooral voor de onze:

"Men ziet dat, zoals het spreekwoord zegt, op het toneel van deze wereld altijd hetzelfde drama wordt opgevoerd en alleen nieuwe personages één na één binnentreden; reeds meer dan 800 jaar geleden had de joodse rijkdom zo'n grote macht; die heeft het zelfs vandaag; daarom zijn er overal zoveel joodse bazen verborgen, onder de groten en de kleinen; men respecteert hen, spreekt hen aan, vaak verkiest men hen boven christenen en vindt dat men sneller en gewilliger wordt aangehoord".

Na verschillende verdere agitaties vanwege de joodse kwestie kwam het vreemde bewind in Lyon aan een verschrikkelijk einde aan het begin van de veertiende eeuw. In 1310 werden de joden door het opstandige volk gewelddadig van al hun onroerende eigendommen beroofd en uit de stad verdreven. Ze vluchtten naar de voorsteden; ze vonden asiel in Trevour, Châtillon en Dombes, maar zelfs daar zetten ze hun oude praktijken voort, zodat reeds na een paar decennia de situatie zich ontwikkelde zoals in Lyon – en ook op dezelfde manier eindigde: in 1429 werden ze uit deze asielplaatsen verdreven.

Toen in de elfde eeuw een golf van hysterie over Europa begon te spoelen en de kruistochten begonnen uit een mengeling van roofzucht en avontuur, religieus enthousiasme en haat tegen heidenen, is het begrijpelijk dat deze beweging niet zonder invloed kon blijven op het lot van de joden.

Want naast rondtrekkende predikers die de verovering van het Heilige Land als een plicht van het christendom voorstelden en religieus fanatisme tot kookpunt verhittten, gingen vele mensen die in hun vaderland niets te verliezen hadden. En nu, waar de banden die de staat in vredestijd omvattend bijeenhielden, waren gebroken, zien we de onderdrukte passies van de priesters en schuldenaars zich zonder terughoudendheid manifesteren. Voor het vertrek werden formele jodenvervolgingen gepreekt en uitgevoerd; joden werden van stad tot stad en van huis tot huis verdreven, geplunderd en gedood. Als men de hoofdstukken van de jodenjachten van die dagen leest, zal geen humane denker dat kunnen doen zonder te huiveren en zich te schamen zulke bladzijden in de geschiedenis van Europa te vinden. Maar wanneer hij ze herleest – niet om deze gruwelijkheid te verontschuldigen maar om ze te begrijpen – zal hij eveneens huiverend zien dat in alle centra van Frankrijk, Duitsland en andere landen eeuwenlang parasieten leefden die woeker dreven met de arbeidskracht en het geld van de hen herbergende volkeren. Als een onweerswolk zich plotseling ontlaadt, staat men in afgrijzen voor de offers van de catastrofe, maar men mag niet over het hoofd zien dat dat een noodzakelijke consequentie vertegenwoordigde van een onderdrukte maar nog niet verlamde volksmacht.

Maar zelfs tijdens de kruistochten zelf bleven de joden, ondanks alle vervolging, rijke mensen. In Parijs waren de burgers en boeren sterk bij hen verschuldigd en moesten, vanwege de interest, in de hardste sleur direct of indirect in dienst van de joden werken. De ridders hadden, om geld voor de kruistochten te hebben, hun goederen vele malen aan de joden verpand; ja, een historicus (Paul Emile) stelt dat het de behoefte aan geld voor dit doel was die de adel ertoe bracht teruggeroepen joden weer op te roepen. In 1146 beschrijft de abt van Cluny de situatie als volgt in een brief aan Lodewijk VII, waarin hij protesteert tegen de jodenvervolgingen en de volgende mandaten eist:

"Welke straf is rechtvaardiger voor deze gruwelijke mensen (de joden) dan dat men hen berooft van datgene wat ze door bedrog hebben verdiend en gestolen? Niet door toewijding aan landbouwarbeid of een andere eerlijke bezigheid hebben ze hun schuren met vruchten gevuld, hun kisten met goud en zilver. Ze verbergen wat ze bedrieglijk van de christenen hebben genomen en verwerven tegen belachelijke prijzen de mooiste objecten, die ze kopen van dieven. Wanneer een rover een heilig object steelt, gaat hij naar een jood en verkoopt het gestolene. Een oude maar verachtelijke wet moedigt hen aan in deze schandalige handel. Volgens deze is een jood bij wie gestolen objecten worden gevonden, niet verplicht ze terug te geven, ja niet eens de dief aan te geven. Hun misdaad blijft dus ongestraft; en datgene wat de minste diefgenoot van een christen strafbaar maakt, maakt de jood rijk. Maar laat men hem de rijkdom ontnemen die door oneerlijkheid is verworven; het christelijke leger, dat zijn eigen landen en zijn geld offert om de Saracenen te verslaan, zou de schatkisten van de joden niet moeten sparen".

Onder Filips Augustus hadden de joden een soortgelijke overvloed en eigendom, en de koning was, net als alle heersers, niet slecht gezind ten opzichte van hen. Toen hij eens in St. Germain en Laye was, ontving hij het nieuws dat in Bray een christen, vanwege een roof van een jood, aan deze laatste was overgeleverd voor vonnissing en dat ze zijn handen achter hem hadden gebonden, zijn hoofd met doornen hadden gekroond, hem door de straten hadden gesleept en eindelijk hadden opgehangen. Dit gaf de koning toestemming meer dan 80 joden te verbranden. De stemming van het volk tegen de joden was echter tot zodanige mate verbitterd dat Filips Augustus zich verplicht voelde

de onderdrukkingen te onderzoeken, vele bezittingen van de joden te confisqueren en hen uit het land te verdrijven, wat echter niet strikt werd nagevolgd.

"Dit jaar", schrijft de historicus Rigord, *"verdient een feestjaar te worden, omdat door deze maatregelen de christenen voor altijd hun vrijheid verkregen die door de joden was onderdrukt"*.

Sinds 1181 echter werden de joden eindelijk uit sommige steden verdreven: uit Rouen, Étampes, enzovoort, hoewel ze in vele anderen bleven. De dertiende en volgende eeuwen waren voor de joden, ondanks hun herhaalde verdrijvingen, een tijd van rijkdom en macht zoals ze die pas in de twintigste eeuw hebben herwonnen. De verhoudingen met de joden ontwikkelden zich in verschillende delen van Frankrijk op vele verschillende manieren; men was het tolerantst in het zuiden, waar de Albigenzen, door hun verzet tegen de principes van de katholieke Kerk, de joden als hun schijnbare bondgenoten behandelden – om welke reden deze rustig eindeloze rijkdom konden verzamelen totdat ook voor hen het bittere einde kwam, iets later dan in de rest van Frankrijk.

Laten we eerst de situatie in centraal Frankrijk observeren. Verarmd door de tumult van oorlog en de kruistochten en geld nodig hebbend als de inwoners waren, bevonden de joden zich in de gelukkige positie de interest steeds hoger te kunnen stellen. Het resultaat was dat de tijdelijke verlichting door financiële lening in zijn tegendeel verkeerde. Het volk bevond zich beroofd van al het contante geld, dat steeds meer in handen van joden werd geconcentreerd. Hertogen, graven, baronnen en bisschoppen waren verschuldigd, maar vooral het gewone volk, en de situatie werd van dag tot dag wanhopiger, met de joden in hun onverzadigbaarheid niet denkend zich te distantiëren van de mateloze woeker. Ze hadden inderdaad bijna volledig de handel opgegeven, bezochten de jaarmarkten niet om eigen waren te verkopen zoals de immigrerende Italianen, Vlamingen en andere volkeren, en zelfs niet om tussenhandel te drijven, maar alleen om geld aan kooplieden tegen interest te lenen. Ze probeerden zelfs geen handelsprivileges voor zichzelf te verkrijgen, maar alleen toestemming om een steeds hogere interest te eisen. Maar waar de joden individuele kleine bedrijven dreven, bevonden de autoriteiten zich constant genoodzaakt aan te dringen op handel in verse goederen, daar de nakomelingen van Abraham er alleen frauduleus mee omgingen.

De joden hadden zeer lang de totale mogelijkheid zich te wijden aan een gereguleerde handel, handwerk of landbouw, maar ze waren er niet in geïnteresseerd. Lodewijk IX wilde hen zelfs door een edict aanzetten hun brood te verdienen door handarbeid, maar tevergeefs. De interest werd vastgesteld op 40%; het werd natuurlijk niet nageleefd, de joden wisten alle regels daaromtrent te omzeilen. Natuurlijk eisten ze niet meer dan 40%, maar lieten zich toe de schuldbekentenis uit te geven voor een veel hoger bedrag dan ze eigenlijk leenden. Dit werd ook op de strengste manier verboden. Tevergeefs! Dan, om de armsten te beschermen, werd het de joden verboden geld tegen interest te lenen aan arbeiders, maar juist deze hadden er het meest behoefte aan. In de Parijse archieven bevindt zich onder andere een 12 voet lange manuscript met de inscripties van personen die klachten indienden tegen de illegaliteiten van joodse geldmannen. Zeker een zeer belangrijk document!

Wettten ter bescherming van de geplunderde bevolking onder Lodewijk VIII en IX waren zonder enig resultaat; de landbewoners, niet in staat hun schulden te betalen, verkochten hun bezittingen en werden vaak door de joden in de gevangenis geworpen. Eindelijk werden de joden door Filips de Schone uit het land verdreven (1306). Maar de joodse kwestie was daarmee niet afgesloten. Het

onroerende eigendom van de joden werd inderdaad geconfisqueerd, maar aan de schuldenaars werd een termijn van 20 jaar gesteld voor betaling. Daar de joden, hoewel niet meer in Frankrijk wonend, echter constant op de hoogte werden gehouden van de loop der gebeurtenissen, boden ze hun hulp aan toen ze ontdekten dat een vaststelling van het gehele verschuldigde bedrag aan hen voorbereid werd. Dit werd aanvaard; ze gebruikten hun verblijf om onmiddellijk de Franse ambtenaren om te kopen – en nieuwe woekerzaken te beginnen. De oude schuldenlijsten die ze presenteerden, toonden zoveel namen van weduwen, wezen en andere armen dat ze als vals en oneerlijk werden verklaard, en de joden werden opnieuw verdreven. Dit weerhield hen er echter niet van alle hefbomen in beweging te zetten om opnieuw te mogen terugkeren, wat hun dan ook werd toegestaan. Alle schulden werden als rechtmatig verklaard, de onmogelijkheid om alle eerdere transacties te penaliseren werd verzekerd, alle privileges moesten worden vastgesteld en ze moesten als burgers worden aanvaard. Maar er herhaalde zich opnieuw precies hetzelfde als eerder. De joden dreven woeker en werden verdreven; echter, Jan II liet hen toe in Frankrijk te blijven wonen (1360).

De ernstige twisten die onder Jan de Goede hadden plaatsgevonden, de bloedige burgeroorlogen, het ongelukkige Verdrag van Brétigny [het Verdrag van Brétigny werd in 1360 ondertekend tussen koning Eduard III van Engeland en koning Jan II (de Goede) van Frankrijk, vier jaar nadat Jan II in 1356 gevangen was genomen in de Slag bij Poitiers; door dit verdrag verloor Frankrijk veel grondgebied aan Engeland, hoewel het de twee landen ook een rust van negen jaar gaf tijdens de Honderdjarige Oorlog (1337-1453)], dit alles had de financiële krachten verder ondermijnd; nu leek het een goede gelegenheid de staatskas wat te vullen, als men de joden toelating zou verlenen maar er een goede som geld voor van hen zou nemen. Maar deze maatregelen kwamen het koninkrijk duur te staan. Want de joodse vertegenwoordiger in Parijs, Manasse de Vesou, een sluwe diplomaat, wist ongehoorde privileges te eisen: de leeninteresten werden verhoogd tot 80%, de uitspraak van een jood alleen volstond om een schuldbewijs tegen een christen te bewijzen. De joden werden onttrokken aan de jurisdictie van alle gerechtelijke autoriteiten van het land en alleen onderworpen aan een speciale regeringscommissaris. En het gebeurde opnieuw zoals het moest gebeuren. Het volk dat zijn toevlucht nam tot joods geld, zag zijn schulden spoedig onmatig stijgen en velen, beroofd van alle bezit, moesten slavenarbeid voor de joden verrichten. In hun blindheid en hun onverzadigbaarheid voldeden de joden zich nu niet met de toegestane 80%, maar overschreden zelfs deze grens. Klachten hiertegen werden neergeslagen door joods geld; de koning zelf bevond zich in afhankelijkheid, waarop nieuwe gunsten met betrekking tot de handel op de jaarmarkt van hem werden afgedwongen.

Nu, toen een opstand uitbrak in Parijs in 1380 en vele joden werden verdreven en gedood, gebruikten de anderen de gelegenheid om hun armoede te beklagen en uit te geven dat ze al hun panden hadden verloren. Ze zorgden er ook voor dat hun terugkeer zou worden geannuleerd. Maar ondanks deze natuurlijk geveinsde armoede steunden ze de koning met geld, in zijn oorlog alsook andere plichten, waardoor ze hem nog meer aan zich verplicht maakten. Eindelijk verkregen ze van de onbekwame Karel VII (1388) het uiterste: de toestemming niet alleen 80% maar ook samengestelde interest te nemen! En toen een luid gemor door het volk ging, vaardigde de koning een edict uit volgens welk de joden voor tien jaar beschermd waren tegen alle klachten. Nooit had woeker zo'n monsterlijke en wettelijk goedgekeurde hoogte bereikt in Frankrijk, en het was natuurlijk duidelijk – wat echter de

hebzuchtige woekeraars in hun blindheid nooit op het juiste moment in de loop van hun gehele geschiedenis konden waarnemen – dat deze toestand niet lang kon worden volgehouden.

Een korte periode van triomf werd de joden in Frankrijk, Bourgondië, Provence en elders gegund; dan eindigde de joodse kwestie op dezelfde manier als overal. Een op zich onbelangrijk incident gaf de finale aanleiding voor een jodenvervolging en op 17 september 1394 werden de joden eindelijk (dat wil zeggen, tot de dag van de *"vrijheid van mensenrechten"*) van hun privileges beroofd, hun goederen geconfisqueerd en ze werden uit Frankrijk verdreven. Sinds die tijd leidden ze daar geen wettelijk toegestaan leven meer.

Het zuiden van Frankrijk was, zoals vermeld, aanvankelijk zeer mild ten opzichte van de joden, maar ook daar ontstonden steeds meer klachten. In 1484 vindt een grote jodenvervolging plaats in Arles; Provence wendt zich direct tot de koning van Frankrijk met een verzoek om hulp tegen de gewetenloosheid van de joden; Marseille zendt in 1487 afgevaardigden naar Parijs met een uitdrukkelijk verzoek de verdrijving van de joden af te dwingen, daar ze het land door woeker hebben geruïneerd. En zo werden de joden van 1498 tot 1501 zelfs uit het zo gastvrije zuiden verdreven. Wat het noorden betreft, hadden ze het proces daar op een energieke, soms brute manier verkort, vooral in Bretagne. In 1239 kwamen de staten van de hertogen bijeen, verklaarden de schuldenaars vrij van hun verplichting, bevalen de terugbetaling van verpand geld en besloten de joden van het land te verdrijven. De hertog, de baronnen en de bisschoppen zwoeren de joden nooit meer in Bretagne toe te laten; sindsdien is er hier geen jood, daar het lijkt dat dit besluit, anders dan in zoveel andere provincies en landen, daadwerkelijk en meedogenloos werd uitgevoerd.

Een interessant, ja pikant tegenvoorbeeld biedt het lot van de kleine joodse gemeenschap in Pamiers aan de voet van de Pyreneeën. Hier hadden de rabbijnen regels van een strenge soort afgedwongen die het gehele leven van de joden reguleerden. De joden werden tot matigheid gedwongen in elke relatie, de vrouwen was het verboden rijke juwelen te dragen, de kinderen mochten geen fijne kleren worden geschonken, de zonen werd slechts een klein bedrag nagelaten, gokken was streng verboden, enzovoort. Deze regels werden energiek versterkt door de christelijke autoriteiten, zodat ze niet slechts op papier bleven. En hier is er, ondanks religieuze verschillen, geen joodse kwestie geweest door al de jaren. Toen de nakomelingen van Abraham uit Frankrijk werden verdreven, richtte de graaf van Foix, onder wiens bescherming de gemeenschap van Pamiers stond, een verzoek aan de koning om een uitzondering te maken voor zijn joden. Dit wens echter werd niet ingewilligd en zij die hier tot onschuldig gedrag waren gedwongen, moesten het lot delen van hun kromme bloedbroeders uit de andere provincies.

Dit zou in zeer korte trekken de gehele geschiedenis van de joden zijn tot de voorboden van de Franse Revolutie. Ik heb in de laatste opmerkingen de religieuze verschillen weggelaten om het centrale thema van de sociale conflicten die erdoorheen lopen duidelijker te kunnen aanwijzen. In feite waren, afgezien van woeker, andere factoren aan het werk om het lot van de joden te bewerkstelligen, daar elke grote beweging inderdaad uit vele krachten is samengesteld. De priesters fulmineerden vurig in hun concilies tegen de ongelovigen, probeerden vaak door preken en zelfs op minder zachte manieren hen in het hart van de Kerk te laten binnentreden; ze lieten de Talmoed, waar ze die konden bemachtigen, verbranden, vergaven de joden hun belediging van de Kerk, het offeren van een christelijk kind op Goede Vrijdag, enzovoort. De joden van hun kant verscherpten hun wetten van scheiding en vervloekten Christus en de christenen de hele week in hun synagogen.

Helaas eiste de Inquisitie zelfs in Frankrijk slachtoffers, daar het een religieuze waanzin veroorzaakte, maar aan de andere kant rees het publieke sentiment hier krachtiger ertegen dan in Spanje en Portugal (hier moet echter worden opgemerkt dat de kettergerechten in Spanje niet zelden criminele rechtbanken waren en vermomde gevallen van eigenlijk sociaal-nationale conflicten).

Hoe sterker en bewuster het nationale gevoel in Frankrijk nu werd, des te meer stelde het zich in bewuste oppositie tegen de rassenarrogantie van de joden en veroorzaakte een afkeer die eerder slechts vaag was gevoeld, duidelijker naar de voorgrond te treden. En zo kunnen beide deze krachten worden aangetoond te hebben bijgedragen aan een verscherping van de verhoudingen tussen joden en christenen. Maar de situatie werd catastrofaal voor beide kanten door de plundering van de inwoners, uitgevoerd met demonische energie door de gehele sociale structuur. Als filojoodse geleerden en natuurlijk alle joden de gehele schuld van deze omwentelingen van het nationale leven op de koningen werpen en volhouden dat ze slechts de arme jood hadden gebruikt, zijn geld van hem hadden afgenomen, maar hem daardoor hadden gedwongen tot woeker te leven, is het natuurlijk verre van mijn bedoeling de koningen als onschuldige engelen voor te stellen. Ze hadden geld nodig voor oorlogen en het onderhoud van het hof en waren niet bijzonder selectief in hun methoden om zulks voor zichzelf te verkrijgen. Dat de jood, die altijd over geld beschikte, hun vele malen zeer welkom leek, kan men wel geloven, zelfs als het niet uitdrukkelijk is bewezen.

In het leven van de jonge naties van die tijd gistte en bruiste het overal; grote bewegingen van de wild gistende brouwsel veegden door de wereld; oorlogen braken uit, maar vormden tegelijkertijd de nationale persoonlijkheden. Elke prins verdedigde zich met zijn leven tegen een ander totdat een grotere beiden onder zijn scepter verenigde. In deze tijden, wanneer het voornamelijk om nationaal bestaan ging, kan men niet veel bereiken met moraliserende oordelen, en te willen absolute straffeloosheid verlenen in het geval van elke onrust aan de kleine minderheid van joden alleen zou ook te veel gevraagd zijn. Desondanks, zelfs als we de prins constant geld nodig hebbend heel kalm als verleider van de jood kunnen beschouwen, blijft het feit dat het juist joden waren die altijd de bovengenoemde rol van woekeraar speelden. Tegen de eenzijdige mening dat de joden niets anders konden doen dan woeker drijven, kan de eenvoudige vraag worden gesteld waarom ze zich niet, zoals Lodewijk le Hutin [Lodewijk X (1289-1316) was bekend als "le Hutin", de twistzieke] en Lodewijk IX hadden willen dwingen, tot fabricage en landbouw wendden. Dan zou er ook geen joodse kwestie zijn geweest. Als we hier elke morele evaluatie terzijde laten, moeten we inderdaad alle zich constant herhalende gebeurtenissen, met dezelfde resultaten, begrijpen als noodzakelijkheidheden van de Natuur die consequenties vormden uit het contact van de volkeren van Europa en Azië met het joodse volk waar ze niet bewust werden ingetoomd, net zoals ze die vandaag vormen en morgen zullen vormen.

Sinds de laatste verdrijving leefden de joden in Frankrijk niet in gesloten gemeenschappen maar verspreid over het land. Met de verovering van Elzas echter ontvingen ze een veelvoudige toename en spoedig stond de joodse kwestie opnieuw als de orde van de dag. Door de intriges van de koninklijke hofleverancier Cerfbeer [Herz Cerfbeer (1730-1793) was een Franse joodse aannemer voor het Franse leger en filantroop; Lodewijk XVI verleende hem speciale toestemming om in Straatsburg te wonen ondanks de wetten die joden vestiging in die stad verboden; Cerfbeer richtte fabrieken op in Straatsburg waarin hij joden tewerkstelde en kreeg via Mendelssohn de steun van Christian Wilhelm von Dohm bij het bepleiten van de verbetering van de toestand van de joden in

Frankrijk] over vele jaren, door een door hem geïnitieerd proces tegen de stad Straatsburg, tijdens welk de jood zich achter de persoon van de koning kon verschuilen, werden de paden reeds voorbereid voor het stellen van de vraag naar de emancipatie van de joden. Na de bestorming van de Bastille werden natuurlijk meer hefbomen in beweging gezet.

In de Constituante durfden ze het weliswaar niet direct – daar ze van de Elzasser afgevaardigden de onaangenaamste waarheden betreffende de plundering door de joden verwachtten – maar eerst verzekerden ze hun rug door een beslissing van de Parijse stadsadministratie om zich uit te spreken voor de afschaffing van de joodse wetten. Mirabeau [Gabriel Riqueti, graaf Mirabeau (1749-1791), was een gematigde revolutionair en vrijmetselaar], die volledig bij de joden verschuldigd was, was reeds lang aan hen verplicht. De reeds genoemde Cerfbeer had Moses Mendelssohn benaderd met een verzoek zijn grote reputatie zelfs onder de christenen te gebruiken om de emancipatie van de joden door een geschreven werk te bepleiten. Maar deze laatste beschouwde het niet als praktisch en deed wat vele van de stam van Juda voor en na hem deden: hij schoof een niet-jood naar voren als zijn woordvoerder, de jonge Dohm [Christian Wilhelm von Dohm (1751-1820) was een Duitse historicus die krachtig de emancipatie van de joden bepleitte], die dan, geïnspireerd door Mendelssohn, een *"tijdperkbepalend"* werk schreef over de hervorming van het joodse beleid. Zoals vandaag werd toen ook al grote politiek bedreven in de joodse salons van Berlijn. Een vooral opvallende was die van Henriette Herz [Henriette Herz (1764-1847) was een joodse societyfiguur wiens salon in Berlijn werd bezocht door vele van de beste Duitse literaire en filosofische figuren van die tijd; onder invloed van Friedrich Schleiermacher bekeerde ze zich tot het protestantisme]. Hier ontmoetten diplomaten van alle landen elkaar; hier maakte Mirabeau kennis met de Duitse stroman Dohm. Mirabeau had *"dringende redenen"* om enthousiast over de joden te zijn, schreef zelfs een werk over joodse hervormingen en stond in de Nationale Vergadering als hun vertegenwoordiger.

Wat baatte het dat de Elzasser Rewbell [Jean-François Rewbell (1747-1807) was een Franse advocaat die zich in de Nationale Constituante onderscheidde door zijn welsprekendheid en steun voor hervormingen, hoewel hij zich verzette tegen het verlenen van burgerrechten aan Elzasser joden] erop wees dat men de joodse kwestie niet door clausules kon oplossen; hij werd terzijde geschoven. Ja, toen hij in een verdere zitting tegen de valse behandeling van de joodse kwestie wilde spreken (het was opnieuw puur in het domein van religie besproken), werd hij door Regnault [Michel-Louis Étienne, graaf Regnault de St. Jean d'Angély (1761-1819) was een lid van de Nationale Constituante die duurde van 1789 tot 1791 en een liberaal die de nieuwe ideeën van de tijd wilde verzoenen met monarchale], een van de petitanten, toegeschreeuwd:

"Ik eis dat allen tot de orde worden geroepen die tegen dit voorstel (van de joodse emancipatie) wensen te spreken, want daardoor wordt de Grondwet zelf aangevallen".

Rewbell echter gaf de zaak niet als verloren op en in een van de volgende zittingen vertelde hij over de monsterlijke woeker van de joden in Elzas. Hij sprak over de activa van de inwoners die niet meer dan 3 miljoen bedroegen, die echter met 15 miljoen in schulden waren belast, waarvan 12 miljoen puur woeker, over de plundering van vele families, enzovoort. Tevergeefs, de clausule won. In 1806 en 1807 hield Napoleon zich zeer energiek met de joden bezig en gaf de afgevaardigden twaalf vragen te beantwoorden: of polygamie was toegestaan, of woeker was toegestaan, of de joden de Fransen als hun broeders beschouwden, enzovoort. Na honderden jaren werd de Grote Sanhedrin bijeengeroepen, 71 afgevaardigden van heel het jodendom, om daarop een antwoord te geven. Het

was natuurlijk in die zin dat de joodse wetten vol menselijkheid waren, woeker verboden was, de Fransen de broeders van de joden waren, enzovoort. Dit alles echter in een taal verdraaid en gekeerd volgens de talmoedische traditie. Deze gehele fabricage was natuurlijk een leugen van begin tot eind. Zelfs de joodse historicus Abraham Geiger zei erover:

"In Frankrijk was er nog een naoorlog, dat wil zeggen vanwege de Elzasser joden, die walgelijk waren vanwege woeker. Dit en de scheiding van de Franse burgerij trokken Napoleons aandacht en hij wilde hier ook met een stoutmoedige greep hulp bieden. Een verzameling van Notabelen en een Sanhedrin moesten hun houding met eigen verklaringen documenteren en hun geloofsgenoten beïnvloeden. Alleen ontbreekt autoriteit in het jodendom, daarvoor is innerlijke ontwikkeling noodzakelijk. De oude acteurs Beer en Furtado opereerden agressief, rabbijnen als Sinzheim en Vita di Cologna konden slim leiden, maar het geheel was een grote leugen of althans een show. De erkenning van de Fransen als broeders was een clausule vals aan de wettelijke scheiding, de vraag of een jodin met een christen mag trouwen werd onwaar beantwoord, dat alleen huwelijken met vreemde afgodische volkeren verboden zijn en de Europese volkeren niet afgodisch zijn... De vragen waren onrijp, de antwoorden louter slimme slangenwindingen, het geheel zonder enig gevolg".

Deze woorden van een geleerde jood ontslaan mij van elke nadere argumentatie (een klein staal van de gebruikte sofisterie was reeds eerder gepresenteerd); de gekozen 71 mannen die overal sententieus de Heer God aanriepen, hadden dus eenvoudig gelogen. Als men de geest van de Talmoed heeft begrepen, begrijpt men dat het voor zijn volgelingen geen misdaad werd beschouwd de heidenen te bedriepen. Maar het was een vereerde *"geleerdheid"* van de wijdvermaarde Wijzen van Pumbedita [Pumbedita was een stad in het oude Babylon (dicht bij het moderne Fallujah) waar de Babylonische Talmoed werd ontwikkeld] dat reeds vanaf de meest oude tijden *"zwart wit en wit zwart kon maken"*. Het belangrijkste was dat de laatste grenzen vielen; dit doel werd dan volledig gerealiseerd: de joden traden gewapend met dezelfde wettelijk erkende gewetenloosheid als van vroeger de samenleving van de Europese staten binnen, die zelf werden ontwapend. Na honderd jaar waren voorbijgegaan, zagen we hen als de financiële meesters van de wereld.

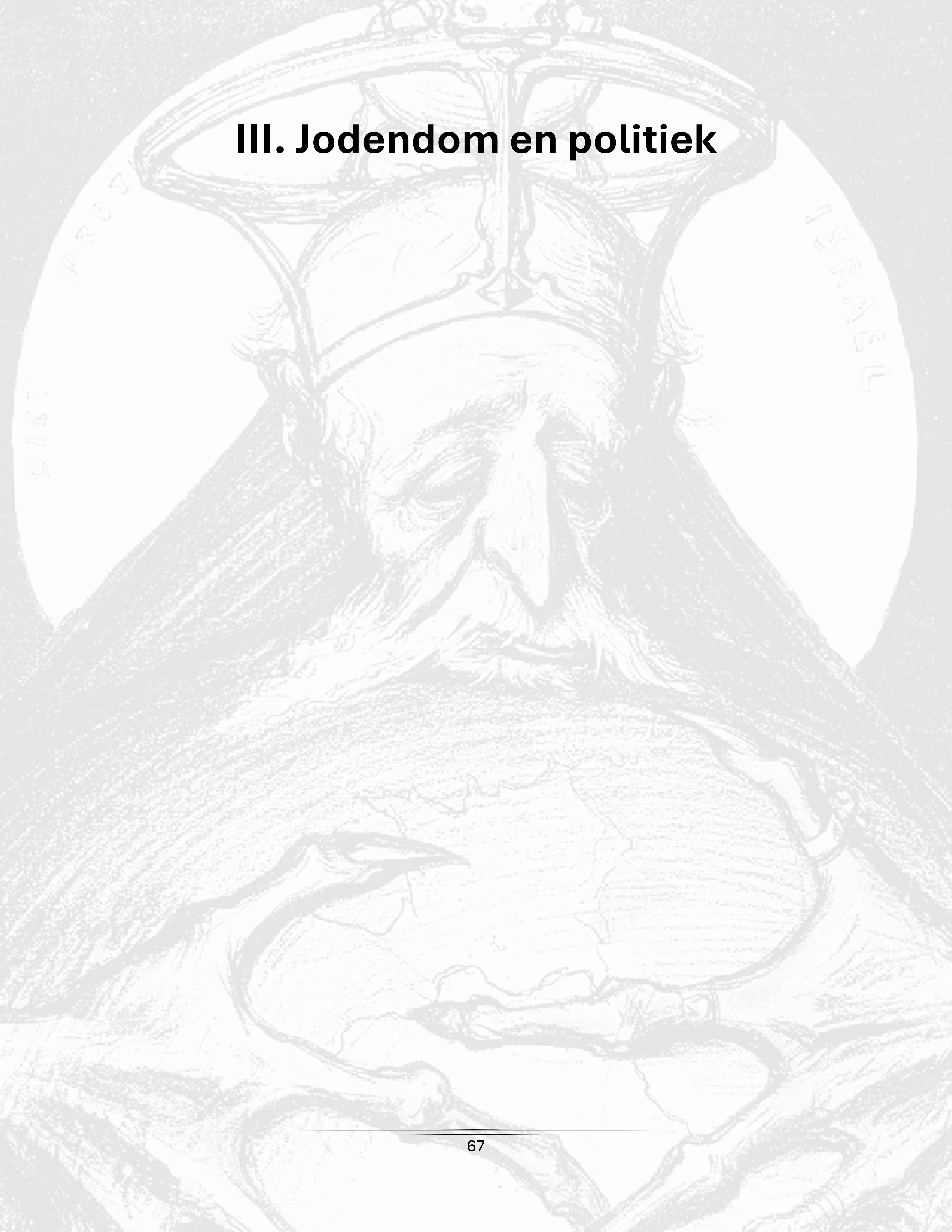

III. Jodendom en politiek

Jodendom en politiek

Een van de vele leugens van onze tijd, die gretig door joden en verdedigers van joden worden verspreid, is de mening dat alleen in de tegenwoordige tijd de joodse natie politiek kan handelen en dat alleen in de tegenwoordige tijd met hen rekening wordt gehouden. Deze onwaarheid, die opnieuw – zoals vele andere in het verleden – erop gericht is medelijden te kweken met het "onschuldig vervolgde" en "onderdrukte" volk van het jodendom, moet eindelijk ophouden met haar kwaad te stichten. Want hoewel de joden ook over de wereld verspreid waren (het zij opgemerkt: door hun eigen impuls), onderhielden zij een zeer hechte gemeenschap, niet alleen waar zij samen in het buitenland woonden, maar stonden zij ook in voortdurende verbinding met hun stamgenoten in de verst verwijderde landen. Koopvaardijschepen en karavanen brachten nieuws van allerlei aard uit alle plaatsen van de wereld en voerden het terug. Op deze wijze waren de joden niet alleen op de hoogte van de gebeurtenissen in hun eigen gemeenschap en natie, maar niet minder van de handels- en politieke toestanden van alle landen, wat hun een voordeel bezorgde boven andere volkeren in elke relatie. Wij beschikken over correspondenties die overtuigend bewijs leveren voor de voortdurende internationale verbinding van de joden. Zo leefde in Barcelona in de dertiende eeuw een van de bekendste talmudisten van zijn tijd, Salomon ben Adereth (Solomon of Shlomo ben Aderet, 1235-1310, een bekende Sefardische bankier en rabbijn). Zijn naam werd door joodse reizigers over verre landen verspreid en de rabbijnen van hun gemeenschappen richtten vragen van allerlei aard aan de wijze man in Spanje. Zijn "responsa", in totaal zeshonderd in getal, tonen aan dat hij in onmiddellijke schriftelijke correspondentie stond met de joden in Portugal, Frankrijk, Bohemen en Duitsland, ja zelfs in verbinding stond met Constantinopel en de steden van Azië en Noord-Afrika. *"Als men deze responsa doorbladert, kan men niet nalaten zich te verbazen"*, zegt een joodse historicus, *"over de opmerkelijke communicatiemiddelen die de joden ten dienste stonden ondanks alle obstakels...; voor een geleerde in Austerlitz of in het Duitse Mühlhausen lijkt het niet minder gemakkelijk te zijn geweest zijn brieven naar Spanje te sturen dan voor een in Wenen, Rome of Avignon"*.

Een verder bewijs van het goed georganiseerde nieuwsnetwerk van de joden wordt geleędu door het volgende voorval: aan de Afrikaanse kust bevonden zich altijd nesten van ontelbare Turkse piraten. Hier nestelden de joden bij voorkeur. Zij werden goed behandeld door de Turken, aangezien zij hun tol betaalden, de gestolen goederen onmiddellijk opkochten en verscheepten; voornamelijk echter vanwege hun spionagedienst. *"Zij onderhielden"*, zegt een schrijver uit die tijd (zeventiende eeuw), *"een wijdvertakte correspondentie door heel het christendom, zodat de Turken door hen een groot voordeel genoten in de slavenhandel. Tegelijkertijd konden zij tijdig worden gewaarschuwd voor wat er in het christendom werd beraamd om te ondernemen. Zo gebeurde het dat in 1662 de stad Hamburg twee oorlogsschepen uitrustte om haar schepen tegen piraten te beschermen. De schepen waren nog niet volledig op zee toen slaven uit Algiers schreven dat de piraten alle omstandigheden kenden: hoe sterk, hoeveel mensen op de vloot, en welke koers de schepen zouden nemen"*.

Dat de joden het best op de hoogte waren van buitenlandse betrekkingen en goede connecties bezaten in alle landen, is ook geen prestatie van onze tijd, maar was al eeuwenlang het geval. Zo is het ook begrijpelijk dat Europese vorsten vaak joden als politieke adviseurs zochten: Karel de Grote gaf bijvoorbeeld zijn gezanten naar Perzië (beiden stierven vreemd genoeg tijdens de reis) een jood

als escorte mee, in de juiste berekening dat deze het best en snelst van de joden daar alles kon vernemen wat de moeite waard was; de Spaanse koningen werden constant omringd door joodse adviseurs, en niet minder de vorsten van Fez en Tripoli, de sultan en andere heersers. Zo speelden deze mensen, over de wereld verspreid en toch onlosmakelijk verbonden, al in de vroegste tijden een merkbare rol in de politiek van naties. Zij mogen onbetwistbaar diensten hebben bewezen aan vele vorsten, maar het is niet minder zeker dat zij vaak groot onheil over hen brachten. Hier past een fundamentele opmerking. De joden, in welk koninkrijk zij ook waren binnengekomen, kwamen als een in zichzelf gesloten volk dat nergens en nooit de minste wens toonde zich nauwer te verbinden met het inheemse volk dan absoluut noodzakelijk was voor de handel. Van meet af aan keken zij, vanwege een natuurlijke en sterk ontwikkelde arrogantie, op alle volkeren neer als inferieur en het was uitgesloten dat de jood zou opgaan in het gastvolk dat hem gastvrijheid bood. En dan is het natuurlijk (morele beoordeling daargelaten) dat hij, waar hij werd geroepen of kon kruipen in eminente posities, handelde op een wijze die het best leek voor zijn persoonlijke en nationale behoeften. De belangen van het land konden samenvallen met die van de joden; in dat geval werden zij gesteund. Zo niet, werden zij in de steek gelaten. Iedereen die een idee heeft van hoe hardnekkig de joden in religie en politiek aan elkaar vasthielden, ondanks alle zelf uitgelokte vervolgingen, en hoe zij, van land naar land trekkend, alleen maar stijver en harder werden, zal het niet moeilijk vinden te begrijpen dat deze mensen, afgezien van zeer weinige uitzonderingen natuurlijk, niet in staat waren het idee van staatsburgerschap te vatten en in het algemeen zich te verheffen tot het onbaatzuchtige begrip van plicht. Zelfs als in vroegere eeuwen het joodse beleid beperkt was tot een paar naties en nog niet de hele wereld omvatte, en als het misschien niet zo doelbewust werd gevoerd als vandaag, stond de nationale factor altijd, naast de zuiver persoonlijke, op de voorgrond. Aanvankelijk was deze activiteit vooral gericht tegen het volk dat hen herbergde en, zoals vermeld, werden alleen waar de belangen van de joden er ook bij gebaat waren, diensten bewezen aan het betrokken land.

Johannes Chrysostomus (Joannes Chrysostomus, ca. 347-407, aartsbisschop van Constantinopel en een vroege kerkvader; zijn exegetische preken over de Bijbel zijn klassiekers van de christelijke literatuur en zijn Goddelijke Liturgie wordt nog steeds gebruikt door de Oosters-Orthodoxe Kerk; zijn acht preken tegen joden en judaïserende christenen werden gezamenlijk uitgegeven als *Adversus Judaeos* (Tegen de joden) door de benedictijnse monnik Bernard de Montfaucon, 1655-1741) voelde zich al gedwongen zijn stem te verheffen: *“Deze verraders, deze ergste van schurken, verraden ons vaderland, onze kracht aan de Turken; en wij dulden hen, wij voeden hen! Dat is het kwaad in ons hart opstoken, de slang aan onze borst koesteren!”* Al vóór het uitbreken van de kruistochten werden de Saracenen bij elke gelegenheid door Europese joden geïnformeerd over de bedoelingen van Europa, zodat zij tijdig maatregelen konden nemen. Toen de koningen van León, Castilië en andere landen (ca. 1221) in oorlog waren met de Moren, gebruikten deze laatsten joden dicht bij de Spaanse hoven als spionnen die de plannen en voorbereidingen van het christendom verraadden. Evenzo, toen de hertog van Florence een aanval voorbereidde op het eiland Negroponte, werd de onderneming spoedig aan de Turken verraden door joden uit Livorno; ja, zij voorzagen de Turken van wapens en munitie, net zoals de Venetianen in de Kandische Oorlog in Istrië (Istrië is een schiereiland in de Adriatische Zee dat tegenwoordig wordt gedeeld tussen Italië, Slovenië en Kroatië) in 1646 een schip onderschepten dat door de joden met oorlogsmaterieel was geladen en bestemd was voor Constantinopel. Toen kardinaal Jiménez in 1509 een veldtocht begon tegen Oran (een stad aan de

noordwestkust van Algerije), zou de verovering van de stad voor hem moeilijk zijn geweest als niet enige verraders waren gevonden, aan wier hoofd de jood Catorra stond, die daardoor vele vrijheden eiste voor zijn geloofsgenoten. In 1513 belegerden de Portugezen de stad Azamor (een stad in Marokko ten zuidwesten van Casablanca). Hun aanvallen werden dapper weerstaan door de Moren, maar hun leider viel in een van die aanvallen, wat een stoornis in hun kamp veroorzaakte. De talrijke joden in Azamor hielden een vergadering waarin zij besloten de poorten van de stad voor de Portugezen te openen als dezen zouden zweren de joden te sparen. De Portugese commandant, de hertog van Braganza, was blij een moeizame belegering te vermijden, stemde toe, en Azamor werd door het joodse verraad aan hem overgeleverd. De stad werd, volgens de gewoonte van die tijden, geplunderd; alleen de huizen van de joden, met opschriften ervoor, werden daartegen beschermd.

Opnieuw met hulp van de joden veroverden de Portugezen de stad Safi (een stad aan de Atlantische kust van Marokko) in 1508. Aangezien de veroveraars echter niet zeer talrijk waren, waren zij gedwongen zich in het kasteel terug te trekken. In de stad was een conflict tussen twee onderling strijdende partijen en, aangezien een twist onder de burgers zeer gelegen kwam voor de Portugese legercommandant Azambuja, liet hij door een joodse arts brieven met gelijke inhoud bezorgen aan de leiders van de rivaliserende partijen, die de jood zeer goed kende. Daarin stond dat de ene tegenstander de andere wilde doden, gevolgd door de uitnodiging om zich echter met de Portugezen te verenigen. Beide leiders trapten in de val en Azambuja kon nu eindelijk de stad veroveren. De stad Cithibeb (in Marokko) had zich onafhankelijk verklaard van de vorsten van Fez en voerde drie jaar lang een oorlog voor haar onafhankelijkheid. Haar succes dankte zij vooral aan haar commandanten. Dit erkennend besloot de vorst van Fez de leider te doden, indien mogelijk in het geheim. Hiervoor bood een joodse arts uit Cithibeb zijn diensten aan, vergiftigde de leider en, aldus gedemoraliseerd, gaf de stad zich over aan de belegeraars. Toen in de tijd van Trajanus (Trajanus, 53-117, Romeins keizer van 98 tot 117 n.Chr.) de joden in Cyrenaica zo talrijk waren dat zij de meerderheid van de bevolking vormden, deden zij zoals later op Cyprus: zij slachtten alle andere inwoners af, 220.000 in totaal. Desondanks kon Isaac Orobio de Castro (de Castro, 1617-1687, een Portugese joodse arts en filosoof die eerst in Spanje leefde, waar hij door de Inquisitie werd vervolgd, en daarna naar Toulouse en Amsterdam verhuisde, waar hij zijn geneeskunde bleef beoefenen en belijden) veel later zeer trots berichten: *"Zoals de Turkse en Perzische koningen en hun gouverneurs niets ondernemen zonder de joden, zo kunnen de gezanten de zaken van hun koningen alleen door de bemiddeling van de joden tot een succesvol einde brengen"*.

Deze weinige gevallen kunnen naar believen worden vermenigvuldigd, waarbij moet worden benadrukt dat men die gevallen geheel kan negeren waarin het daadwerkelijk slecht ging met de joden, zelfs als nooit zonder hun eigen provocatie, en zij daarom op basis van een wraakgevoel hadden kunnen handelen – zoals in de tijd van de joodse vervolgingen Duarte de Paz deed, die beroemd was om zijn trucs, de Portugese gezant in Rome was en in die hoedanigheid alle hefbomen in beweging zette bij de paus tegen de koning van Portugal met uitdrukkelijke toestemming en royale steun van zijn stamgenoten in Lissabon. Zo opereerde de joodse activiteit in de landen van de wereld vanaf de oudste tijden tot aan het Congres van Wenen (het Congres van Wenen vond plaats in 1814-1815 en werd voorgezeten door de Oostenrijkse vorst Metternich; na de Revolutionaire en Napoleontische Oorlogen poogde het de nationale grenzen binnen Europa zodanig te hertekenen dat een machtsevenwicht ontstond), waarbij al de Rothschilds hun voor Duitsland rampzalige politiek voerden, en tot aan het Verdrag van 1871 (de Frans-Pruisische Oorlog werd afgesloten met

een vredesverdrag dat eerst in Versailles in 1871 werd ondertekend en daarna in hetzelfde jaar in Frankfurt werd bekrachtigd; het markeerde de opkomst van een verenigd Duits Rijk) en, meer dan ooit, in onze tegenwoordige tijd.

Hierop de volgende opmerking.

De jood en de Duitser

Het is goed om, in het geval van de koude intellect van de joodse persoonlijkheid, onderscheid te maken tussen twee factoren: tussen rationele motiveringen en die van een meer sentimentele aard. Tot de eerste behoren de duidelijke achtervolging van persoonlijke evenals nationale belangen en de beoordeling daarvan bij de intrede in de politiek van staten; tot de laatste de passie van haat tegen andere naties die vaak door deze berekeningen heen brandt. Niet altijd was de jood, zodra hij invloed verwierf, de koele zakenman en politicus; vaak dreef een onverzadigbaarheid hem tot mateloosheid en had voor hemzelf de bitterste gevolgen. Minder gretige uitbuiting en woeker, een minder benadrukte religieuze en nationale arrogantie zouden hem vele smarten volledig hebben bespaard; maar het joodse principe van de uitbuiting van alle volkeren – zoals Dostojevski, Fichte, Goethe en andere groten het erkenden – , geboren uit de diepe afkeer van alles niet-joodse, maakte van de schijnbaar koude jood uiteindelijk een gepassioneerde hater. Deze haat is zo oud als het jodendom zelf en manifesteert zich overal naargelang de richting die ervoor openstaat. De tegenwoordige tijd is nu een arena van nauwelijks beheerste joodse passies die zich hebben verenigd met een doelgerichte wereldpolitiek geleid door immens rijke mannen; en in hoofdzaak is deze joodse haat gericht tegen twee volkeren: tegen het Russische en het Duitse. Deze feiten, die altijd aanwezig zijn geweest, kunnen alleen door een kind of een joodse baas met een glimlach worden afgedaan. Het druipt van alle bladen van het woud van joodse kranten, en het klinkt, slechts half verborgen, uit de monden van joodse politici. En om hetzelfde dieper te begrijpen: geen volk ter wereld veracht mystiek – het bevatten van een geheim dat slechts met moeite in woorden kan worden gevat – zoveel als de joden. Zij beschouwen het ontbreken van zo'n kwaliteit niet als een gebrek, integendeel, als het teken van een uitnemende gave, en beroemen zich erop dat zij noch mythologie noch allegorieën bezitten (de noodzakelijke consequentie van alle mystiek). Men hoeft slechts één blik te werpen op de geschiedenis van religies om dat te bevestigen. Laat mij u slechts één zin geven uit 1905: *"Het jodendom is de enige van alle religies die geen mythologie heeft geschapen en, wat meer moet worden benadrukt, in principe elke mythologie tegenspreekt"*. Verder: *"De religie is verwijderd van alle mystiek en alle esoterie"*, en vele andere passages.

Nu is er in Europa wellicht geen natie die het innerlijke mysterie van de mens zo heeft verkend en verklaard als de Duitse. Zij vormt daarom in haar diepste karakter de geestelijke antithese van de jood; als echter iemand denkt dat dit zonder invloed op het gedrag is gebleven, vergist hij zich deerlijk. Want wat in de diepste kern van de mens als tegenstellingen staat – wet en religie, formule en verbeelding, dogma en symbool – , dat zal zich aan het oppervlak van het leven manifesteren als een tegenstelling, meestal onbewust, maar daarom niet minder duidelijk. En wie de Russische ziel enigszins heeft verkend, zal daaruit ook diepe tonen horen die bijna nooit een synthese bereiken maar niet minder in tegenstelling staan tot de gezindheid van de jood. Daaraan wordt, in het geval van de Duitser, zijn spreekwoordelijke eerlijkheid en onomkoopbaarheid toegevoegd (die helaas veel heeft geleden door oorlog en revolutie), en ook zijn eenvoud, onhandigheid en betrouwbaarheid – alle factoren die de jood altijd een doorn in het oog zijn geweest, die hij altijd heeft gezocht te ondermijnen, waarover hij gedachteloze grappen maakte en zich altijd superieur achtte, zoals de klassieke uitspraak van de jood Auerbach (Berthold Auerbach, 1812-1882, een Duitse joodse romanschrijver) het uitdrukt: *"Wij joden zijn inderdaad het intelligentste ras. Neem een armzalige jood uit Polen in vodden gehuld en plaats de intelligentste boer uit het Zwarte Woud voor hem, voor*

wie zou u beslissen? Zeker de jood, want de Duitse boer is dom, de rotste jood daarentegen is nog steeds een jood". Dat is nog vandaag de instinctieve of bewuste belijdenis van alle Hebreeën.

De jood heeft altijd het Duitse volk gehaat. Zeker, hij houdt ook niet van de Fransen en Angelsaksen, maar hij voelt zich veel dichter bij hen. De ijdele en steeds oppervlakkiger wordende Fransman, de nuchtere Angelsak die tegelijkertijd neigt tot bekrompen bijgelovigheden, zijn de jood veel congenialer karakters dan de Duitser ooit kan zijn ondanks alle pogingen tot toenadering. Zo heeft men sinds de vroegste tijden kunnen waarnemen dat de Duitse joden de bitterste vijanden van het Duitse denken zijn; en hoe meer zij ernaar streven en zich eraan voeden, des te duidelijker komt de haat naar voren. Daarom kon een Heinrich Heine zich met betrekking tot Goethe verheffen tot de verwijt van morele lafheid; daarom berekende een Ludwig Börne (Ludwig Börne, geboren als Loeb Baruch, 1786-1837, een Duitse joodse politieke satiricus die na de Julirevolutie van 1830 naar Parijs verhuisde) het begin van de Duitse vrijheid vanaf de dood van Goethe; daarom proberen alle joodse journalisten en professoren onze grote mannen te verkleinen, hen "objectief te beschrijven", zoals deze vervalsing heet; daarom halen zij in koor de geest van Bismarck onderuit; daarom vatte professor Graetz, door alle joden enthousiast geprezen, zijn oordeel over de Duitsers samen door te zeggen dat de Duitsers *"de uitvinders van de lage slavenmentaliteit"* zijn en dat de Duitsers *"verfijnde smaak, het vitale, roekeloze gevoel voor de waarheid en de impuls tot vrijheid te danken hebben aan de twee joden Heine en Börne"*. Van alle mensen aan Heinrich Heine!

Hoe juist was Lagarde (Paul de Lagarde, geboren als Bötticher, 1827-1891, een bijbelgeleerde en oriëntalist wiens Duits-nationalistische werk *Deutsche Schriften* (1878-1881) Rosenberg beïnvloedde in zijn antisemitisme) toen hij de vraag waar men de jood moest zoeken aldus beantwoordde: *"Altijd aan de kant van hen onder wie het minste begrip voor de Duitse geschiedenis wordt gevonden"*. Daarom kunnen wij, ook in onze tijden, opnieuw zien dat een Isidore Witkowsky (Maximilian Harden, het pseudoniem van Felix Ernst Witkowski, 1861-1927, een Duitse joodse journalist die zich voordeed als monarchist en vervolgens keizer Wilhelm II aanviel wegens vermeende homoseksualiteit, net zoals hij aanvankelijk de Duitse invasie van België in 1914 toejuichte en daarna het Verdrag van Versailles van 1919 steunde; kort na de moord op Walther Rathenau in 1922 werd hij aangevallen door leden van de Freikorps en verhuisde hij in 1923 naar Zwitserland, waar hij stierf), de vermeende bewonderaar van Bismarck, "opvoedende lezingen" hield vlak na het uitbreken van de revolutie waarin hij het waagde de grote man van onze tijd, Hindenburg, te verdenken en tegelijkertijd in de ineenstorting van Duitsland het begin van een "grote tijd" te ontwaren. Deze onoverbrugbare tegenstelling van de nationale zielen is de hoofdoorzaak van de joodse haat; de werking daarvan komt slechts secundair aan het licht.

De joden in Rusland hadden niet het Russische volk moeten haten maar alleen het tsarisme, want de Rus zelf leed niet minder, ja meer dan de jood onder het vroegere regime, en hij reikte de laatste onmiddellijk na de revolutie een broederlijke hand. Maar de joodse regering in Moskou, die door volledige gewetenloosheid aan de macht was gekomen, vervolgde alles wat Russisch was en probeerde het met wortel en tak uit te roeien. Hun haat triomfeerde zonder limiet; maar zij zal in haar onverzadigbaarheid ten onder gaan – dat is de loop van historische noodzakelijkheid gebaseerd op nationaal karakter. In Duitsland hadden de joden al lang tevoren hun plaats kunnen innemen en hadden zij voor zichzelf en hun kameraden met behulp van alle middelen de beste plaatsen verworven, wat echter niet verhinderde dat nauwelijks een dag voorbijging waarin, dankzij de

persvrijheid, de Duitser of christen geen brutale grappen ontving of waarin (tijdens de oorlog) de ondermijning van de Duitse weerstandsgeest niet het enthousiastst werd gevoerd door een lofprijzing van de Entente-naties die vredesbereid waren en een besmeuring van het Duitse "militarisme". In geen ander land ter wereld zouden mannen zich hebben kunnen overgeven aan een zodanig provocerend anti-nationaal taalgebruik in een tijd van het uur van het lot van de natie als de joden Cohn en Haase in het parlement deden, en dat nog wel schaamteloos en zonder belemmering! Bezorgd om het succes van een complot van een rasgenoot in Moskou, riep de heer Hugo Haase eens (in de zomer van 1918): *"Als de Duitse regering iets tegen de sovjetregering zou ondernemen, is het onze heilige plicht het Duitse proletariaat tot revolutie op te roepen"*. Deze woorden van een volksopruiende verrader van de Duitse natie en haar belangen konden ongestraft weerklinken!

De joden van de Entente

De wereldoorlog had twee machtige machtsgroepen tegenover elkaar geplaatst en daardoor ook het joodse volk in twee delen verdeeld. Afgezien van Rusland stonden de leidende joodse persoonlijkheden in Frankrijk, Engeland, Italië en Noord-Amerika verenigd en eensgezind achter de anti-Duitse regeringen van deze staten; het waren inderdaad de rijkste en invloedrijkste joden van de wereld, tegenover wie de kolonie van Berlijnse joden geen beslissende rol kon spelen. Maar Londen was het centrum; van hieruit strekte zich de activiteit van de joodse wereld-federatie uit, hier lag het zwaartepunt van de joodse kwestie.

Men zegt dat de joden een staat in de staat vormen. Maar dat is slechts een halve waarheid; veel belangrijker is het te benadrukken dat het een staat bóven de staten vertegenwoordigt. Vergeleken met de centrale regering in Londen van de joodse wereldstaat bevond de Duitse tak zich in een ongemakkelijke positie.

Afgezien van de verblinde, haatgevulde buitenstaanders *“Cohn, Haase, Luxemburg”* (Oskar Cohn (1869-1934) was een joodse politicus die samenwerkte met Karl Liebknecht, de stichter van de Spartacusbond, en een fervent zionist was. Hij vluchtte in 1933 naar Parijs; Hugo Haase (1863-1919) was een joodse socialist die in 1911 voorzitter werd van de Sozialdemokratische Partei Deutschlands (SPD), samen met de Duitser August Bebel. Hij beleed pacifist te zijn en organiseerde in juli 1914 een enorme anti-oorlogsbijeenkomst; Rosa Luxemburg (1871-1919) was een joodse marxist die samen met Liebknecht de Spartacusbond stichtte, die uiteindelijk de Kommunistische Partei Deutschlands (KPD) werd. Zowel Luxemburg als Liebknecht werden in 1919 door de Freikorps vermoord) enzovoort, waren er natuurlijk genoeg koele joodse zakenlieden die, aangezien ze in het belang van alle joden geen volledige Duitse overwinning vooraf konden goedkeuren, echter niet wensten af te zien van het kleine schaap dat ze hadden gegrepen. Ze probeerden dus de Duitse politiek in evenwicht te brengen. Dat zou hun macht hebben versterkt, maar tegelijkertijd wellicht de machtigen in Londen niet al te veel hebben geërgerd.

Wat de bedoeling van de joodse financiers zelfs vóór de oorlog was geweest, werd tijdens de oorlog volledig duidelijk, namelijk dat de internationaal gelede nationale doelen van het jodendom moesten worden beschouwd als samenvallend met die van het Britse Rijk. Dat betekende dat de joden vastbesloten waren hun belangen zoveel mogelijk te concentreren en overal hun nationale veiligheid te garanderen door middel van een machtige wereldstaat of een consortium dat ze steunden.

Langzaam maar zeker de nuttigheid van een dergelijke oriëntatie inzien, vertraagden de Duitse joodse journalisten vervolgens steeds meer de Duitse wagon en versnelden ze gestaag de Anglo-joodse. De bitterste kritiek op Duitsland klonk uit de door joden geleide kranten en werd natuurlijk graag gesteund, vanwege hun duidelijke anti-Duitse gezindheid, door de Entente-staten. De lezer vond overal dezelfde ideeën in honderd vormen, en wat dat in de huidige tijd betekent, kan iedereen zich zonder moeite voorstellen.

Hier was een samenwerking van een dozijn verheven joden in het Hogerhuis. Men weet dat de joden in Engeland zeer invloedrijk werden, dat baronet- en pair-titels met alle privileges schaamteloos aan hen werden verkocht voor tien-, vijftig-, honderdduizend pond sterling (tijdens de oorlog gebeurde hetzelfde met de legerleveranciers). Twee joden sprongen hier uit: Abraham Sassoon en Sir Ernest

Cassel, die uit Duitsland waren geïmmigreerd. Destijds waren de toneelverschuivers in het House of Lords Montague (Montag, een voormalige horlogemaker uit Galicië), Rothschild, Burnham (Levy-Lawson), Herschel (Naphtali), Ludloy (Levi) enzovoort.

Nu vormde de Alliance Israélite Universelle het centrum van de joodse broederschap. Er zijn joden en joodse joodse bazen die zelfs vandaag nog bezorgd zijn om dit voor te stellen als een filantropische en politiek onschuldige samenleving, en natuurlijk zijn er meer mensen die deze duidelijke leugen zonder onderscheid geloven. De steun aan joden zonder middelen is natuurlijk slechts een façade; reeds de oprichter van de Alliance, Crémieux (Adolphe Crémieux (geboren Isaac Moïse) (1796-1880) was een liberale Franse joodse politicus die in 1860 de Alliance Israélite Universelle stichtte), had zich vanaf het begin een politieke taak gesteld. *"Een nieuw rijk moet ontstaan... in plaats van de keizer en de paus"*, zei hij op de eerste Algemene Vergadering, en later rapporteerde hij: *"We gaan vooruit met grote stappen, de Alliance wordt een echte macht."* Dat is ondubbelzinnig genoeg, en de welwillende activiteit van de Alliance bestond decennialang inderdaad uit het onderdrukken van schandalen tegen joden, de *"onschuldig vervolgden"*, en dergelijke zaken.

Vandaag opereert de onmetelijke rijkdom in alle staten voor de joodse wereldheerschappij. Meer dan ooit is het gezegde juist dat de Alliance *"toegang vindt tot de machtigste tronen en dat alle politieke en gemeentelijke autoriteiten er aan defereren"* (Allgemeine Zeitung des Judentums, 1 februari 1891; Heise, *Ententefreimaurerei* [Karl Heise, *Entente-Freimaurerei und Weltkrieg: Ein Beitrag zur Geschichte des Weltkrieges und zum Verständnis der wahren Freimaurerei*, Basel: Ernst Finckh, 1920]).

Tot deze oppermachtige geheime samenleving behoorden verder, afgezien van de bovengenoemde Engelse lords, de volgende staatslieden: Burnay, Herbert Samuel (voorheen Lord Mayor van Londen), de Earl of Reading (Rufus Isaacs, nu overleden, die was voorgesteld als rechter over Wilhelm II, die schuldig was aan het *"schaden van de internationale ethiek"*), George Ernest (Salomon), B. Putmann (Simonsohn), allen in Engeland; de Rothschilds en Lavinos in Frankrijk; grootmeester Lemmi, minister van Financiën Luigi Luzzati, minister van Buitenlandse Zaken Sonnino, minister van Oorlog Ottolenghi, Barzilai (Bürzel), allen in Italië; Nathan Strauss, Bernhard Baruch (directeur van alle oorlogindustrieën in de Verenigde Staten en vertegenwoordiger van 26 Entente-naties bij transacties in alle delen van de wereld), allen in Amerika; Fonseca, Castro en Pereira in Portugal en Brazilië, enzovoort (Heise, op.cit., p.49. Enkele begrijpelijke fouten zijn overigens te noteren bij Heise).

Deze namen spreken luid zonder dat men de miljardenbedrijven hoeft te citeren, en iedereen die een oordeel heeft dat in enige mate onbevooroordeeld is, moet zichzelf vertellen dat ze een sterke samenwerkende activiteit aantonen. Zelfs als deze mensen zakelijke conflicten mogen hebben gehad, waren ze in één ding verenigd: Duitsland vernietigen.

De joden en de vrijmetselarij

De joodse wereldspeculanten zijn op nog een andere manier nauw verbonden met de leiders van het lot van de Entente-staten: door de vrijmetselarij. Ik wens niet in detail in te gaan op de vele “mysteries” of de vermeende geheimen van de vrijmetselaars, maar slechts de politieke werking van de orde en haar doelen te belichten.

Het land waarin de echte vrijmetselarij is geboren, is Engeland. Vanuit Engeland werden loges gesticht in Frankrijk en Duitsland aan het begin van de achttiende eeuw, in 1721 in Duinkerken en Mons, in 1725 in Parijs, in 1733 in Valenciennes, enzovoort. Hoewel de koning de geheime samenleving met alles bedreigde, wonnen ze zo'n aanhang dat zelfs het vooruitzicht op de Bastille niet beangstigend was. In 1756 verenigden een aantal verenigingen zich in een “Grand Lodge of France” (Heise, op.cit., p.49. Enkele begrijpelijke fouten zijn overigens te noteren bij Heise). Onafhankelijk daarvan ontstond in Parijs de “Grand Orient of France” onder de hertog van Chartres, later Philippe Égalité (Louis Philippe, hertog van Orléans (1747-1793) was een actieve ondersteuner van de Franse Revolutie en nam de revolutionaire naam Philippe Citoyen Égalité aan. Hij was grootmeester van het Franse Orient van 1771 tot 1793, toen hij zich distantieerde van de vrijmetselarij. Hoofdzakelijk vanwege de associatie van zijn zoon, Louis Philippe, hertog van Chartres, met generaal Charles Dumouriez, die in maart 1793 naar het Oostenrijkse kamp deserteerde, werd de hertog van Orléans gearresteerd en in november 1793 gegillotineerd. De hertog van Chartres werd in 1830 koning Lodewijk Filips I), als grootmeester. In 1778 opereerden in Parijs alleen al 129 loges, en in de provincies 247.

De vorming van de geheime genootschappen onderging een vergelijkbare ontwikkeling in andere landen. Zelfs als er onder hen vele meningsverschillen heersten, waren ze in één ding verenigd: in de strijd tegen de monarchie en de Kerk. Kort samengevat: de vrijmetselaarsorde was, en is, een internationale geheime organisatie met als doel een anti-religieuze wereldrepubliek tot stand te brengen. Dit doel stond altijd voor ogen, zelfs wanneer het vaak de monarchie gebruikte en steunde, afhankelijk van haar macht en de omstandigheden. De preek dat men de mens moet dienen, niet individuele naties, vond daarin haar invloedrijkste orgaan: de alomvattende “mensheid”, de “vrijheid, gelijkheid en broederschap” van alle mensen werden er systematisch door onderwezen, om uiteindelijk als een nieuw aangekondigd evangelie de weg over de wereld te vinden.

“Alle verschillen tussen mensen vernietigen”, zegt de officier van de Grand Orient, Clavel, *“dat is het grote werk dat de vrijmetselarij heeft ondernomen”* (Clavel, Histoire pittoresque de la Franc-maçonnerie, p. 23). Deze bewijzen kunnen oneindig worden vermenigvuldigd. De slogans die de wereld keer op keer deden schudden, waren de munt van de wereldorde. Ze klonken voor het eerst luid in het jaar van de catastrofe, 1789. De anti-monarchistische tendens werd vaak door berekening onderdrukt, maar nooit verloren en triomfeert vandaag meer dan ooit. *“Zeker, in de monarchistische staten dronken de vrijmetselaars op de gezondheid van de koning bij hun gemeenschappelijke maaltijd. Natuurlijk werd op gehoorzaamheid aan de wetten aangedrongen. Deze voorzorgsmaatregelen, zoals ‘slimheid’ eiste van een vereniging die zoveel argwanende regeringen in de gaten hielden, waren op zichzelf niet voldoende om de revolutionaire invloed te vernietigen die de vrijmetselaars volgens hun aard moesten uitoefenen”* (Louis Blanc, Histoire de la révolution française. [Louis Blanc (1811-1882) was een Franse socialistische politicus en historicus. Zijn geschiedenis van de Franse Revolutie werd in 12 delen gepubliceerd van 1847-1862]).

“Het is noodzakelijk dat het de hoogste politieke macht verkrijgt, dat het op alle tronen zit of, veel liever, dat het over alle tronen heerst door zijn grote mannen en door verenigingen van zijn broeders” (Zie Deschamps, Les sociétés secrètes, dl. II, p. 239. [Nicolas Deschamps (1797-1872) was een jezuïet wiens studie van vrijmetselarij als middel van religieuze, morele, sociale en politieke subversie postuum werd gepubliceerd in 1874-1876]). Het is overbodig verdere citaten van vrijmetselaarsinspanningen te geven; ze zeggen allemaal hetzelfde, en wat de daden betreft, de revoluties van 1789 tot die van vandaag waren voor het grootste deel de vruchten van vrijmetselaarsinvloed.

Voordat ik echter overga tot deze zaken, moet een uiterst belangrijke factor worden benadrukt: de opname van de joden in de geheime genootschappen. Het joodse volk, verspreid over alle landen en toch nauw met elkaar verbonden, is van nature het geboren conspiratieve volk. Theoretisch vormden de internationale theorieën van de vrijmetselarij nu geen belemmering voor de joden. Reeds in 1722 werd in Engeland verklaard dat *“vrijmetselarij een vereniging van mannen is voor de verspreiding van tolerante en humane principes waaraan de jood en de Turk net zo goed kunnen deelnemen als de christen”* (Lemann, L’entrée des Israélites dans la société française, p.353). Desondanks was de afkeer ten opzichte van de joden niet gemakkelijk te overwinnen en alleen door sluwe zetten kon hij binnensluipen en, meester van intriges, heersen.

In 1754 stichtte een Portugese jood, Martinez Paschalis (Martinez de Pasqually (ca. 1727-1774), die mogelijk een sefardische jood was, stichtte rond 1760 een Ordre des Chevaliers Maçons Élus Coëns de l’Univers en introduceerde daarmee een Hebreeuwse orde van “priesters” (“kohen”) in de vrijmetselarij, hoewel deze orde een esoterische theürgische was. Zijn belangrijkste verhandeling “On the Reintegration of Beings” werd in manuscript opgeschreven door zijn leerling en secretaris, Louis-Claude de Saint-Martin (zie onderstaande noot)), een kabalistische sekte waarin joden in grote aantallen toestroomden. Na zijn dood nam Saint-Martin (Louis-Claude de Saint-Martin (1743-1803) was een Franse aristocraat die in 1768 Martinez de Pasqually ontmoette en zijn secretaris werd. Saint-Martin was ook geïnteresseerd in de werken van de Duitse mysticus Jakob Böhme (1575-1824), wiens werken hij in het Frans vertaalde. Ontevreden met het theürgisme van Pasqually, propageerde Saint-Martin meditatie als techniek om een spirituele vorm van christendom te ontwikkelen) de leiding van de samenleving over. Het ontwikkelde takken door alle landen en zelfs tot in Rusland (de martinisten).

In Engeland had Toland (John Toland (1670-1722) werd als katholiek geboren van obscure afkomst in Ierland maar bekeerde zich tot het protestantisme en werd een rationalistische filosoof en republikein. In 1714 publiceerde hij een werk getiteld Reasons for naturalising the Jews in Great Britain and Ireland dat volledige burgerschap en gelijke rechten voor de joden bepleitte) gewerkt aan de naturalisatie van de Engelse joden en schreef twee werken (1713 en 1718) daartoe; in Duitsland waren de joodse salons centra van politieke invloed geworden; Mendelssohn had Lessing (Gotthold Ephraim Lessing (1729-1781) was een dramaturg en criticus die een nauwe vriend was van de jood Moses Mendelssohn. Zijn toneelstukken waren pioniers van het burgerlijk drama en het personage Nathan in zijn toneelstuk Nathan der Weise (1779) was gebaseerd op Mendelssohn zelf. Dit toneelstuk, dat probeert te tonen dat menselijke opvattingen van God relatief zijn, werd door de Kerk verboden en voor het eerst postuum opgevoerd in 1783) voor de joodse doelen gewonnen en kon hem daarvoor vormen; op zijn verzoek schreef Dohm (1781) het bovengenoemde werk over de

hervorming van het joodse beleid, waarvan de voorstellen, zoals we zagen, Mirabeau (Mirabeau publiceerde een werk over de joden getiteld Sur Moses Mendelssohn, sur la réforme politique des Juifs, Londen, 1787) als basis dienden voor zijn bevordering van joodse belangen.

Op deze manier werd de moraal en de macht van de joodse loges voldoende versterkt om hun volkomen officiële opname in de gehele vereniging te bewerkstelligen. Dit gebeurde op de gedenkwaardige conventie in Wilhelmsbad in 1781. Daar had de stichter van de Duitse orde der Illuminati, Weishaupt (Adam Weishaupt (1748-1830) was de Beierse stichter van de Illuminati. Hij stichtte eerst in 1776 een Orde van Perfectibilisten om alle monarchale regeringen en staatsreligies in Europa af te schaffen. Hij werd in 1777 geïnitieerd in de vrijmetselaarsloge in München maar ontwikkelde spoedig zijn eigen gnostische technieken van menselijke verlichting die hij in zijn nieuwe orde van Illuminati incorporeerde), een congres van alle geheime genootschappen bijeengeroepen. Er verschenen afgevaardigden uit alle landen van Europa, Amerika, zelfs uit Azië. Hier werden alle samenzweringen verenigd onder de formule van Weishaupt *"om mannen van alle landen, alle klassen en alle religies te verenigen voor een hoger belang en in een duurzame vereniging"*. En de vertegenwoordiger van de Franse martinisten verklaarde op een vraag naar de resultaten van het congres: *"Ik zal u de geheimen die ik meebreng niet geven; maar wat ik denk u te kunnen zeggen is dat een samenzwering is ingesteld en dat het moeilijk zal zijn voor religie en regeringen om niet te vallen"*. Deze woorden werden acht jaar vóór hun vervulling uitgesproken.

De tijd tot dan toe verliep in ijverige ondergrondse activiteit. Daarover rapporteert Louis Blanc: *"Een opmerkelijke vereniging was gevormd. Haar leden leefden in de meest diverse landen, behoorden tot elke religie (zelfs joden) en elke sociale status. Aan de vooravond van de Franse Revolutie had het reeds een onmetelijke betekenis verworven. Het had zich over heel Europa verspreid en verscheen overal als een vereniging waarvan de grondslagen in tegenspraak stonden met de principes van de burgerlijke samenleving..."*.

In 1785 werd een grote raad gehouden in Parijs, waar onder anderen vooral Cagliostro (de jood Giuseppe Balsamo, de stichter van het "Egyptische Systeem") (Cagliostro was de aangenomen naam van de vervalser en oplichter Giuseppe Balsamo (1743-1795), die geboren werd in het joodse kwartier van Palermo op Sicilië. Men zegt dat hij een Egyptische Rite van vrijmetselarij creëerde en verschillende loges door heel Europa stichtte. Hij werd in 1789 als vrijmetselaar gearresteerd en aanvankelijk ter dood veroordeeld, hoewel de paus de straf later commuta tot levenslange gevangenisstraf) een overheersende rol speelde. Hier werd de Franse Revolutie eindelijk besloten. In 1787 had Cagliostro de brutaliteit een manifest aan het Franse volk te richten en het alle gebeurtenissen te voorspellen die later uitkwamen: de vernietiging van de Bastille, de omverwerping van de monarchie, de invoering van de cultus van de rede. De publiciteitsactiviteit werd koortsachtig gevoerd, de bekende slogans werden verspreid, boeren en soldaten als soldaten verworven, de 14e juli 1789 werd als de dag van de opstand bepaald. Toen werden de loges closed en gingen de broeders naar de stadhuizen en in de revolutionaire comités. Toen eindelijk in 1789 het opgehitste volk buiten stormde, zaten de samenzweerders bij de domme koning, zwoeren hem trouw, schilderden hem bedrieglijke beelden van de vreselijke macht van het verontwaardigde volk, adviseerden hem de burgerlijke vrede te bewaren, afstand te doen van zijn monarchistische privileges, enzovoort. En toen ze hem eindelijk hadden verzwakt, de macht voor zichzelf hadden toegeëigend, verborgen ze hem in de tempel.

Een uiterst interessant document over de machten van die tijd wordt ons verschaft door de voormalige Pruisische minister van Buitenlandse Zaken, graaf Haugwitz (Christian graaf Haugwitz (1752-1832) was de minister van Buitenlandse Zaken van Pruisen tijdens de Napoleontische Oorlogen. In 1806, na de Slag bij Jena, trad Haugwitz af van zijn positie), in een memoire uit 1822 die hij schreef na zijn terugtrekking uit het politieke leven (Denkschriften und Briefe, 1840, dl. IV, pp.212-220). Ik citeer het volgende eruit: *"Bekwaamheid en opvoeding hadden in mij een verlangen naar kennis gewekt dat het gewone niet bevredigde – door graaf Stolberg en dr. Mumser werd ik zelf in het kapittel opgenomen... Ik werd opgeroepen om de hogere leiding van een deel van de Pruisische, Poolse en Russische vrijmetselaarsconferenties op me te nemen. De vrijmetselarij was verdeeld in twee partijen. De ene zocht naar de steen der wijzen en hield zich bezig met alchemie... Het was anders met de andere partij, waarvan de schijnbare leider prins Friedrich van Brunswijk was (Prins Friedrich-Wilhelm, hertog van Brunswijk-Lüneburg (1771-1815) nam deel aan de Slag bij Jena als majoor-generaal. In 1809 creëerde hij een Schwarze Schar (Zwarte Horde) met hulp van het Oostenrijkse Rijk om Pruisen van Napoleontische heerschappij te bevrijden). In openlijke vete tussen zichzelf waren de twee het in één ding eens: de troon in hun bezit te hebben en de monarchen als hun vertrouwelingen, dat was het doel. Niets bleef mij over dan met éclat te vertrekken of mijn eigen weg te gaan... Ik verwierf de sterke overtuiging dat wat in 1789 was begonnen, de Franse Revolutie, de koningsmoord, over een lange tijd door verbindingen was ingevoerd – mijn eerste impuls was prins Friedrich Wilhelm van alles op de hoogte te stellen. Het leek de prins raadzaam de verbinding met de vrijmetselarij niet volledig te verbreken, aangezien hij daarin op dit moment, met wettelijke mannen in de loges, een middel zag om de invloed van het verraad te verminderen... Het geheime netwerk bestaat al eeuwen en bedreigt de mensheid meer dan ooit..."*.

Op een vergadering van het Propagandacomité voor de Revolutie op 21 mei 1790 zei een van de hoofdsamenzweerders (Duport): *"Ons voorbeeld maakt de omverwerping van de troon onvermijdelijk en de Franse Revolutie zal de scepters van de koningen voor de voeten van het volk werpen. Maar we moeten niet defensief blijven; als we de revolutie niet naar de andere koninkrijken overbrengen, is ze verloren... Dat betekent mogelijkheden tot revolutie zoeken in elke regering en ermee opereren. IJdelheid verwarmt de bourgeois, dringende nood ruïneert het volk. De eersten hebben goud nodig om mee te gokken, voor de laatsten is het voldoende gerealiseerde hoop te hebben..."*.

De Grand Orient van Frankrijk vaardigde een manifest uit waarin staat: *"Alle loges zijn samengekomen om zich te verenigen, hun krachten te bundelen voor de steun aan de revolutie, om er overal vrienden en beschermers voor te verkrijgen, het vuur aan te wakkeren en daarmee de geesten in brand te steken, enthousiasme op te wekken in alle landen en met alle middelen in hun macht..."*. Het is tenslotte niet zo verrassend dat onder de leidende mannen van 1789 ongeveer 250 vrijmetselaars waren. Dat velen uiteindelijk uit de controle glippen en door hun broeders aan de guillotine werden geleverd, verandert niets aan de bovengenoemde feiten. In de regel is de duivel inderdaad uiteindelijk de dwaas.

De Franse legers marcheerden triomfantelijk door de landen, het veel geprezen Pruisische leger daarentegen viel in één klap. Waarom? Ook hier opereerde, naast de paardenstaart, de geheime macht. De vrijmetselaar Dumouriez (Charles François Dumouriez (1739-1823) was een Franse generaal tijdens de Revolutionaire Oorlogen maar deserteerde in 1793 het leger, samen met de

hertog van Chartres. De hier bedoelde slag is de Slag bij Jemappes van november 1792) werd tegenover de hertog van Sachsen-Teschen (Prins Albert van Saksen, hertog van Teschen (1738-1822) was een Duitse prins die in de Habsburgse familie trouwde. Hij leidde het Keizerlijke leger tegen de Fransen bij de Slag bij Jemappes), een vrijmetselaar, als commandant van de Oostenrijkse troepen, en de illuminatus hertog van Brunswijk als opperbevelhebber geplaatst.

Deze laatste publiceerde natuurlijk dreigende manifesten, eiste veiligheid voor de koning van Frankrijk, maar zijn daden stonden in volledige tegenstelling daarmee. Natuurlijk verspreidden de ongedisciplineerde horden van Dumouriez zich, vestingen openden hun poorten bij het eerste kanonschot, maar de eerste stad die enige weerstand bood, Thionville, leek reeds onoverwinnelijk. In Parijs dacht men dat alles verloren was, maar er gebeurde iets anders. Want ondanks de zichtbare superioriteit van de Duitse troepen bij Valmy, handelde de hertog van Brunswijk in strijd met de bevelen van de koning van Pruisen, die een beslissende nederlaag voor het revolutionaire leger zouden hebben veroorzaakt, en liet de Pruisische troepen wegmarcheren terwijl de Fransen wankelden. Later liet Napoleon op Sint-Helena duidelijk doorschemeren dat hier een vrijmetselaarsverraad in het spel was. En zelfs als we geen verraad willen veronderstellen, moeten we toch een innerlijke onwil veronderstellen om te vechten tegen legers die de dragers leken te zijn van ideeën waaraan grote delen van het Pruisische officierskorps zelf hulde brachten.

Het terugtrekkende Duitse leger werd gevolgd door de zegevierende Fransen, de Duitse vestingwerken, voor het grootste deel verdedigd door vrijmetselaarsofficieren, gaven zich zonder weerstand over. De illuminatus uit Mainz, Böhmer (Georg Wilhelm Böhmer (1761-1839) was een theoloog die een fervent ondersteuner was van de Franse Revolutie en hielp, samen met Franse revolutionaire troepen, de kortstondige Republiek Mainz van 1793 tot stand te brengen), nodigde de Franse generaal Custine (Adam Philippe, graaf van Custine (1740-1793) was een generaal van het Revolutionaire Leger en nam Speyer, Worms, Frankfurt en Mainz in september-oktober 1792) uit tot belegering, hoewel deze bijna alles miste wat daarvoor nodig was. Drie dagen na diens verzoek tot overgave marcheerden de Fransen binnen (Custine, Mémoires). Op vergelijkbare wijze vielen Frankfurt, Speyer en Worms in handen van Custine, en op deze manier werden ook Brabant en Vlaanderen overgeleverd aan Dumouriez. Maar precies op deze manier “veroverde” Pichegru (Jean-Charles Pichegru (1761-1804) was een Franse generaal die het Revolutionaire Leger leidde in Nederland, Oostenrijk en Duitsland, maar in 1795 nam hij ontslag uit het Directoire en sloot zich aan bij de Franse royalisten) Holland, waar belangrijke punten door samenzweringen van vele handelsleiders aan hem werden overhandigd, aan wier hoofd de jood Sportas stond, die “ijverig” was voor de revolutie. Natuurlijk werd de samenzwering ontdekt, maar het was te laat, de verraders leden er in het minst niet onder; spoedig vielen Amsterdam, Nijmegen en Utrecht.

Op deze krachtige manier opereerden de geheime genootschappen ook later. Napoleon werd aanvankelijk in alle landen gesteund. Maar toen hij niet wenste toe te treden tot de orde maar haar voor zijn doeleinden te gebruiken, mocht hij vallen. Dit gebeurde reeds in 1809. Terwijl hij eerder wonderbaarlijk goed geïnformeerd was over alles wat in het vijandelijke kamp gebeurde, terwijl de leiders van de Duitse troepen door valse informatie werden misleid, bevond Napoleon zich nu in de situatie niet goed geïnformeerd te zijn. Nooit, zegt men, was hij groter dan in zijn nederlaag; maar dat hielp hem niet. En onder de voornaamste redenen voor zijn catastrofe bevindt zich zeker zijn

vervreemding van de vrijmetselaars, die hun informatie niet langer tot zijn dienst stelden maar nu voor zijn omverwerping werkten.

Laten we ons nu wenden tot de situatie in Duitsland. Hier moet allereerst de indringing van de joden worden gewezen. In 1807 werd een joodse loge, “L’aurore naissante” (De loge *, “Rising Dawn”) werd in 1807 in Frankfurt gesticht door de Grand Orient van Frankrijk toen Frankfurt bezet was door het Napoleontische leger. Het accepteerde joden in haar lidmaatschap op een moment dat ze toegang tot de Duitse vrijmetselaarsloges werd ontzegd. Toen het Napoleontische leger zich uit Frankfurt terugtrok, veranderde de loge haar naam in “Loge zur aufgehenden Morgenröte”. In 1817 kreeg het erkenning in Engeland als vrijmetselaarsloge door August Frederick, hertog van Sussex, grootmeester van the United Grand Lodge of England. Ludwig), gesticht in Frankfurt am Main met Franse steun. In 1814 werd het gereorganiseerd door de patriarch Hirschberg.

Een boek van een vrijmetselaar dat in 1816 verscheen, Jodendom in de vrijmetselarij: een waarschuwing aan alle Duitse loges, beschrijft zijn Frankfurter stichting als volgt: *“Dit nieuwe joodse tempelierssysteem van de Frankfurter loge is duidelijk genoeg verbonden met de bedoelingen die in het Bijbels Organon worden uitgedrukt. De ridders van het drievoudige kruis moeten God wreken voor de gelovigen – voor de joden zijn alle niet-joden ongelovigen – en de wet van de Heer herstellen; de beloning voor hun werk is: voor elke ridder een stuk land van de ongelovigen. Hier is het opnieuw verborgen jodendom, want alleen het jodendom heeft een god die zijn belijders moet verheffen en voor de jood is het eigendom van de ongelovigen meer beloofd dan hun eigen legitieme eigendom.”*

De stichting van joodse loges in Frankfurt werd gevolgd door vergelijkbare in Hamburg en andere steden in Duitsland. Uit deze geheime genootschappen ging een meedogenloze subversieve activiteit uit die verhinderde dat er een vreedzaam verloop in het politieke leven was. En in 1848 verschenen de joden ook op het oppervlak van het Duitse leven. Heine en Börne zijn de bekendste persoonlijkheden. *“De joden voorzagen de revoluties van Europa van bekwame schrijvers... 1848 toonde een joodse literaire rijkdom die men zich nauwelijks kon voorstellen en alle kranten van de ministeriële, de zogenaamde constitutionele en de rode pers werden onmiddellijk gepubliceerd en bijna uitsluitend door joden geredigeerd”*. En Disraeli, de joodse premier van Engeland, een man die beter dan wie ook de stand van zaken kende, zei trots: *“De machtige revolutie die vandaag in Duitsland brouwt, wordt volledig ontwikkeld onder het patronaat van de jood aan wie een bijna totaal monopolie van de professorale klasse is toegekomen”*.

Daarom werd een aanval unaniem gericht op religie en werden twistappels tussen protestanten en katholieken gegooid om haat in Duitsland aan te wakkeren. Dit alles, net als vandaag, onder de mantel van tolerantie, vrijheid van gedachte en humanitarisme. Daarin onderscheidde zich vooral de Hamburgse loge “Bij de drie netels”. De heer Blumröder zei in een (Astraea)-logelezing: *“Als de ontwikkeling van de mensheid moet vorderen, moeten de oude vormen in staat en kerk onder zware hamerslagen vallen. De oude structuren zullen dan door geweld worden vernietigd en als deze vernietiging volgens menselijke wetten strafbaar is, wordt echter het eeuwige recht dat over de geschiedenis van de mensheid heerst, daardoor bevredigd.”*

Gotthold Salomon, doctor in de filosofie, broeder van de loge “Rising Dawn”, ere-lid van de loge “Silver Unicorn”, maakt de volgende verklaring openbaar die in helderheid niet te overtreffen is: *“Waarom is er ook geen spoor in het gehele vrijmetselaarsritueel van kerkelijk christendom?*

Waarom spreken de vrijmetselaars niet over de geboorte van Christus maar, zoals de joden, over de schepping van de wereld? Waarom is er geen christelijk symbool in de vrijmetselarij? Waarom de cirkel, het vierkant en de weegschaal? Waarom niet het kruis en andere folterinstrumenten? Waarom niet, in plaats van Wijsheid, Kracht en Schoonheid, het christelijke trio: Geloof, Liefde, Hoop?"

De vrijmetselaar Ludwig Bechstein, hofraad, hoofdbibliothecaris van Meiningen, ridder van de Orde van de Rode Adelaar, onthult zijn doel in de volgende naïeve woorden: *"Iedereen wil gelukkig zijn; het genot van het leven is het recht van elke mens: maar dit recht wordt sterk belemmerd door de druk van het heden."*

De heer Goldschmidt, een joodse broeder, schrijft in zijn "Signs" naar aanleiding van de ontbinding van een orde: *"De ontbinding van de orde in een deel van Amerika kan geen goedkeuring verdienen; welke staatsvorm het ook mag zijn, het kan slechts worden ontbonden op de dag dat er slechts één god en slechts één aanroeping zal zijn."* Dat het hier niet de christelijke god en de christelijke wereldbeschouwing betreft, wordt op ondubbelzinnige wijze benadrukt door Goldschmidts plaatsvervanger en rasgenoot, Ludwig Börne (Baruch). Hij zegt: *"Heerschappij is geboren en daarmee slavernij. De slechten hielden raad om hun heerschappij te consolideren en bedachten het christendom om bloedige strijd onder de mensen teweeg te brengen. De goeden en de besten van elke tijd zagen dit, hoe de mensheid in zijn eigen ingewanden woelde, ze zagen en beklaagden, maar ze wanhoopten niet. Toen sprong het geneeskruid in hun harten op. De geheime cirkel trok zich rond het altaar van de gerechtigheid. Wat is de vereniging die de edelen verbindt? Vrijmetselarij."*

Het volgende moet bewijs geven van hoe het in de hoofden van de leiders van de vrijmetselarij stond: Mazzini verklaart als zijn principe dat de ordes zo moeten worden aangevallen dat de revoluties door de regeringsautoriteit zelf worden teweeggebracht. Hij schrijft verder: *"Laat het volk nooit slapen. Omring het met onrust, agitatie, verrassingen, leugens en feesten. Men revolutioneert een land niet door vrede, moraliteit en wijsheid. Het volk moet in razernij worden gebracht."*

In Amerika zond deze man een oproep uit voor de stichting van een republikeinse universele alliantie die eindigt in zulke woorden: *"Ik denk dat het een recht en heilige plicht is van elke natie en mens om met alle mogelijke middelen de inspanningen in andere naties en onder andere mensen voor de stichting van een universele en republikeinse alliantie te steunen. En ik verbind mij, als lid van deze unie, om de verspreiding en realisatie van onze inspanning met al mijn macht en met alle middelen te helpen"*.

Toen in 1834 de samenzweerders in Zwitserland bijeenkwamen, stelde Mazzini, die uit Frankrijk was verdreven, zich aan hun hoofd. Belast met een drievoudige moord besloten op een geheim tribunaal onder zijn voorzitterschap, had hij getoond dat voor hem inderdaad elk middel goed was. *"Young Italy"* ontstond door hem. *"Maar het was niet voldoende voor de grote meester"*, zegt D'Arlincourt, *"om een land te revolutioneren, het was noodzakelijk iedereen te verstoren. Young Germany werd gesticht, Young Poland, Young Switzerland, Young Europe."*

Weishaupt, de veel geprezen idealist, schreef aan een hooggeplaatste broeder van de orde: *"Om meesters van onze debatten te blijven, moeten we soms op één manier spreken, op andere tijden op een andere. Laten we altijd zeggen dat het einde zal tonen wat als waarheid moet worden genomen; men spreekt soms op deze manier, op andere tijden op een andere om niet te worden ontdekt, om*

onze werkelijke gedachte ondoordringbaar te maken voor de oningewijden. Ik wil spionnen maken van de adepten, voor zichzelf, voor anderen, voor allen.”

Een hooggeplaatste broeder schreef aan een andere (Nubius): *“Alles onderwerpt zich aan het niveau waartoe we de mensheid wensen te verlagen. We hopen te ondermijnen om te heersen... Maar ik vrees dat we te ver zijn gegaan; wanneer ik de persoonlijkheden van onze agenten observeer, begin ik te vrezen de storm die is opgeroepen niet te kunnen beheersen... We hebben het volk van religieus en monarchaal geloof beroofd, hun eerlijkheid en familie, en nu, wanneer we een donder in de verte horen, beven we omdat het monster ons kan verslinden. We hebben het volk stukje bij beetje van elk eerlijk gevoel ontdaan; het zal genadeloos zijn... De wereld is tot een afhankelijkheid van democratie gebracht en democratie betekent voor mij al enige tijd altijd demagogie”*.

Aan dezelfde persoonlijkheid is ook een significante brief gericht van de jood Piccolo Tigre, in zijn tijd een van de hoofdagente in heel Europa. Na tevredenheid te hebben uitgesproken over een agitatiegerichte reis, staat erin: *“Vanaf nu blijft er voor ons niets anders over dan de motor te starten om de ontknoping van het drama te bereiken... Het land dat ik heb bewerkt, is overvloedig en, als ik de rapporten mag vertrouwen, staan we niet meer ver van de epoch die lang is gewenst. De omverwerping van de troon is voor mij, die het werk van onze genootschappen in Frankrijk, Zwitserland, Duitsland heb bestudeerd, boven twijfel... Het is geen kwestie van een revolutie in één land of een ander, dat kan altijd met goede wil worden bereikt. Om de oude wereld definitief te vernietigen, geloven we dat het noodzakelijk is het zaad van katholicisme en christendom te verstikken... we missen helaas slechts het hoofd om te commanderen. Goede Mancini heeft nog steeds zijn droom van mensheid in zijn hoofd en op zijn lippen. Afgezien van de manier van zijn pogingen is er iets goeds in hem. Door zijn geheimzinnigheid wekt hij de aandacht van de massa’s, die niets begrijpen van de toespraken van de verlichte cosmopolieten. Onze pers in Zwitserland werkt goed en publiceert boeken zoals we wensen... Spoedig moet ik naar Bologna gaan waar mijn gouden aanwezigheid noodzakelijk zal zijn”*.

In een instructie van dezelfde *“kleine tijger”* aan de hoogste agent van de Piemontese loges staat: *“Het belangrijkste is de mens te isoleren van zijn familie en hem immoreel te maken... Wanneer u in een aantal geesten afkeer van familie en religie heeft ingeprent, laat dan enkele woorden vallen die een verlangen opwekken om in de loges toe te treden. De ijdelheid van de bourgeoisie om zich met vrijmetselarij te identificeren heeft iets zo banaals en universeels dat ik altijd verrukt ben over menselijke domheid. Ik vraag me af dat de gehele wereld niet aan de deuren van de meest eminente klopt en verzoekt nog een arbeider te zijn in de herbouw van de tempel van Salomo”*.

Een uiterst interessant document dat werd overhandigd door een hooggeplaatste Italiaanse militaire officier, Simonini, aan de auteur van de geschiedenis van de jacobijnen, A. Barruel (1806), introduceert ons bijzonder goed in de werkplaatsen van joodse vrijmetselaarssamenzwering. Na A. Barruel te hebben bedankt voor zijn verklaring van de geschiedenis van de revolutie, vervolgt Simonini: *“De macht die, dankzij haar grote rijkdom en de bescherming die het in alle hoven geniet, vijand is niet alleen van de christelijke religie maar van elke samenleving, elke orde, is de joodse sekte. Het lijkt vijand van iedereen en gescheiden van iedereen, maar dat is het niet. Want het is slechts nodig dat iemand zich anti-christelijk toont en hij zal onmiddellijk door haar worden beschermd en bevorderd. En hebben we niet gezien dat het zijn goud royaal heeft uitgedeeld aan de moderne sofisten, de vrijmetselaars, de jacobijnen en illuminati. De joden vormen een verenigde*

sekte om, indien mogelijk, het christendom volledig te vernietigen. Ik zeg slechts wat ik zelf van de joden heb gehoord. Terwijl mijn geboortestad Piëmont midden in de revolutie stond, had ik de gelegenheid vaak met joden te communiceren. Ik was destijds zonder bijzondere scrupules, ik liet hen geloven dat ik hun vriendschap zocht en zei hun, met verzoek om de strengste geheimhouding, dat ik, geboren in Livorno, uit een joodse familie was; dat ik uiterlijk slechts als katholiek leefde, maar innerlijk joods voelde en altijd een tedere liefde voor mijn natie had behouden. Ze namen me volledig in vertrouwen. Ze beloofden me generaal van de vrijmetselarij te maken, ze toonden me het goud en zilver dat ze aan hun volk besteedden en wilden me versierde wapens schenken, tekens van vrijmetselarij, die ik ook accepteerde om hen niet af te schrikken. Nu hebben de invloedrijkste en rijkste joden, op verschillende gelegenheden, het volgende aan mij toevertrouwd: Dat vrijmetselarij en illuminati-ordes door twee joden waren gesticht (ik ben helaas de namen vergeten die ze mij noemden); dat alle anti-christelijke sekten daaruit voortkwamen, en dat deze inderdaad miljoenen telden in alle landen; dat ze in Italië alleen al onder hun volgelingen 800 katholieke priesters, professoren, bisschoppen en kardinalen hadden; dat ze, om de christenen beter te verraden, als christenen handelden en door alle landen reisden met valse doopbewijzen; dat ze met behulp van geld spoedig gelijke rechten in alle landen zouden eisen; dat ze daartoe, in het geval van bezit van huizen en landerijen, de christenen spoedig door woeker van hun eigendom zouden beroven en dat ze eindelijk, na minder dan een eeuw, de heersers van de wereld zouden zijn en alle andere sekten zouden vernietigen om hun eigen te laten heersen".

Op deze bekentenissen maakte Barruel de opmerking dat een vrijmetselaar hem ook had geïnformeerd dat er een aantal joden waren, vooral in de hoogste rangen van de vrijmetselarij. De gehele negentiende eeuw heeft dit bewezen en nog meer onze tegenwoordige tijd. Het geheime onderhoud van joods gevoel en gedachte onder een christelijke mantel is ook een feit dat men niet kan negeren. De jood David Macotta vertelt dat generaties van geheime joden in Spanje leven, vooral in de Kerk. De joodse historicus Kayserling rapporteert dat een Spaanse edelman hem in 1895 vertelde dat hij van joodse afkomst was en dat op zijn thuis-eiland Mallorca duizenden joden leefden die, allemaal geheime joden, slechts onder zichzelf trouwden.

Uit de schoot van de vrijmetselarij ontstond, in het midden van de vorige eeuw, de Internationale als haar kind. Deze twee organisaties zijn twee vleugels van één en dezelfde beweging. Beide zijn internationaal, beide streven naar heerschappij in de strijd tegen elke religie, beide zijn toegelaten vijanden van elke monarchie, beide vechten tegen eigendom en familie.

In de geschiedenis van de vrijmetselarij is het niet de eerste keer dat binnen haar activiteit twee tendensen zich manifesteren. Op deze manier kon het gebeuren dat de gehele vrijmetselarij inderdaad de koning van Frankrijk aan de guillotine leverde, en dan één deel zijn trouw aan de oorspronkelijken van de revolutie opzegde en hen eveneens onder de guillotine bracht. Dit herhaalde zich nogmaals in onze tijd, waarin de *"democraten"* door de *"proletariërs"* tegen de muur worden gedrukt. Of tijdelijk of permanent kan nog niet met zekerheid worden gezegd. Maar in elk geval worden de proletariërs gekozen als stormram om door revoluties obstakels omver te werpen die anders dan door geweld niet te verwijderen waren.

Het is niet toevallig dat het joden zijn die de troepen van de anarchie leiden in Rusland evenals in Hongarije en Duitsland. Ze zijn de beste trendsetters voor de wereldheerschappij van gejudaïseerde vrijmetselarij geallieerd met de Alliance Universelle Israélite. Er was iets dergelijks, zij het in mindere

mate, in 1871. In de loges verheugde men zich over de Parijse Commune, zelfs als men samen geschoten zou moeten worden. Broeder Thirifocque noemt het de grootste revolutie die de wereld ooit kon bewonderen, de plicht van de vrijmetselarij is haar te steunen. Velen dachten er zo over, maar de zaak ontwikkelde zich te kleurrijk en werd onderbroken. De moor had zijn plicht gedaan.

Spoedig begon de dictatuur van de jood en broeder Gambetta; de gehele regering, de senaat, perschefs enzovoort waren bijna zonder uitzondering broeders van de loge; onder de machthebbers van 1879 waren er 225 mannen, onder hen Crémieux, de stichter van de Alliance Universelle Israélite. Vanaf deze tijd begon ook de anti-Duitse propaganda die de gehele wereld omvatte. De diplomaten van de vrijmetselarij werkten onvermoeibaar, de joden in Duitsland zelf hielpen ijverig mee, de Duitse vrijmetselaars boden geen obstakels aan de gehele activiteit (ze waren op zoek naar de steen der wijzen) maar flirtten met de westerse *"broeder"*.

De samenzweerders zijn vandaag een aanzienlijke stap dichter bij hun doel gekomen: *"door wereldrevolutie tot wereldrepubliek"*. Dat de overenthousiasme van vele heethoofden vaak moet worden getemperd, is begrijpelijk, maar de gemene taal waarmee de leiders van de *"kapitalisten"* en de *"proletariërs"* elkaar wederzijds beschouwen, is slechts voor de domme mensen. *"Hoe groot de antagonisme tussen de soldaten van beide legers ook mag zijn, de leiders delen het niet, de Internationale is tot nu toe in handen van mannen die min of meer onder invloed staan van geheime sekten"*, zegt C. Janet terecht in de inleiding tot het genoemde werk van Deschamps.

Want de Vanderveldes en kameraden die enthousiaste toespraken hielden, zijn tegelijkertijd trouwe dienaren van de vrijmetselarij, dat wil zeggen ook van het jodendom; gelijkgestemden hebben elkaar gevonden. Het nieuws dat Lenin en Trotski ook leden waren van een Parijse loge is helemaal niet onwaarschijnlijk, zelfs als tot nu toe, voor zover ik weet, geen doorslaggevend bewijs daarvoor is geleverd.

Een conspiratief type van de zuiverste soort was Simon Deutsch, een vrijmetselaarsbroeder en tegelijkertijd, samen met Marx, een van de leiders van de rode Internationale. Arnim rapporteert over deze persoonlijkheid aan Bismarck (1872) dat hij een van de belangrijkste schakels is tussen de Duitse en Franse democratische pers en een gevaarlijke politieke informant. Tijdens de Frans-Duitse oorlog leefde Deutsch in Wenen en voerde daar een ijverige propaganda, natuurlijk voor de Fransen. In 1871 kwam hij echter opnieuw in Parijs naar voren, ditmaal als een van de actiefste leden van de Commune en als een van de belangrijkste donateurs ervan. Na de nederlaag wandelde hij de gevangenis in; maar niet voor lang: door de interventie van de Oostenrijkse consul werd hij weer vrijgelaten. Zelfs een daaropvolgende uitwijzing uit Frankrijk was van korte duur: een vriend van de jood Gambetta verzekerde hem toestemming om in Parijs te blijven. Hier financierde Deutsch de République française en leidde vandaar de Weense "Neue Freie Presse". Maar de avonturier bleef niet lang in de stad van de Zonnekoning. Hij rook gevaar en verhuisde naar een ander uiteinde van Europa om daar dingen in brand te steken. Hij reisde naar de Bosporus, werd door de vrijmetselaars naar het uitvoerend comité van de Jong-Turken gestuurd; hielp de omverwerping van Abdul Aziz voor te bereiden en deed zijn best om de oorlog tussen Turkije en Rusland te starten. In 1877 werd hij door onderdanige kranten voorgesteld als gouverneur van Bosnië; en spoedig daarna stierf hij. Men ziet dat de veelvoudige aspecten van het leven van deze eerbare pelgrim niets te wensen overlaten. Het zou interessant zijn uit te vinden welke relatie, indien aanwezig, de voormalige Oostenrijkse joodse minister Deutsch tot hem heeft.

Wat de jood Karl Marx betreft, hij wekt tot op de dag van vandaag een grote opstand, zelfs als men in hem ook een intrigant moet zien, though een zeer beheerste. Socialisten van alle schakeringen verwijzen vandaag naar hem om hun daden te rechtvaardigen. Het lijkt mij dat de bolsjewisten dit grotendeels terecht doen. Vandaag, wanneer alle grenzen zijn gevallen, zou Karl Marx de vlag van de burgeroorlog hebben ontrold hand in hand met Karl Liebknecht en Leo Trotski; inderdaad juichte hij de Commune in Parijs toe vanuit Londen!

Een weinig bekende episode werpt een significant licht op zijn eigen motivaties. Toen de nog jonge Internationale een bijeenkomst in Genève bijeenriep, werd een vraag opgeworpen die, indien anders besloten, ervan een echte arbeiderspartij had kunnen maken en niet een broeinest voor ambitieuze intriganten. De Franse afgevaardigden dienden een petitie in om in de Internationale, die een corporatieve arbeidersvertegenwoordiging moest zijn, slechts arbeiders, handarbeiders in enge zin, op te nemen. Daardoor zouden ze hun economische doelen duidelijk kunnen volgen in tegenstelling tot de vele toespraken en intriges. Tegen dit voorstel zette Marx nu, gesteund vooral door zijn schoonzoon Lafargue, al zijn autoriteit en welsprekendheid in en slaagde er uiteindelijk in alle deuren open te laten voor de *"intellectuelen"*. De gevolgen van dit voorval kunnen geenszins worden overschat. Als de eerdere resolutie was aangenomen, zou het economische programma een duidelijke zijn geweest; uitzonderingen voor niet-handarbeiders die de belangen van arbeiders dienden, zouden de basis niet hebben gewijzigd. Maar op deze manier nestelden zich spoedig intriganten van alle soorten in de arbeidersbeweging die, met uitstekende demagogie, wisten hoe de werkende massa's als springplank voor persoonlijke ambitieuze plannen te gebruiken. Dat ook hier de joden in de allererste rij stonden en staan, hoeft nauwelijks opnieuw te worden benadrukt, voor nooit is de arbeider zo openlijk misbruikt als door joodse intellectuelen zoals Trotski, Béla Kun, Levine en hun ontelbare rasgenoten. De arbeiders kunnen hun joodse heilige, Karl Marx, bedanken dat hij – of bewust of instinctief moet een open vraag blijven – hen in deze soep heeft gekregen waarmee ze vandaag – en morgen – te maken hebben.

Naast deze individuele persoonlijkheden, die onmogelijk te tellen zijn (ik noem slechts de logemeesters P. Herz, M. Löwenhaar, W. Lewin, C. Cohn, M. Oppenheimer, B. Seligmann, M. Wertheimer, onder anderen in Duitsland; Crémieux, Morin in Frankrijk; M. Montefiore, E. Nathan enzovoort in Italië), heeft één familie zich nu onderscheiden, de Rothschilds. Sinds Amschel Rothschild, die zo vruchtbaar kon werken met de miljoenen van de hertog van Hessen, sinds Nathan Rothschild, de werkelijke winnaar van de Slag bij Waterloo, sinds het Congres van Wenen, sinds het Verdrag van 1871 en meer dan ooit in onze tijd, hebben de Rothschilds hun gouden net over alle landen geweven. Ze zijn zelfs vandaag het rijkste huis op aarde, ze zijn in de hoogste posities in alle staten waar ze verwaardigen te leven en ze behoren sinds 1809 tot de vrijmetselarij. Dit betekent dat ze onaantastbaar staan, dat ze alle middelen van geld, diplomatie tot hun beschikking hebben om alles te onderdrukken wat hun onaangenaam is. Dus hoeven we ons niet te verbazen dat de leiders van de sociaaldemocratie, of joden of gejudaïseerden, natuurlijk de koninklijke tirannie, Krupp en Stinnes konden kritiseren, maar niet ondernamen een enkel woord te zeggen tegen de goede heren Rothschild. Daarom werden tijdens de Commune vele huizen inderdaad geplunderd, slechts de paleizen (130) van de Rothschilds bleven ongeschonden. Dat deze familie, ondanks haar behoren tot de vrijmetselarij, strikt nationalistisch denkt, is veeleer vanzelfsprekend. Hun dochters hebben hertogen en baronnen getrouwd, though geen mannelijke telg een niet-jodin. Dat de baron Karl von Rothschild tot commandeur van de Orde van de Onbevlekte Ontvangenis van de Maagd Maria werd

verheven, zou ons ook niet moeten verbazen met de apenspelletjes die voor de wereld werden opgevoerd. Eén middel is zo goed als een ander.

De puur joodse loges werken geheimzinniger dan in de eigenlijke vrijmetselarij. In New York werd (1843) de B'nai B'rith-orde gesticht, die nu zo berucht is geworden. Enkele jaren geleden telde het op zichzelf 206 loges! Hoeveel kan het er vandaag zijn? Naast haar werkt de Kesher Shel Barzel; het had in 1874 rond 3300 organisatieleden... Het doel van de B'nai B'rith is natuurlijk een uitsluitend joods; het werkt niet slechts recent voor de ondergang van de Europese volkeren. In een boodschap van broeder Peixotto (1866) staat: *"De grootmeester bezoekt de ledenloges zo vaak mogelijk. Dit jaar betaalde hij een bezoek aan die in elf steden. Hij heeft vele conferenties gehouden om hen over hun plichten te onderrichten, de inspanningen van de Orde te versterken, om de morele en intellectuele vooruitgang en de volledige eenwording van de familie van Israël te bereiken"*.

Als nu een persoon zou geloven dat orthodox jodendom met afschuw zou afkeren van de atheïstische inspanningen van de vrijmetselarij, vergist hij zich zeer. Want, zoals dr. Ruppin ons openhartig bekende: joodse orthodoxie is helemaal geen religie maar *"een strijdorganisatie voor het behoud van het joodse volk"*. Vanuit dit gezichtspunt alleen moet men hun handelingen beoordelen, al het andere is lege retoriek voor de onschuldige massa's.

Het jodendom heeft zich natuurlijk even hardnekkig als ooit als volk gehandhaafd; desondanks heeft de tijd hier en daar een steen van de talmoedische structuur afgebroken. Deze losgemaakte leden hebben nu andere strijdorganisaties gesticht of andere verenigingen voor dit doel gebruikt: de Alliance Universelle Israélite, vrijmetselarij, de Internationale, de Anglo-Jewish Association en vele meer. Deze verschillende stormtroepen vechten vaak tegen elkaar, met één die aandringt op zijn lang bewaarde organisatie, de ander die het oude kostuum als geschikt beschouwt en in plaats van de kaftan een jacquet draagt, en in plaats van de Talmoed het Communistisch Manifest voor zijn neus draagt. Ze marcheren apart maar slaan allen verenigd tegen de Europese samenleving. Alles wat haar ondermijnt, wordt constant door heel het jodendom bevorderd.

Alleen op deze manier begint men de zeer significante revolutie van de joodse raad van 29 juni 1869 in Leipzig volledig te begrijpen: *"De synode erkent dat de ontwikkeling en real ZHatie van de moderne principes de zekerste garanties zijn voor het heden en de toekomst van het jodendom en hun aanhangers. Ze zijn de allerbelangrijkste vitale voorwaarden voor de expansieve ontwikkeling van het jodendom."*

Intrigerende vrijmetselarij en orthodoxie gaan hand in hand en we zijn getuinde van het vreemde spektakel dat de meest conservatieve instelling in de wereldgeschiedenis, de synagoge, revolutie in andere instellingen propageert. En de opperrabbijn van Frankfurt, Isidor, schreef in 1868: *"De Messias, of een man of een idee, die de jood verwacht, deze glorieuze vijand van de christelijke Verlosser, is nog niet gekomen, maar zijn dag nadert! Reeds beginnen de volkeren, geleid door de genootschappen voor de regeneratie van vooruitgang en verlichting (dat wil zeggen de vrijmetselaars), zich voor Israël te buigen. Moge de gehele mensheid, gehoorzaam aan de filosofie van de Alliance Universelle Israélite, de jood volgen, die de intelligentsia van de progressieve naties beheerst. De mensheid wendt haar blik tot de hoofdstad van de gerenoveerde wereld; dat is niet Londen, noch Parijs, noch Rome, maar Jeruzalem, dat uit zijn ruïnes is opgestaan, dat tegelijkertijd de stad van het verleden en van de toekomst is"*.

Het feit van vrijmetselarij en joodse heerschappij is, zoals de bovenstaande opmerkingen tonen, door vele mannen onderzocht en bestudeerd; zelfs kranten van vroeger durfden van tijd tot tijd erover te zuchten. Zo bijvoorbeeld de Münchener historische Blätter in het jaar 1862: *“De macht die de joden met hulp van vrijmetselarij hebben kunnen verkrijgen, heeft haar zenith bereikt. Er is een geheime samenleving met vrijmetselaarsvormen die onderworpen is aan onbekende leiders. De leden van deze vereniging zijn hoofdzakelijk joden”*. Maar deze en andere timide pogingen tot opstand hielpen niet. Want de vrijmetselaars-joodse pers had het monopolie en kon het zich veroorloven alle pogingen tot verklaring eenvoudig door zwijgen te smoren. Zo kwam het dat eerlijke mensen tot op de dag van vandaag volledig in donkere onzekerheid zijn gebleven over de activiteit van hun hoogste generaals. Het zijn zij die *“de steen der wijzen”* zoeken.

Men kan inderdaad begrijpen dat menige zoekende vrijmetselaar, verontwaardigd, de aanvallen op zijn orde afweert; bijvoorbeeld Findel in zijn bekende geschiedenis van de vrijmetselarij: in de werken van Eckert, Barruel enzovoort ziet hij kwaadwillende vijandigheden en vermoedens maar zonder alle kritiek dichter te onderzoeken. Men hoeft het helemaal niet volledig eens te zijn met de genoemde onderzoekers, maar men moet toegeven dat ze terecht de noodzakelijke trieste gevolgen van het geheime genootschap hadden voorzien ondanks vele goedbedoelde inspanningen van individuen. Findel spreekt nog (in 1861) vanuit een superieur gezichtspunt over de zogenaamde *“joodse kwestie”*. Maar als eerlijk man verhief hij veel later luid zijn stem tegen de joden, gedwongen door bittere ervaringen. Hij dacht toen dat de jood *“alle vreemde volkeren eenvoudig als objecten van exploitatie beschouwt”*, hij eiste de uitsluiting van joden uit de vrijmetselarij sinds hij erkende dat ze *“onze onderdrukkers”* zijn. Vandaag zou broeder Findel zichzelf van al zijn illusies ontdaan zien.

Het komt mij dus niet voor om te ontkennen dat er dus ook onder de vrijmetselaars mannen met serieuze inspanningen zijn; slechts betreur ik dat ze zich laten bedotten door mannen die men tot de criminelen van het grootste kaliber moet rekenen.

We hebben kort enige mannen, stromingen en methoden van de vrijmetselarij leren kennen. Ze waren beoefenaars van leugens, bedrog en misdaad gelegaliseerd door veronderstelde eerbare motieven. Deze invloed bracht Lodewijk XVI naar het schavot; door vrijmetselarij werd de moord op de hertog van Berry gepleegd, evenals die op Ferdinand, koning van Napels, op Frans Jozef van Oostenrijk en Willem I van Pruisen. Keizer Leopold II was een slachtoffer van gif, Gustaaf III van Zweden van de pistoolschot van Anckarström, enzovoort. De revolutie in Portugal werd destijds door de loge teweeggebracht (met de actiefste medewerking van de joodse kardinaal Neto uit Elzas); op bevel van de loge viel aartshertog Ferdinand in Sarajevo door Servische vrijmetselaars, en ook broeder Jaurès (ook een van de Rode Internationale), toen hij plotseling gewetenswroeging voelde en niet langer over de waarheid wilde worden weerhouden. Hij schreef op 30 juli 1914: *“Hier in Frankrijk werken we met alle middelen van geweld voor een oorlog die moet worden uitgevochten om walgelijke begeerte te bevredigen en omdat de beurzen van Parijs en Londen hebben gespeculeerd...”*. Dat was zijn laatste geschrift. De moordenaar werd vrijgesproken.

Zo trekt de samenzwering van ambitieuze mannen door de decennia als een gruwelijk spoor. *“Het volk moet in razernij worden gebracht.”* Steeds nieuwe woorden, steeds nieuwe beloften, nieuwe leugens worden de massa’s toegeworpen, de onderdanige kranten becommentariëren ze in de gewenste richting, de *“publieke opinie”* ontstaat. *“Men revolutioneert een land niet door vrede.”* Daarom oorlog, onder leiding van financiële machten, een stap naar een hogere heerschappij.

In 1859 schreef Enfantin in een brief: *"G., die altijd in oorlog gelooft, maakte een bezoek waarvan hij hoopvol is teruggekeerd. Altijd geloven in oorlog. Ik denk dat Rothschild en Pereira uitbetalen wat ze kunnen en dat het dit is wat hoop in hem heeft doen herleven"*. Reeds in 1852 zei Eckert in de conclusie van een van zijn werken: *"De vrijmetselaarsorde is een samenzwering tegen altaar, troon en eigendom met het doel van een socialistisch-theocratisch rijk van de Orde over de gehele wereld met de regeringszetel in Nieuw Jeruzalem"*. Dat is letterlijk uitgekomen en Nieuw Jeruzalem wordt zelfs gebouwd!

Wereldoorlog, wereldrevolutie, wereldrepubliek, het was de moeite waard dit plan te vervullen, het lang gewenste doel staat voor de deur. Er is slechts een probleem van het prestige van bepaalde persoonlijkheden en disciplinaire vragen binnen de wereldsamenzwering. De voorwaarden zijn er, de resultaten zullen volgen.

Kardinaal Manning voorspelde met opmerkelijke scherpzinnigheid in een toespraak in Londen op 1 oktober 1877: *"Er is iets boven en achter de keizers en prinsen; dit, machtiger dan hen allen, zal zich laten voelen wanneer de tijd is gekomen. Op de dag dat alle legers van Europa betrokken zijn in een gigantisch conflict, dan, op die dag, zal de revolutie die vandaag geheim en ondergronds werkt, de tijd gunstig beschouwen om zich bloot te stellen. Wat men eerder in Parijs zag, zal men opnieuw voor ogen hebben over heel Europa."*

Het lang gekoesterde werk slaagt er dan eindelijk in Duitsland omsingeld en verslagen te zien door de handen van de vrijmetselarij. Italië werd in de oorlog getrokken niet alleen door nationale krachten maar door de activiteit van de voormalige tutor van de koning en latere minister van Oorlog, Ottolenghi (Ottenheimer) en van de grootmeester Ernesto Nathan en van Sonnino. Toen deze laatste minister van Buitenlandse Zaken werd, was de houding van Italië duidelijk. De koning van Griekenland stond onder invloed van broeder Venizelos en de dreiging van broeder Jonnart (de Franse afgevaardigde). Athene zou aan stukken worden geschoten. Hetzelfde gebeurde met Roemenië; Noord-Amerika stak onmetelijke financiën in slechts toen de donkere machten achter Baruch en kameraden alles nodig hadden voorbereid om op een geschikt moment aan te vallen.

Nu stonden alle financieel machtige joden van Amerika, die Oscar Strauss, zelf een Hebreeër, trots leidt, tot beschikking van de leiding van deze oorlog; het waren de bankiers G. Blumenthal, E. Meyer, Isaak Seligmann, W. Salomon, Philipp Lehmann (om Loeb, Schiff, Kahn enzovoort niet te noemen); de grote industriëlen A. Lewisohn, D. Guggenheim; de rabbijnen Wise, Lyons, Philipson; de professoren R. Gottheil, Hollander, Wiener; de journalisten Franklin, Stransky, Beer, Frankfurter enzovoort. Strauss zegt aan het eind van zijn brief (aan de Franse ambassadeur): dat hij *"enthousiast"* is voor de Entente en zegt dat de stemming van de joden voor de Alliantie (Entente) als bijna unaniem kan worden beschreven.

Als de joden aanvankelijk nog niet volledig verenigd waren, werd de broederschap desondanks een volledige toen de *"Duitse"* joden van Amerika zich bij de Entente aansloten. Begin 1918 kwam dan het nieuws, vergezeld van triomferende Engelse en Franse persstemmen, dat alle Duitsers van Amerika zich aan de kant van de Entente hadden geplaatst om voor de mensheid te vechten tegen Pruisisch militarisme. Men kon het niet geloven tot men de handtekeningen op de resolutie zag: Schiff, Kohn, Kahn.

Het *“enthousiasme”* waarvan Oscar Strauss sprak, kan dubbel goed worden begrepen wanneer men de toespraak van de Amerikaanse jood Isaac Markussohn zich voorstelt die hij als antwoord gaf op een toespraak van Lord Northcliffe. De eerbare Isaac zei letterlijk: *“Oorlog is een gigantische zakenonderneming waarin het mooiste niet de heldhaftigheid van de soldaten is maar de zakenorganisatie, en Amerika is trots op de gunstige zakensituatie die het geniet”*. Met dit *“enthousiasme”* trad Amerika de oorlog in voor het ideaal van de mensheid, bedekt door een mantel van leugens van ijdele demagogen.

Toen volgden andere staten het enthousiasme van Amerika. Ik heb niet de bevoegdheid om een oordeel te vellen over de zeker meervoudige wortels en motiverende factoren van de wereldoorlog, maar één wortel lijkt mij onbetwistbaar: de wereldsamenzwering systematisch geleid door een onmetelijke joodse financiën, verborgen door geheime verenigingen, de nationalistische strevingen van volkeren met satanische sluwheid exploiterend, voor de consolidatie van een wereldrijk.

Over dit alles kon de Duitse joodse kolonie niet onwetend zijn geweest, maar zeker geloofde een groot deel van de Duitse joden, vooral de rijken, dat een verzwakking van Duitsland voldoende zou zijn om hun macht voor altijd te beveiligen; het andere deel, dat geen persoonlijke financiële verliezen hoefde te overwegen, liet zijn haat tegen Duitsers onbelemmerd werken onder de besten van de Entente en hun medeplichtigen, en na voldoende successen van subversieve activiteiten, stak het de Duitse leger in de rug en, niet tevreden daarmee, stelde zich met hulp van de Moskouse joodse financiën (Joffe, Radek-Sobelsohn) aan het hoofd van anarchie in alle Duitse landen en verhinderde elke actie daartegen. Van dien aard waren Luxemburg, Levien, Mühsam, Levine, Haase, Cohn enzovoort.

Wat de *“democratische”* en *“revolutionaire”* joden van elkaar scheidde, waren tactische vragen en persoonlijk egoïsme; hun doel was hetzelfde, namelijk joodse heerschappij in Duitsland. Wat de Duitser betreft, het kon hem onverschillig zijn of het merg geleidelijk uit zijn botten werd gezogen of dat hij onmiddellijk aan anarchie werd overgeleverd. Het laatste was in vele plaatsen het geval en opende de ogen van vele Duitsers voor de aard van joodse activiteit, waarover de *“democraten”* – van wie de heer Frank Cohn in New York sprak – dezelfde die het lot van Duitsland het beslissendst beïnvloedden tot 1933, in zekere mate geschokt waren. Want als Michaels ogen volledig waren geopend, dan kon de *“furor teutonicus”* wellicht worden gericht, niet langer tegen *“pangermanisten”*, *“militaristen”* enzovoort, maar tegen de vreemde geest die veronderstelde het Duitse lot te leiden. (Dit bewustzijn kwam tot Duitsland door de leiding van Adolf Hitler).

Na de aankondiging van de *“Vredesvoorwaarden”* hoorde men plotseling patriottische tonen uit de monden van joods-Duitse staatslieden, en de bladeren van het joodse krantenbos ritselden een vaderlandslied. Deze ‘verontwaardiging’ lijkt mij niet gepast; want onze joden konden inderdaad nauwelijks eisen dat de gebieden aan de overkant van het Kanaal en de grote plas beperkingen zouden opleggen aan hun haat en consideratie voor hen zouden hebben wanneer het Duitse leger door zijn legendarische overwinsten bijna de slimste berekeningen van lange jaren werk zou hebben overrompeld. Maar ze zullen al opgelucht zijn; de heer Warburg, *“welbekend in Parijs”*, en de heer Melchior lijken, naar het beroemde model van vroegere tijden, erin te zijn geslaagd hun eigen te beschermen in Versailles en genereus het koninkrijk der hemelen te laten bebouwen door de Duitser.

Zionisme

Binnen het gehele scala van de internationale joodse kwestie springt één factor eruit die vooral tijdens de loop van de oorlog steeds meer aan belang heeft gewonnen: het zionisme. Reeds in de laatste decennia van de negentiende eeuw overwegen joodse kringen hun in het buitenland verdiende geld over te brengen naar vestigingen in Palestina. Op die manier keert een aantal joden terug naar hun oude "thuisland". Maar dit streven blijft zonder enig succes, ondanks de miljoenen verzamelde zionfondsen. Want de joden werken niet in Palestina, maar luieren of onderhandelen zoals gewoonlijk. Omdat de ontvangen percelen in prijs stijgen, gaan de landspeculanten aan het werk; de kolonisten verkopen hun grond met winst en keren terug naar Europa.

Zo staan de zaken wanneer Theodor Herzl opkomt als de prediker van het politieke zionisme. Zijn energie slaagt erin verdere kringen te interesseren voor de joodse staat die gebouwd moet worden. Daarop vat hij zijn programma samen op het eerste congres in Bazel in 1897 met de woorden dat *"een door het volkenrecht gewaarborgde thuishaven voor het joodse volk in Palestina"* gecreëerd moet worden.

Kort daarna volgt, op aandringen van prof. Schapira uit Heidelberg, de oprichting van een Joods Nationaal Fonds. De bezitter van grond die daardoor verkregen is, is voortaan geen kolonist meer, maar slechts een pachter; op die manier wordt landspeculatie uitgesloten en worden de boeren, ondanks grote financiële steun, toch gedwongen te werken, of ze willen of niet. Belangrijkst van alles is dat de joden in het zionistische programma uitdrukkelijk als een natie worden aangeduid. Nu zijn ze dat altijd geweest, en wel een bijzonder kenmerkende, maar omdat ze tegelijkertijd burgers van alle staten waren, vonden ze het goed hun nationale bewustzijn niet te benadrukken. Want telkens wanneer nieuwe onaangename machinaties aan het licht kwamen, verschuilden ze zich altijd achter de "staatsburger" of "religieuze gemeenschap" en lieten ze het ongemakkelijke lidmaatschap van het joodse ras vallen.

Dat was het eeuwenoude principe: als een jood zelfs maar een klein inkomen had verworven, werd dat door zijn joodse kameraden mateloos overdreven als joodse deugd; maar als joodse massabedriegerijen (zoals vandaag) aan het licht kwamen, heette het dat de joden daarvoor niet verantwoordelijk gesteld konden worden. Ze moesten gezien worden als staatsburgers, als religieuze leden, maar niet als een uniforme natie. Alle eerlijke volkeren trapten in deze op zich werkelijk ongegronde valkuil; als staatsburger kon een jood alles doen wat hij als jood niet had gekund.

Het is dus begrijpelijk dat deze publieke nadruk op het nationale standpunt voor veel joden, zowel geassimileerde als orthodoxe, soms pijnlijk was. Ze voorzagen de opkomst van vreemdelingenwetten. Rabbijn Blumenfeld zegt inderdaad: *"De pogingen tot denationalisatie van de negentiende eeuw hebben slechts geleid tot een maskerade waarmee de niet-joden zich niet hebben laten bedriegen"*, maar dat is niet juist. Want veel onschuldige mensen geloofden in de versmelting van de joden in de Duitse staats- en nationale bewustzijn.

Aan de andere kant heeft de jood dr. F. Theilhaber misschien gelijk wanneer hij aan het eind van een werk, in vetgedrukte letters, de mening uitspreekt dat *"zelfs leiders en voorvechters van het zuiver religieuze begrip van het jodendom instinctief voelen dat zelfs de factoren die onverschillig staan*

tegenover de religieuze kant van het jodendom en alle politieke, economische en ethische belangen van hun omgeving nauw verbonden zijn met de joodse samenleving door de fysieke factor".

En dr. A. Brünn zei op de vergadering van de "Centrale vereniging van Duitse staatsburgers van joodse geloofsovertuiging", waarachter de joden zich bij elke gelegenheid als een "religie" verscholen, dat de Duitse joden geen "Duits nationaal gevoel" kunnen hebben en verder: *"Onder joods nationaal bewustzijn versta ik het levende bewustzijn van een gemeenschappelijke oorsprong, het gevoel van een samenhorigheid van de joden uit alle landen en de vaste wil tot een gemeenschappelijke toekomst"*.

Het zou te ver voeren om dit alles in groter detail toe te lichten; laat een uitspraak van een van de invloedrijkste zionisten, dr. Weizmann, volstaan: *"Het bestaan van de joodse natie is een feit en geen vraag om over te discussiëren"*. Met deze opmerking wordt geenszins een klacht geuit, zoals veel mensen geloven, maar wordt slechts vastgesteld dat de joden als een natie beschouwd moeten worden, dat ze stevig verbonden zijn door wereldverenigingen ("Alliance Israélite", "Anglo-Jewish Association", "Jewish Congregation Union", "Agudas Israel"), bijgevolg gemeenschappelijke belangen hebben en, dankzij de immense middelen die tot hun beschikking staan, deze ook kunnen verwezenlijken.

Geen ook maar gedeeltelijk eerlijk mens kan nog om dit feit heen; maar hieruit volgt met onverbiddelijke consequentie dat de jood in geen enkele staat staatsburger kan zijn.

Toen de oorlog uitbrak, bevonden de zionisten zich eveneens in twee vijandige kampen. Het kan zijn dat een deel van de Duitse joden aanvankelijk de oorlog zag als gericht tegen de anti-joodse Russische regering, dat de zionisten werkelijk geloofden dat ze hun belangen konden afstemmen op die van het Duitse oostelijke beleid, maar de onmogelijkheid van dit standpunt kwam steeds duidelijker naar voren. Een Duitser, Lazar Pinkus, durfde deze erkenning uit te spreken in de volgende woorden: *"Een joodse gemeenschap in Palestina kan niet het centrale punt worden van Duitse belangen in het oosten. Het sterke nationale gevoel van het joodse volk waarborgt de volledige uitsluiting van vreemde bijzondere belangen"*.

Omdat Turkije nu eenmaal Duitslands bondgenoot was, konden de zionisten niet luidkeels de wens uitspreken tot een opdeling van Palestina, maar moesten ze zich tevredenstellen met het verkrijgen van redelijke kolonisatierechten of met het voorlopig uit de oorlogsdoelen halen van de kwestie, om die later des te krachtiger aan te kaarten. Al de genoemde joodse staatslieden steunden het Engelse wereldrijk als beschermheilige van het jodendom. Deze laatste willen gevestigd zijn in een sterke staat die een macht in het oosten vertegenwoordigt die sterk genoeg is om voor de joden een maximum aan nationale veiligheid daar te waarborgen.

Engeland bezat Egypte, India, bases in de Perzische Golf en ontbeerde slechts een landverbinding tussen deze landen; en daar lag Palestina uitstekend gepositioneerd als schakel in een keten. Turkije was bovendien de vijand, en het beloven van hun land aan het joodse volk als staatsgebied betekende het verkrijgen van hun sympathie. Dit werd steeds beter begrepen door de joden en de Engelsen, en de uitspraak van de heetgebakerde man en tegelijkertijd koelbloedige politicus Theodor Herzl werd vervuld: *"Engeland, het machtige, vrije Engeland, dat met zijn blik de wereld omvat, zal ons en onze aspiraties begrijpen. Met Engeland als uitgangspunt kunnen we er zeker van zijn dat de zionistische idee machtig zal zijn en hoger zal stijgen dan ooit tevoren"*.

In Engeland waren dr. Weizmann, Nahum Sokolow, H. Samuel, S. en W. Rothschild de enthousiastste bevorderaars van het idee: de zionisten reisden van land tot land en overal werd hun steun beloofd. Natuurlijk verzetten veel joodse verenigingen zich, om de genoemde redenen, tegen het nationaal-politieke aspect van het programma, maar Rothschilds open brief, waarin hij stelde dat hij niet begreep hoe dat schade kon berokkenen aangezien hun rechten in alle landen uiteraard gewaarborgd moesten blijven, en ook de brief van lord Balfour aan Rothschild, brachten nieuwe aanhangers voor het zionisme.

Deze gedenkwaardige brief luidt als volgt: *"De regering van Zijne Majesteit beschouwt met welgevallen de vestiging in Palestina van een nationale thuishaven voor het joodse volk, en zal haar beste inspanningen leveren om de verwezenlijking van dit doel te vergemakkelijken, waarbij duidelijk wordt verstaan dat niets zal worden gedaan wat de burgerlijke en religieuze rechten van bestaande niet-joodse gemeenschappen in Palestina, of de rechten en politieke status die joden in enig ander land genieten, kan schaden"*.

In Rusland brak in maart 1917 de revolutie uit en het Centraal Comité van de zionisten richtte zich tot de Engelse ambassadeur Buchanan met het volgende adres, waarin de volgende veelzeggende alinea voorkwam: *"Wij beschouwen het als een bijzonder gelukkig lot dat op dit wereldhistorische moment de belangen van de joodse natie identiek zijn aan die van de Britse natie"*. Er was dus geen sprake van Russische staatsbelangen. De Russische regering moest dit slikken; ze stonden onder de voogdij van de Entente.

De harten van de zionisten in Duitsland, die volgens het getuigenis van Lazar Pinkus de gehele oorlog enthousiast met geld steunden via de algemene vereniging, klopten van vreugdevolle opwinding toen de Balfour-verklaring openbaar werd gemaakt. De Jüdische Rundschau schreef op 10 september 1917: *"Deze verklaring van de Engelse regering is een gebeurtenis van buitengewone omvang"*, en op 26 november 1917: *"Het moet echte voldoening opwekken in alle serieuze joodse kringen binnen en buiten Duitsland dat Engeland op zo'n duidelijke wijze heeft besloten tot de erkenning van joodse aanspraken in Palestina"*. Het Lemberger Tageblatt schreef op 16 november 1917 over de *"diplomatieke overwinning van het zionisme"* en over zijn sympathie voor Engeland, enzovoort.

Nu begon een activiteit gericht op Kanaän, maar de aanbiedingen van Turkije kwamen niet op tegen de prijs die Engeland stelde; echter, de Duitse zionisten, die niet alles openlijk konden eisen, manoeuvreerden heen en weer. Toch was het Duitse Rijk niet zo machteloos dat men een dankbrief aan lord Balfour kon overhandigen zoals men zich dat met straffeloosheid had kunnen permitteren ten opzichte van Buchanan in Rusland.

In elk geval zien we het tragische drama dat de regering van een natie van zeventig miljoen mensen zich ijverig bekommert om rekening te houden met de wensen van een kleine natie die onder haar leeft, en niet omgekeerd; en dan durfden ze nog te spreken van "burgers van mozaïsche geloofsbelijdenis"!

Toen de Engelsen Jeruzalem veroverden, was er geen einde aan de jubelstemming. The Jewish World, het orgaan van de genoemde vier joodse wereldverenigingen, schreef: *"De val van Jeruzalem en de regeringsverklaring (van lord Balfour) hebben Engeland tot de grootste macht op aarde gemaakt"*. Reuzencongressen in Amerika uitten dezelfde vreugde en Nathan Strauss verklaarde dat Engeland alle wensen van het joodse volk had vervuld.

Nu zou men denken dat, aangezien de gehele joodse wereld zich voor Engeland had verklaard, het Duitse joodse comité ontbonden moest worden of (als Duitse burgers) openlijk en definitief met de Engelse groep moest breken; niets van dat alles gebeurde. Maar voor de mensen van over de grenzen volstond het tijdelijke zwijgen of manoeuvreren niet; de Duitse zionisten werden verweten "Duitse patriottische belangen" na te streven, "verraderlijke joodse assimilatie" in Duitsland toe te laten, enzovoort. En een van de vele Duitse joden, de reeds genoemde Pinkus, die zich niet op zijn gemak voelde in zijn Duitse huid, steeg op tot de proclamatie: *"Wij zionisten laten ons niet afschrikken door het feit dat de Duits-Turkse offensief de Engelse leger wellicht nog eenmaal uit de bergen van Judea kan verdrijven. Misschien! Een enkele kreet van verontwaardiging zal dan door de miljoenen van het joodse volk gaan en niet stoppen voor de grenzen van de Centralen en Turkije"*. Inderdaad, de man moest het weten!

Een andere "Duitse" staatsburger, de profeet van de "toekomst", Isidor Witkowsky, viel hem enthousiast bij: *"Voor miljoenen armen, voor honderdduizenden joden met eigendomsrechten, had de Balfour-verklaring de heldere tonen van een langverwachte messiaanse boodschap: de dag waarop Groot-Brittannië besloot de gehele imperiale macht in te zetten voor de joodse zaak, blijft een dag die niet uit de wereldgeschiedenis gewist kan worden"*.

In vele staten waren pogroms begonnen en dus besloot het zionistische congres in Londen om alle staten waarin deze plaatsvonden juridisch verantwoordelijk te stellen voor alle schade en hulpgeld te laten betalen aan de overlevende slachtoffers van deze vervolgingen. De "Duitse" rijksregering, die zich in voorbereiding op het vredescongres bijzonder met de joodse kwestie bezighield, had natuurlijk besloten afstand te doen van haar eigen standpunt en aanvaardde volledig de statuten van het Londense joodse congres. Hoe had men anders kunnen handelen, aangezien de leidende mannen, Landsberg en Preuss, zelf uit de stam van Juda waren!

Maar het beste in de Duitse tragikomedie was dat onder de delegatie die Duitse belangen in Versailles moest vertegenwoordigen, een leider van het jodendom zat, de heer Melchior. Waren de Duitsers zich bewust van wat dat betekende? Werkelijk, de huldebrief van de Russische joden was relatief onschuldig vergeleken bij dit feit.

Zo ver waren het Duitse Rijk en de Duitse eer gekomen, en het ergste was dat veel ogenschijnlijk heel eerlijke mensen dat alles niet zo verschrikkelijk vonden. Maar langzaam begint in andere hoofden het bewustzijn te dagen dat Martin Luther krachtig uitdrukte: *"Weet en twijfel er niet aan dat je, naast de duivel, geen bitterder en giftiger vijand hebt dan de jood"*.

(En in 1930 kwamen de Arabieren in opstand tegen de joden die onder Engelse bescherming naar Palestina stroomden. Voor hun bescherming moesten tienduizend Britse soldaten gemobiliseerd worden!)

De joods-Russische revolutie!

"Komt de duidelijke gedachte niet bij u op dat, als u de joden, die ondanks u burgers zijn van een staat die sterker en machtiger is dan al de uwe, ook burgerschap in uw staten geeft, uw andere burgers volledig onder hun voeten zullen liggen?" Met deze waarschuwende woorden, gebaseerd op diepe historische inzichten, richtte Fichte zich honderd jaar geleden tot de Duitse natie. Ze werden in de wind gesproken, zonder besef van de macht die een in zichzelf gesloten ras vertegenwoordigt; vermomd in frasen over de gelijkheid der mensen triomfeerde het dogma van de onbegrensde tolerantie in alle parlementen.

Tolerantie jegens de vreemdeling, de vijand, werd beschouwd als een prestatie van hogere menselijkheid en was echter, zoals de geschiedenis van de negentiende eeuw en het heden ons leert, slechts een steeds grotere overgave van onszelf. De goedgelovige Europeaan had geluisterd naar deze verleidingen, die gehuld waren in de verleidelijke woorden van vrijheid, gelijkheid, broederschap, en de vruchten van de ondermijning liggen vandaag bloot. En inderdaad zo naakt bloot dat het zelfs de meest achterlijke mens, die geen idee heeft van de noodzakelijke historische verbanden, moet opvallen dat hij zijn vertrouwen schonk aan sluwe en welbespraakte leiders die niet zijn welzijn voor ogen hadden, maar de vernietiging van al zijn moeizaam verworven beschaving.

Het bewijs daarvan, dat een bloedige realiteit is geworden, wordt ons gegeven door de Russische revolutie, over wier verloop liberale of joodse kranten een stilzwijgen bewaren dat in opmerkelijk contrast staat met hun andere ophef; de rechtse bladen echter onderdrukten tijdens de oorlog gegevens die in zo’n duidelijke taal spraken, om het thuisfront te behouden. De waarschuwing kwam voor hen te laat: zelfs in Duitsland waren de joden de leiders van het anti-Duitse idee.

Laten we ons wenden tot de feiten van de Russische omwenteling. Er kan geen twijfel over bestaan dat het gehele Russische volk verlangde naar het einde van het tsaristische bewind. Wie een product is van deze regeringsvorm moet erkennen dat de beweging tot zelfbevestiging op economisch, gemeenschappelijk en intellectueel gebied vele malen werd gedwarsboomd, dat het bewind van een corrupte bureaucratie een drukkend was. Dus voelde heel Rusland zich als bevrijd van een nachtmerrie toen het nieuws van de omverwerping van de tsaar van de Oostzee naar de Stille Oceaan raasde.

Het onderdrukte staatsburgersbewustzijn kwam overal met een kracht naar boven die men nooit voor mogelijk had gehouden, en de leiders meenden alle reden te hebben om optimistisch naar de toekomst te kijken en te hopen de strak opgerolde vragen op vreedzame wijze te kunnen oplossen. Maar spoedig kwamen centrifugale krachten in het spel in de vorm van soldatenraden. Deze soldatenraden, die in alle steden ontstonden, waren, ook al lang tevoren voorbereid, toch in hun combinatie van een werkelijk spontane aard.

In de verwarring van de omstandigheden konden sluwe intriganten zeer snel binnendringen en met hun demagogische vaardigheid de arbeiders voor hun doelen winnen, als trouwe lijfwachten en later als stormrammen van de omverwerping. Het hoofd van de beslissende Arbeiders- en Soldatenraad van Petersburg was aanvankelijk een voormalig Doemalid, Chkheidze uit Georgië. Hij behoorde tot de gematigde vleugel van de sociaaldemocratie, onthield zich nog van onmatige en onuitvoerbare

eisen, maar gooide door zijn parallelle regering de ene spaak na de andere in het wiel van de regering, die in Russische nationale zin nog de noodzakelijke verdediging van het land en de oorlog eiste.

Spoedig echter begonnen centrifugale krachten te werken. Als spreker van de Petersburgse Raad trad plotseling een bolsjewiek op genaamd Steklov, een volstrekt onbekende persoonlijkheid. Omdat het destijds niet zelden voorkwam dat mensen de regering benaderden die men alleen kende onder hun codenaam, werd deze Steklov bevolen zijn pas te tonen. Die luidde – Nakhamkes! De drager ervan was, wat niemand ooit had betwijfeld, een jood.

Nakhamkes voerde als onbetwistbare persoonlijkheid een demagogische politiek van een bijzondere soort en riep op tot vrede en vrijheid, beloofde hulp aan zijn Duitse broeders, brood en een gelukkig thuiskomen na alle ontberingen van de oorlog. De soldaten hadden in maart 1917 allemaal gezworen de oorlog tot de zegevierende einde te voeren, en de algemene stemming was zelfs later inderdaad niet neerslachtig. Rekening houdend met deze stemming en om in alle partijen betrokken te zijn, stelden verschillende Russische joden die uit alle delen van de wereld toestroomden zich op als schijnbare gematigden en werden leiders van de minder verhitte partijen – op die manier werden Kogan-Bernstein, Lieber, Dan leiders van de mensjewieken (zoals de Duitse meerderheidssocialisten).

Aan de andere kant verhinderden ze echter bij elke stap dat de regering ingreep tegen de steeds sterkere machinaties van de bolsjewieken. Het hart van deze stroming was onbetwistbaar de jood Leo Bronstein (Trotski). Reeds actief deelnemer aan de revolutie van 1905, vluchtte hij naar het buitenland, leefde in Spanje als correspondent voor de socialistische krant Djenj, reisde naar New York, waar hij in de buitenwijken optrad als communistische prediker. Onmiddellijk na het uitbreken van de Russische revolutie ging hij naar Rusland en was spoedig een drijvende kracht van het allesvernietigende bolsjewisme.

Hier vocht de Kalmukse Tataar Lenin (Oeljanov) als leider. Wat in het bolsjewisme als idee voorkomt, komt uit zijn hoofd. Het vertrouwen van zoveel Russische arbeiders, en wel niet de slechtste, werd hem geschonken. Door zijn vroege bekenden wordt hij beschreven als een man die geheel leefde binnen de nauwe kring van zijn dogma's en onbeweeglijk was tot in het primitieve. Als derde in de driekoppige leiding functioneerde de jood Zinovjev, de latere voorzitter van de Moskouse Internationale van 1919.

Door de demagogie en gewetenloosheid van Trotski en Zinovjev werd het bolsjewisme een overwegend joodse onderneming. Dat het Russische bolsjewisme dat was en is, kan niet betwijfeld worden. Van 1917 tot januari 1918 reisde ik van Petersburg naar de Krim en moet vaststellen (waarbij ik veel als toevallig kan uitsluiten) dat waar bolsjewieken opdoken, in universiteiten, straatbijeenkomsten, arbeidersraden, 90 van de 100 joden waren. Bovendien heb ik ze ontmoet op de Krim (de Krim was door hen bezet), in militaire hospitalen, met de krant Pravda (het bolsjewistische orgaan) onder de arm, en vele berichten onthulden nauwelijks iets anders dan joodse subversieve krachten.

Ondanks alles zou ik niet het recht hebben deze persoonlijke ervaringen als kenmerkend voor de bolsjewistische beweging te beschouwen, als de daaruit volgende feiten niet hetzelfde uitdrukten. In Duitsland begaat men de fout het bolsjewisme als een Russische noodzaak te beschouwen. Nu zou het begrijpelijk zijn dat, wanneer een boei verwijderd wordt, de onderdrukte bewegingen met

dubbele kracht uitbreken. Dat mag in veel gevallen waar zijn. Maar in het algemeen moet men zeggen dat er tevoren geen noodzaak bestond voor het volgende bloedbad – tenzij de werkelijk Russische tolstojaanse gedachte dat men het kwaad niet moet weerstaan zijn gevolgen had.

Afgezien van de parallelle regering van de Petersburgse Arbeidersraden was in Kronstadt een aparte republiek van matrozen gevormd. Deze erkende geen wet boven zich, de zwakke regering behandelde de muiters als een macht met gelijke rechten, en op die manier was het mogelijk dat in juni 1917 vele duizenden matrozen, opgehitst en geleid door een joodse student van het Polytechnisch Instituut in Riga, de beruchte Roschal, de Neva opvoeren om de regering omver te werpen. De staatsgreep mislukte en de belangrijkste leiders, Bronstein (Trotski), Rosenfeld (Kamenev), Nakhamkes (alle joden) werden gevangengezet. Maar niet voor lang. Dankzij de energie van Lieber werden ze spoedig vrijgelaten; de eis daartoe slaagde in de naam van de vrijheid, de bolsjewieken hadden immers slechts voor hun idealen gestreden en dit geloof moest gerespecteerd worden. Waaruit blijkt dat het goed is zijn broeders in vele partijen te laten opereren.

Kerenski, de nieuwe minister-president, kon de situatie niet redden. Veel is er geschreven over zijn persoonlijkheid; velen in Duitsland zagen in hem een jood, anderen een Russische imperialist, een derde groep een nieuwe pure idealist. Het beeld dat prof. Freytag-Loringhoven van Kerenski geeft, komt waarschijnlijk het dichtst bij de waarheid. Kerenski was een man zoals duizenden Russen. Zijn vader was directeur van een gymnasium, zijn moeder (vermeend) de dochter van een generaal. Hij kwam dus uit de kring van de intelligentsia en was een typische vertegenwoordiger van een grote categorie binnen haar centrum.

Wie Dostojevski’s Idioot kent, vindt in prins Mysjkin een verbazingwekkend beeld van hem (wel na verwijdering van zijn mystiek-geniale trek): soms timide, soms vlammend van idealisme, dan oratorisch ijdel, dan megalomaan, wankelend heen en weer tussen twee principes. Zoals Mysjkin niet wist welke van twee vrouwen hij liefhad, zo wist ook Kerenski niet of hij zijn marxistische leer of een nationaal gevoel moest volgen. Na meer dan dubbelzinnige manoeuvres wierp hij zich uiteindelijk in een positie waar goedkope roem als spreker voor hem in het verschiet lag. Al zijn hysterische toespraken stopten echter de demoralisatie niet; in oktober 1917 werd een soldatencongres gehouden dat, over het hoofd van de regering heen, het leger beval de wapens neer te leggen.

Het verhaal van dit congres is uiterst leerzaam. Er moesten alle sociale en politieke vragen besproken worden, maar de meerderheid van het Russische leger weigerde in het licht van de dreigende militaire situatie alle politieke twist op zo’n moment. Maar dit weerhield de ijverigste bolsjewieken geenszins; ze sleepten al hun vertegenwoordigers binnen, de officier-cadet Abrahamov (Krylenko) zette zich in de voorzitterstoel en vaardigde, onbevoegd en ongeautoriseerd, oproepen en decreten uit in naam van het Russische leger.

Kerenski’s pogingen om deze brutaliteit te onderdrukken mislukten jammerlijk; de Petersburgse garnizoen, gedemoraliseerd door inactiviteit en voorzien van geld uit geheime bronnen (men was overtuigd dat het Duits was, aangezien de jood Fürstenberg-Ganetski uit Stockholm aantoonbaar grote sommen had overgemaakt aan de Petersburgse soldatenraad), schaarde zich aan de kant van zijn schenkers en wierp begin november 1917 de laatste Russische regering omver.

Het is ook kenmerkend dat in de laatste zittingen van het voorbereidende parlement dat gevormd was, niet één Rus aan de kant van de oppositie sprak, maar zonder uitzondering joden. Daarmee was de overwinning van de bolsjewieken beslist en nu was er geen rem meer voor de joden: ze lieten hun vizier vallen en stichtten een bijna zuiver joodse Russische regering.

Lenin was bijna de enige niet-jood onder de volkscommissarissen, als het ware de Russische reclame voor de joodse onderneming; in zijn karakter echter ongetwijfeld de sterkste. Wie waren de anderen? Ik geef hier de namen die de vanaf nu onbetwistbare joodse heerschappij duidelijk aantonen.

Commissaris voor Oorlog en Buitenlandse Zaken was de reeds genoemde Bronstein (Trotski), de ziel van de Rode Terreur; commissaris voor Cultuur Loenatsjarski, commissaris voor Handel Bronski, commissaris voor Justitie Steinberg, commissaris voor de Bestrijding van de Contrarevolutie het monster Moses Oeritski. In zijn verhoorkamer in de beruchte Gorochovaja nr. 2 werden duizenden gebracht en zonder proces gedood. (Hij werd later neergeschoten.)

Opperbevelhebber van alle legers was, na de zeer grote schande van Krylenko, de jood Posern. Hoofd van de Petersburgse Arbeiders- en Soldatenraad Zinovjev, van de Moskouse Arbeiders- en Soldatenraad Smidovitsj, van de Charkov Rosenfeld (Kamenev); de vredesdelegatie van Brest-Litovsk bestond uit Bronstein (Trotski), Joffe, Karachan (Armeens) en was joods tot de typiste aan toe. De eerste politieke koerier naar Londen (hij bracht immers blijde tijdingen aan zijn bloedsbroeders) was de jood de heer Holtzmann, en als vertegenwoordigers van de sovjetregering in alle landen sprongen joden op als paddenstoelen na de regen.

In Bern heette de "Russische" ambassadeur Shklovsky (hij werd ontslagen samen met zijn gehele staf), in Christiania (Oslo) Beitler, in Stockholm Vorovski, en naar Berlijn werd de voldoende bekende Joffe gedelegeerd. De latere onderhandelingen over de aanvullende akkoorden van Brest-Litovsk werden aan "Russische" kant geleid door de genoemde Vorovski, die ongeveer twaalf joden en jodinnen en twee of drie Letten onder zich had.

Daarbij kwamen nog de grote agitatoren van de bolsjewistische kranten, provinciale commissarissen en andere hoge notables. Ik noem de belangrijkste joodse leiders: Martov (pseudoniem van Zederbaum), Goessev (Drapkin), Soechanov (Gimmer), Sagerski (Krachmann), Bogdanov (Silberstein), Gorev (Goldmann), Volodarski (Cohen), Sverdlov (hoofd van de Strafraad), Kamkov (Katz), Mieskovski (Goldberg), Rjazanov (Goldenbach), Martinov (Simbar), Tsjernomorski (Tsjernomordkin), Pjatnitski (Sewin), Abramovitsj (Rein), Solntsev (Bleichmann), Sviesditsj (Vonstein), Litvinov (Finkelstein, de vredesonderhandelaar met de Entente), Maklakovski (Rosenblum), Lapinski (Lowensohn), Bobrov (Nathanson), Axelrod (orthodox, was ook "actief" in München), Garin (Carfeld), Glasoenov (Schultze), mevrouw Lebedev (Simon), Kamenski (Hoffmann), Naout (Ginzburg), Sagorski (Krajmalnik), Iagoev (Goldmann), Vladimirov (Feldmann), Boenakov (Foendamentski), Larin (Lurrje), enzovoort.

In de banken zaten later alleen joden en vaak twintigjarige joodse jongemannen leidden gehele afdelingen in de ministeries. Iedereen die door nood gedwongen daarheen moest, werd ontvangen door mannen met Russische namen en joodse gezichten. Er hebben veel personele veranderingen plaatsgevonden, maar het principe van selectie is altijd hetzelfde gebleven: de jood

onvoorwaardelijke invloed te verzekeren en Russen en Letten (de belangrijkste militaire steunpilaren van de sovjet) slechts in geringe mate in te schakelen.

Een oude leider van de revolutionairen, Boertsev, schreef een vlammende brief aan de bolsjewieken, waarin hij de wereld het Russische ongeluk verkondigt persoonlijkheden te hebben voortgebracht die in staat zijn tot "laster, diefstal en moord". Hij ontmaskert aan de Russische arbeider en boer van de wereld, die nog in hen "idealisten" zien, het verraad van gewetenloze banditen en kastijdt duidelijk en bondig hun demagogie en leugenachtigheid.

"Maandenlang traden ze op als voorstanders van de Nationale Vergadering, maar na de eerste bijeenkomst ontbonden ze die. Ze hebben constant geageerd tegen de doodstraf, en nu verheffen ze die tot systeem. Ze zijn openlijke voorstanders van lynchjustitie; al hun decreten eindigen met de dreiging van fusilleren. Ze waren voorstanders van persvrijheid, maar hebben zich ontpopt als censoren en vervolgers van de pers met een strengheid die Rusland nog niet heeft gekend. Ze waren tegenstanders van gevangenissen en zijn er de ijverigste leveranciers van. Zonder onderzoek en oordeel hebben ze duizenden mannen opgesloten. Ze spraken over vrede maar brachten slechts oorlog, die zich over het gehele land uitstrekte. Ze waren woedend over geheime diplomatie, maar ze voerden een geheimzinnigheid in hun diplomatie die we zelfs onder het tsaristische regime niet kenden."

In naam van broederschap en vrede lokten de bolsjewieken onnadenkende horden naar zich toe en gingen onmiddellijk aan het werk met een razende haat tegen alles "bourgeois" en spoedig met een systematische slachting en burgeroorlog, als men deze eenzijdige slachting zo mag noemen. De gehele Russische intelligentsia, die decennialang voor het Russische volk had gestreden en voor zijn welzijn naar de galg was gegaan of verbannen was, werd eenvoudig gedood waar men haar te pakken kon krijgen. Kokoskin en Sjingarev werden in het geheim vermoord terwijl ze zwaar ziek in het ziekenhuis lagen. De moordenaars werden natuurlijk niet gestraft.

Ik kan hier niet op alles ingaan, maar alle bekende eerlijke Russen werden geëxecuteerd. De arbeiders en soldaten werden zodanig opgehitst dat er voor hen geen terug meer was; ze werden de willoze schepselen van de taaie joodse heerschappij die alle bruggen achter zich had verbrand. De echte kern van het Rode Leger was absoluut betrouwbaar, de andere rekruten werden onder een vreselijke discipline gehouden.

De werving geschiedde op de volgende manier: een commissaris kwam naar het betreffende dorp en kondigde de opkomst aan van alle mannen van 20 tot ongeveer 40 jaar. Als aan deze opkomst niet onvoorwaardelijk werd voldaan, verscheen de zogenaamde strafexpeditie en schoot het gehele dorp dood, inclusief vrouwen en kinderen. Omdat dit vaak meedogenloos werd uitgevoerd, meldden alle dienstplichtigen zich tot de laatste man.

Op zo'n manier, en vooral daardoor, handhaafde de joodse regering zich, want ze wisten heel goed: de nog machteloze haat van de bevolking kon verschrikkelijk worden als die niet dagelijks onderdrukt werd. Volgens de nummers van de Pravda (Waarheid), de officiële krant, werden in drie maanden meer dan 13.000 "contrarevolutionairen" gefusilleerd. Maar men kon waarnemen, en alle recente berichten stemmen hierin overeen, dat de haat tegen de joden in Rusland, ondanks alle terreur, zich steeds wijder verspreidt. De zachtaardigste en tolerantste Russen zijn er nu evenzeer van doordrongen als een voormalige tsaristische ambtenaar. Als de huidige regering valt, zal geen jood

in Rusland in leven blijven; dat kan men met zekerheid zeggen; wie niet gedood wordt, zal verdreven worden.

IV. De joodse geest

De Talmoed

Als we een oordeel willen vormen over het karakter van de joodse geest, moeten we noodzakelijkerwijs teruggaan naar dat werk dat de monumentale uitdrukking ervan is en dat nog steeds, zoals we zeiden, door twee derde van alle joden als absoluut en onaantastbaar wordt beschouwd: de Talmoed. Er is al iets over gezegd, namelijk dat de morele wetten ervan kort werden genoemd. Nu wil ik enkele andere bladzijden belichten. En ook al moeten er weerzinwekkende dingen op schrift worden gesteld, dat is onvermijdelijk als men alles wil zien wat in een "religieus boek" te vinden is. Het is inderdaad het vreemde aan het oordeel van onze tijdgenoten dat ze de Talmoed beschouwen als een religieus boek waartegen strijden achterhaald en een teken van onverdraagzaamheid zou zijn. Maar als men de ontelbare traktaten leest, is men verbaasd dat er naast niets van religie in te vinden is, of tenminste van religie zoals wij die begrijpen. Er komt geen metafysische gedachte naar voren, geen zoektocht naar een oplossing van het raadsel van het leven, geen beeld dat onze geheimen kan illustreren, geen inzicht, geen mysterie. Alles is vanzelfsprekend en duidelijk. De wereld is uit het niets geschapen door de god van de joden, het volk dat de wereld moet beheersen en waaraan alles wat geschapen is van rechtswege toebehoort. Dat is de "religieuze" grondslag. Naast moraliserende absurditeiten en ruwheden verschijnen haarsplijterijen van een quasi-pathologische waanzin die men zou weerstaan serieus te nemen als ze niet uit de mond kwamen van de door joden vereerde rabbijnen. Enkele voorbeelden hiervan:

"Toen Salomo in de schoot van zijn moeder was, begon hij een lied te zingen, zoals staat in Ps. 103:1: 'Laat mijn ziel de Eeuwige prijzen en mijn gehele innerlijk zijn heilige naam'."

"Toen hij aan de borst van zijn moeder zoog en de borst observeerde, begon hij een lied te zingen, v. 2329: 'Laat mijn ziel de Eeuwige prijzen en niet al zijn goede daden vergeten'." Volgens rabbijn Abahu, 329 [Ps. 103:2], betekenen de woorden "goede daden" dat God haar borsten op de plaats van de rede heeft gezet of dat hij (Salomo), zoals Jehuda denkt, niet kijkt naar een plaats van schaamte, of, volgens rabbijn Mathna, zodat hij niet zuigt aan een plaats van schaamte. Gen. 2:22: *"En de Eeuwige God vormde de rib."* Rab en Samuel hebben hierover verschillende meningen. Volgens de een was het een gezicht (waaruit iets gevormd werd), volgens de ander een penis. Maar het is juist volgens een van hen, aangezien staat in Ps. 139:5: *"Gij hebt mij van voren en van achteren gevormd"*, maar wat betekent de citatie volgens degene die veronderstelt dat het een penis was?

Rabbijn Gamliel: *"Op een dag zal elke vrouw dagelijks bevallen, aangezien staat in Jer. 31:8: 'zwangere vrouwen en vrouwen in barensnood'"*. Op een dag zullen de bomen dagelijks vrucht dragen, aangezien staat in Eze. 17:23: *"het zal takken produceren en vrucht dragen"*.

Rabbijn Jeremiah: *"De eerste mens had twee gezichten, Ps. 139:5: 'Gij hebt mij van voren en van achteren gevormd'"*.

Rabbijn Samuel: *"Waarom werden de woorden van de Thora vergeleken met de gazelle?" "Om u te vertellen: 'Net zoals de gazelle een slank lichaam heeft en elk uur aan haar man even dierbaar lijkt als in het eerste uur, zo zijn de woorden van de Thora voor zijn bewakers als in het eerste uur'"*.

Rabbijn Eleazar: *"Wanneer staat in Deut. 6:5: 'Gij moet de Eeuwige, uw God, liefhebben met uw hele ziel', waarom staat er dan ook 'met al uw bezittingen'? Het betekent dat er veel mannen zijn aan wie hun lichaam dierbaarder is dan hun geld, daarom staat er: 'met uw hele ziel', en weer, dat er veel*

mannen zijn aan wie hun geld dierbaarder is dan hun lichaam, daarom staat er 'met al uw vermogen'". Dat het woord "bezittingen" hier letterlijk als contant geld wordt opgevat, is betekenisvol, net zoals er ook niets wordt gezegd over de ziel die men meer liefheeft dan lichaam en geld.

Rabbijn Papa: *"Als men uit een gepaard schotel of beker heeft gegeten of gedronken, hoe voorkomt men dan de kwade gevolgen? Men grijpt de duim van de rechterhand met de linkerhand en de duim van de linkerhand met de rechterhand en spreekt aldus: 'Gij en ik zijn drie'. Maar als men hoort zeggen: 'Gij en ik zijn vier', dan zegt men: 'Gij en ik zijn vijf', enzovoort."*

"Er staat in Jon. 2:1: 'Toen bereidde de Eeuwige een grote vis om Jona te verslinden'. Maar in v. 3 staat: 'En Jona bad tot de Eeuwige om uit de buik van de vis te gaan en zei: "Ik heb de Heer aangeroepen uit mijn benauwdheid'"." Er is geen twijfel; misschien spuwde de grote vis hem uit en slikte de kleine vis hem in.

Rabbijn Meier: *"Waaruit kan bewezen worden dat zelfs de embryo's in de moederschoot een lied begonnen te zingen? Omdat staat in Ps. 68:27: 'In de vergaderingen prijst de Heer God, uit de schoot van Israël'".*

"Wanneer een kras blistert, blaast men op sabbat de trombone. Maar we hebben geleerd: Wanneer andere straffen opwekken en aanvallen, bijv. jeuk, sprinkhanen, muggen, blaast men niet maar roept (bidt) men tot God? Er is geen vraag, het gaat alleen om of de jeuk vochtig of droog is."

Rabbijn Jehuda zei: *"Men plaatst in het sanhedrin (raad) alleen een man die in staat is (door conclusies) de worm uit de Thora te reinigen."* Rabbijn zei: *"Ik kan het door conclusies rein verklaren. Als zelfs een slang, die doodt of onreinheid daardoor vermeerdert, rein is, dan is de vaststelling zeker geldig ten opzichte van een worm die niet doodt en onreinheid niet vermeerdert!"* Dat is niet houdbaar, aangezien het (de slang) slechts als een doorn is (die ons kan doden en toch rein is). En staat in Ex. 8:2: *"En de kikker kwam op en bedekte Egypte."* Volgens rabbijn Eleazar was het slechts één kikker, maar die vermenigvuldigde zich en vulde het gehele land Egypte. Maar de tannaieten zijn van een geheel andere mening hierover. Rabbijn Akiba zegt: *"Het was slechts één kikker en die vulde het gehele land Egypte."* Toen zei rabbijn Eleazar ben Azaria tot hem: *"Akiba, wat heb jij met de Haggada te maken? Er was slechts één kikker, maar die floot naar de anderen en ze naderden allemaal."*

Ik breek deze slimme haarsplijterijen af, ze volstaan om hun intellectuele leegte tastbaar te demonstreren. Maar één punt moet nog worden benadrukt. Een grote ruimte wordt in al hun uitspraken ingenomen door seksuele vragen, we hebben al enkele voorbeelden gezien. Maar hoe ermee omgegaan wordt, is kenmerkend. Niet met een natuurlijke sensualiteit, en zelfs niet met de objectieve neutraliteit van een hygiënist, maar met de weerzinwekkende geilheid van kale oude mannen die niet genoeg kunnen krijgen aan het inbeelden van seksuele activiteiten. De pen aarzelt zulke citaten neer te schrijven, maar er blijft niets anders over om de klacht van onrecht te weerleggen.

Rabbijn Chama: *"Degene die zijn bed tussen noord en zuid opstelt, krijgt kinderen van het mannelijke geslacht, zoals staat in Ps. 17:14: 'En met uw "schat" vult Gij hun schoot, zij zullen overvloed van kinderen hebben'".*

Drie dingen zijn een illustratie van de toekomstige wereld: de sabbat, de zon en de dienst. Van welke soort? Als ze de dienst van het bed (geslachtsgemeenschap) bedoelden, die wordt toch zwak? Alleen de dienst van de opening van de vrouw wordt bedoeld. Vrouw is een buis vol scheldwoorden waarvan de mond vol bloed is.

Rabbijn Jochanan: *"Elke vrouw die haar man uitnodigt tot geslachtsgemeenschap krijgt kinderen van een soort die zelfs in het tijdperk van Mozes niet bestond."*

De vrouwen van de ongeschoolden zijn ongedierte en van hun dochters staat in Deut. 27:21: *"Vervloekt is degene die met een koe ligt."* Degene die met de Thora omgaat in aanwezigheid van een ongeschoolde persoon, wordt beschouwd alsof hij met zijn verloofde ligt.

De rabbijnen hebben geleerd: *"Degene die geslachtsgemeenschap heeft in een bed waar een kind slaapt, krijgt epileptische kinderen."*

Aan Ben Soma werd de vraag gesteld: *"Kan de hogepriester een maagd nemen die zwanger is gemaakt of is dat niet te beschouwen wat Samuel zei: 'Ik kan met vele maagden liggen zonder bloed' of komt wat Samuel zei niet voor? Hij antwoordde hun: 'Natuurlijk komt wat Samuel zei niet voor, maar er is te vrezen dat ze zwanger is geworden in een bad. Maar Samuel zei inderdaad: "Iedereen die geslachtsgemeenschap heeft wiens zaad niet als een pijl schiet, bevrucht niet". Dan moet hij klaar zijn geweest als een schietende pijl'"*.

De ouderen zeiden: *"Degenen die sputum uitstoten, melaatsen, en zulke personen als dicht bij menstruerende vrouwen zijn, mogen uit de Pentateuch, de Profeten en de Hagiografen lezen, alleen het uitstoten van zaad is verboden."*

Elia: *"Waarom komt de messias niet? Zie, het is nu de dag van verzoening, ik kan met zulke en zulke vrouwen liggen."* Toen vroeg rabbijn Jehuda hem: *"Wat zegt de Heilige dan?"* Hij antwoordde: *"Hij zegt in Gen. 4:6: 'Zonde ligt aan de deur'". "En wat zegt Satan?"* En hij antwoordde: *"Satan heeft geen macht op de dag van verzoening."*

Rabbijn Simeon: *"Een proseliet die jonger is dan drie jaar en een dag is geschikt voor het priesterschap (dat wil zeggen, de priester mag met haar liggen)"* want staat in Num. 13:18: *"En alle vrouwelijke kinderen die niet met een man hebben gelegen, laten zij voor u leven."*

"Eén 'beker' is mooi voor een vrouw, twee lelijk, met drie eist ze het (zonder kastijding) met haar mond, met vier neemt ze de ezel mee naar de markt (voor haar bevrediging)."

Rabbijn Johanan: *"Kreupele kinderen worden geboren omdat hun ouders de tafels (hun positie in coïtus) ondersteboven keren; stomme kinderen worden geboren omdat ze dat plaats (de geslachtsdelen) kussen; doofstomme kinderen worden geboren omdat ze tijdens de gemeenschap praten; ten slotte blinde kinderen worden geboren omdat ze naar dat plaats kijken."*

Rabbijn Jochanan: *"Rabbijn Ismaels penis was zo groot als een buis van zes kab."* Rabbijn Papa: *"Rabbijn Jochanans penis was zo groot als een buis van vijf kab, volgens anderen drie kab. Rabbijn Papa's penis was zo groot als de manden van de inwoners van Harpania."* Elke crimineel (Simri) lag op deze dag 424 keer met de Midianitische vrouw, en Pinechas wachtte zo lang op één dat zijn kracht verzwakte. Pinechas wist niet dat de sterke koning (God) bij hem was. Het wordt aangegeven in een Boraitha: *"Hij lag met haar 60 keer tot hij als een rot ei werd en zij als een bed vol water."*

Deze voorbeelden mogen volstaan om de vreemdheid van de joodse geest levendig voor de geest te halen. Hoe was het mogelijk dat producten van een dergelijke aard, die duizenden jaren werden geërfd, besproken en jaloers bewaakt, werden aangewezen als een religieus en moreel boek? Hier moet eens en voor altijd worden vastgesteld dat alles wat in de Talmoed is neergeschreven, voortkomt uit een ons vijandige geest. Het is een specifiek joodse eigenschap. *"Eén ding is zeker duidelijk"*, zegt de jood dr. Bernfeld, *"dat de mondelinge leer het innigst verbonden is met het joodse ras, het is been van zijn been, vlees van zijn vlees."*

En de joodse historicus M. Kayserling stijgt tot een lofzang door de Talmoed *"het grootste werk te noemen dat duizenden jaren wordt bewonderd, en waarvan het gelijke in geen literatuur te vinden is."* Zo denken alle Hebreeën. Er is nauwelijks een toleranter man geweest, nauwelijks een die zo geneigd was de individuele verschillen in het karakter van volkeren te vervagen en te ontkennen, dan Tolstoj. Met eindeloze herhalingen preekte hij (dat wil zeggen in zijn brieven) de gelijkheid van denken in China, India, Judea, Europa. Maar nadat hij zijn luchtige kasteel gebouwd op het dogma van de gelijkheid der mensen had verlaten en de werken van de mens dichterbij observeerde, kwam de grote man echter tot andere resultaten. In de studie van het Nieuwe Testament, rapporteert hij, voelde hij zich als een parelvisser die zijn net uitwerpt voor kostbare mosselen maar tegelijk slijm en vuil naar boven haalt waaruit hij eerst de voormalige moest bevrijden. *"En zo vond ik naast een zuivere christelijke geest een vreemde vuile joodse geest."*

Schiller koesterde grote eerbied voor vele figuren van het Oude Testament, dat wil zeggen voor de persoonlijkheid van Mozes, maar hij onderscheidt al met een zeker instinct (zonder dichterbij kennis van de werkelijke contexten) tussen de *"onwaardigheid en verwerpelijkheid van het volk"* en het *"verdienste van hun wetgevers."* Hij noemt de jood een *"onzuiver en laag vat"* waarin echter iets kostbaars bewaard bleef dat later in *"helderder geesten"* kon rijpen, een *"onzuivere kanaal"* waardoor het edelste van onze bezittingen, de waarheid, werd geleid, dat echter brak zodra het datgene had volbracht wat het moest.

Goethe zei dat het contrast tussen de hedendaagse joden en hun *"voorouders ons ergert."* Beide grote mannen hebben dus een opvallend tegenstrijdige houding ten opzichte van het joodse verleden. Maar dit moet worden verdreven wanneer, zoals we vandaag weten, de grote mannen van het Hebreeuwse verleden helemaal niet de voorouders waren van de hedendaagse joden, dat het jodendom een zeer laat product is. Zelfs Mozes (zelfs de naam is niet Hebreeuws) is, volgens Egyptische voorstellingen, een ontsnapte Egyptische priester genaamd Osarsiph. Nee, de jood is niet "gebroken", het kanaal was in zijn vorming voltooid sinds de ballingschap en inderdaad al eerder, het is alleen sterker en duidelijker geworden. Deze instinctieve afkeer van Tolstoj, Schiller en Goethe, om slechts enkele grote mannen te noemen, moet elke persoon voelen die dichterbij in de joodse intellectuele producten is ingegaan en zijn natuurlijke gevoel nog heeft behouden: de bovenstaande voorbeelden uit de Talmoed moeten daartoe aanzetten.

De jood zal ons beschrijven als *"totale filistijnen"*, wat we volgens Abraham Geiger volledig zijn, dan worden we verder door de discipelen van Graetz gebrandmerkt als het *"beperktste van alle volkeren"*, maar dat kan ons niet storen.

De technische geest

Laten we kort de technische structuur van de joodse geest onderzoeken. Het is inderdaad beschamend, maar toch waar, dat het begrip cultuur nog een zeer onbepaalde connotatie heeft in grote kringen en bijna kritiekloos wordt overgedragen op bijna elk levensfenomeen. Vandaag horen spoorwegen en poëzie, vliegtuigen en filosofie, warmwaterverwarming en filosofie bij cultuur; hier is een methodische differentiatie vereist. Met het woord "cultuur" zou men alleen de uitingen van de mens moeten aanduiden die het product zijn (of het nu een gevoel of een gedachte is) van een wereldbeschouwing. Daartoe behoren religie, filosofie, moraliteit, kunst en wetenschap voor zover ze niet puur technisch zijn. De rest is handel, economie en industrie, die ik wil aanduiden als de techniek van het leven. Nu lijkt het mij een belangrijk inzicht in het wezen van de joodse geest wanneer ik het een overwegend technische geest noem. In alle velden die ik als behorend tot de techniek van het leven heb geteld, is het, zoals we hebben gezien, altijd met een taai energie en met groot succes actief geweest. Maar zelfs daarvandaan waar cultuur ontspringt, is het alleen de externe technische kant ervan in zijn verschillende vormen die het zijn stempel heeft opgedrukt of bezessen.

Dat vereist enige uitleg. Moraliteit bijvoorbeeld is gebaseerd op een diep in ons liggend gevoel, op de *"zacht hoorbaar stem"*, in Goethes woorden, betreffende *"wat te doen en wat te vermijden."* In de menselijke samenleving uit het zich als morele voorschriften en staatswetten; dat zijn de techniek van de moraliteit. Hoe duidelijker en definitiever het gevoel voor recht en onrecht in een volk geworteld is, hoe minder het een gecompliceerde juridische techniek nodig heeft, en des te meer spirituele cultuur zal het bezitten. Dus is het een totaal misleidend oordeel om in de minutieuze opsomming van de toegestane en verboden activiteiten van het dagelijkse leven een uitdrukking te zien die voortkomt uit een hoger ethos. Integendeel: het is een teken dat de hoofdfocus van de moraliteit niet binnen de mens ligt, maar slechts extern wordt bepaald, waarbij beloning en straf voor de naleving beslissend zijn. En hier is het kenmerkend voor de joodse geest dat de eenvoudige moraliteit van goed en kwaad heeft geleid tot een kluwen van wetten en een commentaar daarop dat honderden jaren duurt. Voor de sabbat alleen zijn er 39 paragrafen van verboden activiteiten, Mozes zou 365 verboden en 248 wetten op de berg Sinaï hebben ontvangen. Maar op deze basis stelt de joodse wet zich eerst vast met duizenden gedragsmaatregelen die strikt moeten worden gevolgd. Hier gaat het al niet meer om de uitdrukking van een moreel gevoel, maar slechts om een kennis en beheersing van technische regels. *"Degene die de wet kent, is deugdzaam"*, zegt Jezus Sirach. En Bernhard Stade, hoewel een aan de joden welgezinde geleerde, rapporteert: *"De gedachte om handelingen te meten naar hun inhoud of de overtuiging waaruit ze voortkomen, ontbreekt... De handelingen worden bovenal verschillend beoordeeld naar of ze in Kanaän zijn begaan of niet, of ze beperkt zijn tot Israëlieten of tot vreemdelingen."*

Hier hebben we de beginselen van de latere Talmoed, die vanuit dit gezichtspunt niets anders is dan een extreem gecompliceerd technisch apparaat waarmee alle vragen moeten worden opgelost. Maar aangezien de beheersing van dit instrument een lange tijd vereiste, waren de mannen, zelfs onder de joden, die bij elke stap van het leven (of het nu om de synagoge of het toilet ging) een citaat uit Mozes of de Talmoed bij de hand hadden, niet zeer talrijk. Deze wetsexperts waren ook de meest gerespecteerde mensen die het leren voor zichzelf domineerden, en hun namen verspreidden zich naar alle landen bewoond door joden. Zo groot was de achting voor kennis op zich dat zelfs een

geleerde heiden soms als een mens werd beschouwd. Hoewel vader Samuel de mens (dat wil zeggen een jood) verbood gemeenschap te hebben met de heiden, en rabbijn Meir zei: *"De mens moet dagelijks drie woorden van zegen hebben, namelijk dat God mij niet tot heiden, vrouw en dwaas heeft gemaakt"*, werd toch uitgelegd dat het mogelijk was relaties te hebben met een geleerde heiden. Maar men moet wijzen op een fundamenteel verschil tussen kennis en kennis. Want men kon gemakkelijk opmerken dat zelfs de Indiërs een geaccumuleerde kennis hadden die alleen door decennialang werk kon worden beheerst, dus hadden ze ook een aan de joodse gelijkende geest. Maar dan moet worden opgemerkt dat de kennis van de Indiërs voortkwam uit het verlangen naar de onderlinge verbondenheid van het universum en leidde tot gezuiverde en symbolische kennis, dat op deze manier deze kennis slechts diende als middel tot een doel dat daarbovenuit ging. De jood heeft door zijn hele geschiedenis een zoektocht naar kennis op zich getoond, elke metafysica vermeden als een besmettelijke ziekte, en instinctief de weinige uitzonderingen vervolgd die met filosofie flirtten. De kennis van de Wet was voor de jood een doel op zich.

Deze technische geest, die uit moreel gevoel een systeem van verboden en voorschriften maakte, dat in zijn monsterlijke verwarring en in zijn onspirituele schaduwboksen geen gelijk heeft in de wereldliteratuur, is noodzakelijkerwijs anti-metafysisch, het had anders niet kunnen bestaan. Een geest gericht op de externe wereld moet een antwoord hebben op alles, moet extern iets hebben dat alles regelt, aangezien het intern niets voelt dat diep en eindeloos is. Maar zelfs tot dit dan noodzakelijkerwijs nauwe wereldbeeld behoorde een vormende kracht. En daaraan heeft de joodse geest niet veel bijgedragen afgezien van de eeuwige tautologie: God is God. In vreemde landen ervoer de jood voor het eerst iets van God als de schepper van het universum, van de mythen van deze schepping, van de val door zonde, van de principes van goed en kwaad, van de onsterfelijkheid van de ziel. Hier, in zijn contact met vreemde ideeën, toonde de joodse geest zich in zijn kenmerkende vreemdheid. De beelden en mythen werden in zijn hand anekdotes, de poging om een innerlijke ervaring te illustreren werd geïnterpreteerd als een materieel historisch feit. De val van de mens, het Sumero-Akkadische symbool voor een spirituele gebeurtenis, werd een historische vertelling, de slang was eigenlijk niets dan een slang, de appel echt een appel, het geheel een alledaagse gebeurtenis. Toen de joden voor het eerst van de Perzen hoorden over de onsterfelijkheid van de menselijke ziel, toen ze hoorden van een messias, een Saoshyant, die de wereld zou bevrijden van de macht van het kwade principe om een hemels koninkrijk te vestigen waarin niet alleen de heiligen maar uiteindelijk ook, na strenge straf, alle ontelbare berouwvolle zondaars zouden binnengaan, begrepen ze van dit principe van een wereldbevrijdende liefde alleen het idee van een wereldheersende messias. Het koninkrijk van God werd een slavenstaat waarin de joden als tirannen zouden heersen. De mythe van de schepping van het universum werd voor de joden de alfa en omega van hun latere wereldbeschouwing, het sloot in tijd af, eens en voor altijd, hun beeld van het universum. Hun bijdrage was dat het uit niets was geschapen. De joden hadden nu een wijdvertakte kennis: de joodse god schiep het universum op een dag uit niets, hij wordt verwacht ons te beschermen en zal ons in het komende koninkrijk heerschappij geven over alle volkeren. Men ziet dat het beeld compleet is, het uitzicht logisch.

In een oude Indische hymne staat: Mijn oren ontsluiten zich om te horen, mijn ogen om hem te zien; Het licht dat in mijn geest huist breidt zich uit, Ver reikt mijn geest wiens gedachten in de verte zijn. Wat zal ik spreken, wat zal ik nu bedenken?

Is het niet alsof een vleugel van oneindigheid in deze woorden van de Indische zanger een verdere slag uitvoert en zich verheft uit alle aardse beperking? Of, wanneer de wijze man aan het eind van een van de oudste filosofische werken over de schepping van het universum aldus eindigt: Hij de eerste oorsprong van deze schepping, of hij het allemaal vormde of niet vormde, ... hij weet het waarlijk, of misschien weet hij het niet.

Weer eindigt het met een vraag. Deze voelsprieten in de eeuwigheid zijn het leiden uit een geest *"die als een potentieel wonder in de mens woont"*, van *"de wijze tijdloze geest."* De Indiër voelt in zichzelf iets eeuwigs, hij aanschouwt zichzelf voor een oneindigheid, hij kan zichzelf niet alle deuren van de geest barricaderen. Maar de joodse geest is nerveus voor zulke verbeeldingen – als ze bij hem opkomen. Het Oude Testament is daar bewijs van. En Judah Halevi, misschien de meest sympathieke persoonlijkheid die het jodendom heeft voortgebracht, uit zich, innerlijk bevroren, in poëzie als volgt:

Wees niet verleid door Griekse wijsheid, Die geen vrucht draagt, hoogstens bloeit, En hun inhoud? *"Het universum niet geschapen, Daar vanaf het begin, gehuld in mythen"*, Luister gulzig naar hun woorden. Je keert terug Met gepraat in je mond, je hart leeg, onbevredigd, Zo zoek ik liederen op de straat van God, En heb het teken van valse wijsheid vermeden.

De jood kan niet werken met mythen en symbolen, en als hij ze overneemt, wordt het de droogste magie (zie de Zohar, de Kabbala), daarom is Christus en zijn leer van het hemelse koninkrijk dat *"in ons is"* hem weerzinwekkend, hier voelt hij de sterkste aanval op zijn wezen. Hoe de Talmoed over Jezus spreekt, hebben we gezien, maar het is belangrijk te benadrukken dat zelfs joodse schrijvers die niet strikt talmoedisch denken hierover geen andere meningen hebben. Natuurlijk ontmoet men niet altijd haat, in elk geval geen prominente, maar altijd een volledig gebrek aan begrip met betrekking tot de persoonlijkheid van Jezus. Ze nemen allemaal het standpunt in dat Christus helemaal niet de brenger is van een nieuwe moraliteit, maar alleen de leerstellingen van de grote sanhedrin, namelijk die van Hillel, van zijn leiders heeft overgenomen; de verschillen tussen hem en de farizeeën zijn latere kwaadaardige verhalen, enzovoort. Alle reserves van joodse geleerdheid worden voor dit doel gemobiliseerd. Enkele voorbeelden uit de uitgebreide literatuur.

Rabbijn Josef Eschelbacher denkt: *"Wat de leer van God betreft, zo ook voor de voorschriften van recht, moraliteit en naastenliefde was en is gebleven de basisbron van het christendom het Oude Testament."* Dat is helaas het geval geweest, maar Christus is daar niet verantwoordelijk voor. Hij stelt zich bewust tegen dat wat traditioneel is aanvaard: *"Gij hebt gehoord dat tot de ouden gezegd is, maar Ik zeg u..." "Gij kinderen van de duivel, gij adderengebroed en slangen."* Al het feit van de duizend jaar oude haat tegen Christus is het meest onbedrieglijke bewijs dat het joodse wezen ver verwijderd is van de persoonlijkheid van Christus. Maar moeten we nog steeds het vaandel van het Oude Testament zwaaien? Nee, zolang onze kinderen de geschoonde verhalen van de aartszwendelarijen van Jakob, Laban, Judah als religieuze documenten moeten respecteren, zolang de geest van de Pentateuch en Ezechiël nog door onze kerken waait, zo lang is een voor ons geschikte religie nog niet geboren. *"Het Evangelie is zelfs geen onafhankelijke zelfgesloten religieuze leer"*, zegt dezelfde rabbijn, *"Jezus kon en wilde zo'n religie niet bieden. Een christendom zonder solide basis in het Oude Testament zweeft in de wind en lost op in wolken die constant hun vorm veranderen."* Hier is weer de joodse angst voor een vorm die niet in Spaanse laarzen is ingesnoerd, en hier wordt weer

niet gesproken van religie als beeld van de menselijke psyche, maar van technische wetten, principes, enzovoort.

Volgens rabbijn Back is er geen kenmerk dat niet door een jood als zijn profeet is aangekondigd; hij is de prediker van eerbied geweest, het idee van plicht, loyaliteit en menselijkheid komen van hem, onbaatzuchtigheid van houding, tolerantie ten opzichte van andersdenkenden zijn altijd eigen geweest aan de joden. Dit alles wordt gesteld met opsmuk van Talmoed-citaten die uit context mooi klinken: de jood verschijnt in grote glorie. Volgens Back rust de kracht van Jezus vooral op het feit dat hij alleen tot de joden appelleerde. Anders denkt de wijze rabbijn dat het niet nodig is Christus te noemen. Als men zijn werk dichterbij onderzoekt, observeert men dat Kant en Goethe, half begrepen, de kracht erachter waren, en hun gedachten werden volgens een beproefde methode aan de joden toegeschreven. Maar hoe waarschuwde Goethe al tegen een andere rabbijn (Mendelssohn): *"O gij arme Christus! Hoe slecht zal het u vergaan wanneer hij langzaam uw wervelende vleugeltjes heeft rondgesponnen."*

Voor Abraham Geiger, een van de grootste autoriteiten van liberaal jodendom, is het eveneens niet goed om goed over het christendom te spreken: *"De gedachten en gevoelens van het christendom zijn van grote onduidelijkheid, staan tegenover alle volkstradities op zo'n manier dat ze er niet in kunnen wortelen, eenvoudige geesten die echt leven ontkennen, dromen van een imaginair vlezeloos leven, verbreden de kloof tussen geest en lichaam zodat ze zaligheid mogen aanschouwen in zijn vernietiging."* Men zou dit citaat zorgvuldig moeten doorlezen, het bevat in een notendop de gehele joodse wereldbeschouwing. Omdat het christendom door het jodendom wordt verafschuwd, wordt gezegd dat het *"tegenover alle volkstradities staat."* Dus is het begrijpelijk dat de man uit Galilea, *"de vruchtbare kweekplaats van bijgelovig enthousiasme"* aan de heer Geiger in een vreemd licht verschijnt. *"We kunnen Christus een diepe innerlijkheid niet ontkennen, maar van nieuwe gedachten... van een groot werk van hervorming is geen spoor. In Jezus was een vreemde mengeling van helderheid van verstand, vertroebeling van geest en enthousiasme, zoals we vaak vinden in mannen van dit soort, en het hangt slechts af van omstandigheden of uit de opkomst van zulke mannen een verdwijnende sekte of een blijvende religieuze associatie ontwikkelt."* Dus Christus hoorde eigenlijk in een sanatorium thuis.

Duidelijker en eerlijker is Hirsch Graetz, die in Jezus *"wedergeboorte met een dodenmasker"* ziet; dat herinnert al een beetje aan de taal van de Talmoed. En de talmoedist van vandaag laat niets te wensen over in de duidelijkheid van zijn uitdrukkingswijze. Dr. Lippe, wiens geschriften gelezen moeten worden zoals die van *"de Spaanse wijzen"* (volgens dr. Bursin), schreef ook in 1897: *"Het is bijna 1900 jaar geleden dat een Romeinse gouverneur van Germaanse oorsprong genaamd Pontius Pilatus duizenden joden vermoordde, onder wie blijkbaar één die de Arische volkeren lang na zijn executie tot een god promoveerden. Voor de moord op deze god-mens hebben de Ariërs sindsdien talrijke stromen joods bloed vergoten zonder het na 60 generaties te hebben geboet... de Kerk zorgt ervoor dat het symbool van het kruisbeeld niet vervreemdt van zijn oorspronkelijke betekenis (moord)."*

Deze verschillende gradaties in de uitingen van joodse geleerden demonstreren zo'n abyssale misvatting dat men niet moe moet worden opnieuw de gevaar te wijzen dat een joodse geest noodzakelijkerwijs met zich meebrengt, gewild of niet, wanneer het binnen een christelijke gemeenschap mag opereren. (Om nog maar te zwijgen van de veel vreemdere Germaanse

omgeving). Zunz noemde het jodendom *"de gril van mijn ziel."* Nu kan de jood zich nooit van deze *"gril"* bevrijden, zelfs als hij tien keer gedoopt is, en de noodzakelijke consequentie van zijn invloed zal altijd en overal dezelfde zijn: ontgeestelijking, ontkerstening, materialisering. Dat is het inzicht dat men mee naar huis neemt uit de geschiedenis van de joodse geest.

Uit religie en filosofie ontstaan technische compendia; zelfs de grootste zijn geen uitzondering. Men neme de moeite het Moreh Nebukim van Maimonides te lezen, een gigantisch werk van enorme geleerdheid en toch zo verstoken van elke ware grootheid van geest en verstand. Velen zullen dan Spinoza noemen. Maar volgens Jowett is het niet langer twijfelachtig dat Spinoza al zijn echte gedachten verschuldigd is aan de geesten van twee mannen: Descartes en Giordano Bruno. Als een echte joodse technicus volbracht hij de stunt deze tegenstellingen tot een gemeenschappelijke noemer te brengen en ze in een vernuftig "systeem" te combineren. Dat hij dit kon doen, toont dat hij geen van beiden begreep. Maar dat Spinoza met oud Arisch pantheïsme flirtte, trok natuurlijk de bitterste vijandschap van de joden van die tijd op zich. In zijn manipulatie ervan was hij echter even joods als elke rabbijn. Hij verzekert ons openlijk dat alles op de meest gemakkelijke manier kan worden verklaard zonder dat een mysterie of geheim hoeft te worden verondersteld.

J. Freudenthal claimt hem terecht voor het jodendom, net als dr. Spiegler. Hij karakteriseert de filosoof als een *"geassimileerde jood"* en probeert te argumenteren dat we aan de joden alle kennis te danken hebben. Spinoza is daarom *"de grootste van alle filosofen"*, *"de grootste held van de filosofie van de moderne tijd"*, Mendelssohn *"veredelde de Duitse taal en maakte filosofie populair door zijn werk, waardoor het zich ontwikkelde tot tot dan toe ongedachte bloesems"*, hij *"vormde door zijn verheven richting de Duitse natie tot een filosofische"*, enzovoort. Als men dit gallimathias dichterbij onderzoekt, leert men er meer van dan van menig antisemitisch werk.

Precies zoals in moraliteit en religie uit de joodse geest zich ook in wetenschap en kunst. De joden beroemen zich erop dat ze in alle eeuwen van de wetenschap een groot aantal uitstekende mannen hebben gepresenteerd, vooral op het gebied van de geneeskunde. Bijna elke koning, zeggen ze, had een joodse arts die hij meer kon vertrouwen dan zijn christelijke collega's. Nu, als het onbetwistbaar is dat de natuurlijke invloed die een arts uitoefent op een zieke man van de kant van de joden een sterke motivatie was naar dit beroep en een breed veld opende voor speculatie en ook in volle maat werd uitgebuit, willen we toch veronderstellen dat geneeskunde voor de joden enige andere interesse had. Dan zou het noodzakelijk zijn te verwachten dat ze de eersten moesten zijn om wetenschappelijke anatomie te stichten. Maar dat is ver van de waarheid. De vrije impuls tot onderzoek die een Leonardo bezielde, die hem dwong, met risico van zijn leven, de wonderbaarlijke structuur van het menselijk lichaam te bestuderen en rekening te geven van zijn functies door tekeningen van fenomenale nauwkeurigheid die zelfs vandaag niet zijn overtroffen, zijn magistrale visie, de creatieve ideeën van Descartes en Copernicus, dat alles vindt geen tegenhanger onder de joodse onderzoekers.

Sinds Kant differentiëren we precies tussen verstand en rede. Door het voormalige verstaan we het vermogen om de door zintuiglijke ervaring geleverde data tot een beeld te verzamelen en het te verbinden met de vorm van causaliteit, door het laatste het vermogen om alle oordelen van het verstand tot een eenheid te combineren. Verstand produceert kennis, rede wetenschap, gevormde kennis. Maar wanneer de rede ook voor haar deel data verzamelt, is het echter spontaan actief in dat, als een stoutmoedig leidende idee, het voelsprieten uitsteekt naar nieuwe ontdekkingen. Het

idee van het atoom, de wet van het behoud van energie, de ethertheorie, dat zijn inderdaad geen gedachten die elke dwaas kan bedenken, en die niet gemakkelijk logisch en empirisch te bewijzen zijn. Het zijn pogingen van de creatieve rede, van *"de exacte empirische verbeelding"*, zoals Goethe het noemde, die vooruit tast. Het ging hand in hand met gezonde empirische onderzoek. Het is nu niet moeilijk om de sfeer van de joodse geest met totale strengheid te schetsen. Het heeft altijd dat veld van de wetenschap beheerst dat alleen door het verstand wordt bezeten. Het gebrek aan verbeelding en innerlijke queeste, dat de jood tot steriliteit verdoemde in religie en filosofie, komt ook in de wetenschap naar voren. Niet één creatief wetenschappelijk idee ontsproot uit een joodse geest, nergens heeft het nieuwe paden gewezen. Zeker, talmoedisten verdedigen zelfs vandaag de oude rabbijnen en beweren dat deze *"al duizenden jaren geleden"* zich met de wetenschappen hadden beziggehouden en vele moderne ontdekkingen anticipeerden. Dr. Lippe bijvoorbeeld verklaart dat in het Traktaat Berachot staat dat degene die zijn huwelijksbed in noord-zuid richting plaatst mannelijke kinderen produceert. Hij heeft hetzelfde gelezen in een nieuw medisch werk! In de Talmoed wordt verder verklaard dat al honderden generaties voor Adam hadden geleefd; en dat dat nu door moderne antropologie is bewezen. In het gezicht van zulke tekortkomingen krabt men zich dan achter de oren. Adam is niet de belichaming van de eerste mens in het algemeen maar een onbetwistbaar historische persoonlijkheid. En we horen verder dat de moderne ontdekkingen hebben aangetoond dat een man die zich met slechts één wetenschap bezighoudt lijdt aan buikkwalen, maar degene die zich aan vele wijdt zenuwachtig wordt. Zelfs dat was bekend bij de oude rabbijnen. Want staat: *"De meerderheid van geleerden sterft aan buikkwalen. Wanneer de geleerde opgewonden raakt (zenuwachtig wordt), is het zijn verlichting (intelligentie) die hem opwindt. Ben Soma en Ben Asai hielden zich bezig met juridische doctrine alsook met filosofische wetenschap en beiden werden zenuwachtig."*

Een andere ijverige talmoedist, med. dr. Kornfeld, heeft *"strikt wetenschappelijk"* aangetoond dat *"besnijdenis het menselijk organisme zodanig verandert dat alleen de besnedene in staat is studies te ondernemen."* Zulke dingen worden geleerd, gedrukt en geloofd door twee derde van een volk dat de huidige wereld over zijn onmisbaarheid wil misleiden! Als dit de resultaten zijn van het "genie" van de joodse geleerde geest, kan men niet nalaten te glimlachen om zulke naïef getoonde trivialiteit.

Toen de ontwakende Europese geest vrije gedachte en onderzoek bevorderde van Noord-Italië tot Engeland, van Spanje tot Polen, en wanneer creatieve mannen leerden de Natuur met baanbrekende ideeën te bevragen, was er nog geen activiteitsveld voor de jood. En wanneer wereldzeilers dapper naar verre landen voeren, wanneer wereldontdekkers verbazingwekkende apparaten uitvonden om de sterrenhemel te bestuderen en de wetten van de kosmos te ontrafelen, was de jood bezig, zoals in Salomo's tijd, met paardenhandel, woeker, en hoogstens logische haarsplijterij, van Engeland tot Oostenrijk. Nooit kon men in hem de mentale dispositie detecteren die ver en diep onderzoekt, die Balzac later zo fijn karakteriseerde toen hij het een kracht noemde die een Duitse geleerde dwingt honderden mijlen te rennen om direct een waarheid onder ogen te zien die hem uitdaagt.

De negentiende eeuw

Maar het wezen van het wetenschappelijk onderzoek verandert in de negentiende eeuw. Als dankzij de inspanningen van zelfopofferende mannen de wetenschap zover was gebracht dat ze op het spoor was van de grondwetten van de kosmos, trad nu een factor op die vroeger niet gemakkelijk kon ontstaan: de technische verwerking van de verzamelde kennis die onmiddellijke nuttigheid bevordert. De mens begon steeds meer de slaaf te worden van zijn eigen schepping, van de machine; de techniek van het leven vestigde zich steeds meer. En dat betekende de bres waardoor de jood onze cultuur binnenstormde! Goethe had het vermoed toen hij Wilhelm Meister liet zeggen: *"Het mechanische leven dat de overhand krijgt maakt mij bang, het rolt op ons af als een onweer, langzaam, langzaam, maar het heeft zijn richting gekozen, het zal komen en toeslaan."* En het heeft recht in het hart toegeslagen. Tegenwoordig zijn we al zo ver afgestompt dat de waarde van een idee uitsluitend wordt beoordeeld op zijn praktische nuttigheid. Daaruit vloeit dan de beoordeling van de persoonlijkheid voort. Als zelfs in de negentiende eeuw nog geniale geesten aan het werk waren (wie zou dat ontkennen in het geval van Faraday en Mayer), werken nu horden vaardige, volhardende arbeiders samen op het gebied van de wetenschap. Schiller wijdt aan Kant en zijn volgelingen de volgende uitspraak: *"Zoals één rijke man zoveel bedelaars voedt! Wanneer koningen bouwen, hebben dagloners werk."*

De koningen die bouwden waren Kant – Immanuel Kant (1724-1804) begon zijn filosofische loopbaan met belangrijke publicaties over de natuurwetenschap, zoals *Gedanken von der wahren Schätzung der lebendigen Kräfte* (1746) en *Allgemeine Naturgeschichte und Theorie des Himmels* (1755); in 1775 publiceerde hij een werk *Über die verschiedenen Rassen der Menschen* –, Goethe – Johann Wolfgang von Goethe (1749-1832) was niet alleen een literator, maar ook een natuurwetenschapper die belangrijke bijdragen leverde aan de plantmetamorfose (*Versuch die Metamorphose der Pflanzen zu erklären*, 1790) en de optica (*Farbenlehre*, 1810) –, Mayer – Julius Robert von Mayer (1814-1878) was een Duitse fysicus die een van de grondleggers was van de thermodynamica –, Cuvier – Georges Cuvier (1769-1832) was een Franse natuuronderzoeker en zoöloog die een grondlegger was van de vergelijkende anatomie en paleontologie; Cuvier verzette zich tegen Lamarcks theorieën over geleidelijke evolutie en beweerde dat een typische fossielvorm abrupt verschijnt en onveranderd blijft tot zijn uitsterven (een fenomeen dat nu 'punctuated equilibrium' wordt genoemd); hij geloofde in raciale polygenese en beweerde dat het blanke ras het hoogste is van de drie onderscheiden menselijke rassen –, Müller – Johannes Müller (1801-1858) was een Duitse fysioloog en vergelijkend anatoom wiens voornaamste werk zijn *Handbuch der Physiologie des Menschen für Vorlesungen* (1837-1840) was; voor zijn belang als vitalistisch psycholoog, zie A. Jacob, *De Naturae Natura*, Arktos, 2011, hfst. V –, Baer – Karl Ernst von Baer (1792-1896) was een Duitse zoöloog en een van de grondleggers van de embryologie die de menselijke eicel ontdekte; hij leverde ook significante bijdragen aan de geologie en ondernam wetenschappelijke expedities naar de noordkust van Rusland en Scandinavië – en vele anderen, en onder hen was geen enkele jood. Wat de dagloners betreft, zij zijn zo talrijk geworden en hebben dankzij hun pers zoveel invloed gekregen dat zij elke koning weten te onderdrukken. Zij zijn inderdaad overal communisten. Als een professor Ehrlich – Paul Ehrlich (1854-1915) was een Duitse joodse immunoloog – door de joodse kranten (en welke kranten waren dat tot 1933 niet?) aan de Duitsers werd aangeprezen als een nieuwe verlosser, groter dan Christus, uitgeroepen tot het grootste genie van de eeuw, dat is – naast een organische onbekwaamheid om groot van klein te onderscheiden – propaganda voor nationale

doelen. Zelfs een professor Jacques Loeb – Jacques Loeb (1859-1924) was een Duitse joodse bioloog die in 1892 naar Amerika verhuisde –, die met veel ijver de ziekte van de vaderlandsliefde heeft onderzocht om die te ontcijferen als een overstimulatie van de zenuwen, hoort met alle anderen van zijn ras en degenen die door de joodse geest beïnvloed zijn bij hen die ons eeuwig vreemd zijn. Ook hier is de tendens om van een onderzoeksprincipe (mechanica) een star dogma van materialisme te maken. Dit doel is bijna bereikt.

Laat ik niet verkeerd begrepen worden. Ik beweer geenszins dat de jood de enige is die schuld heeft aan de dierlijke materialisering van ons leven, maar ik stel vast dat hij al zijn krachten van energie en geld in dienst heeft gesteld van een tendens die alles verhandelbaar maakt, en dat hij dit ook noodzakelijkerwijs moest doen volgens zijn gehele eeuwenoude ras. De Duitse geest, aan zichzelf overgelaten, zou spoedig zijn eigen evenwicht hebben gevestigd, maar door de joodse macht in pers, theater, handel en wetenschap werd het hem bijna onmogelijk gemaakt. Wijzelf waren schuldig; want we hadden de joden niet moeten emanciperen, maar onoverkomelijke uitzonderingswetten voor de jood moeten creëren, zoals Goethe, Fichte, Herder – Johann Gottfried Herder (1744-1803) was een theoloog en historicus die bijdroeg aan de ontwikkeling van het völkische nationalisme in Duitsland – tevergeefs hadden geëist. Men laat gif niet rondslingeren, geeft het geen gelijke status met tegengiffen, maar bewaart het zorgvuldig in zwarte kasten. Dat is eindelijk gebeurd – na 2000 jaar – in het nationaalsocialistische Rijk!

Op het gebied van de kunst valt hetzelfde te zeggen als op de andere gebieden van ons leven. De tendens naar het externe in onze tijd heeft ook daarop zijn stempel gedrukt. Zelfs de zachtaardige Wackenroder had een voorgevoel van deze geest toen hij schreef: *"De modernen schijnen helemaal niet te wensen dat men deelneemt aan wat zij ons voorstellen; zij werken voor elegante heren die door de kunst niet veredeld en bewogen wensen te worden, maar hoogstens erdoor verblind en geprikkeld."* Dit verblinden en prikkelen is nu de strijdkreet, en daarachter staat een verborgen falanx, de joodse geest. De joodse kunsthandelaar vraagt vandaag alleen naar werken die de zinnen kunnen opwinden, de joodse theaterdirecteur hetzelfde en de uitgever eveneens. Vandaag zoeken onze joodse critici niet naar een serieuze streven naar vorm, maar naar techniek, naar de structuur van een werk. De joodse kunstenaars hebben dienovereenkomstig een gunstig kanaal, want waar de maatstaf een externe is, daar kunnen zij zich laten zien. Driehonderd jaar geleden bijvoorbeeld zou de zo hoog geprezen Max Liebermann – Max Liebermann (1847-1935) was een Duitse joodse schilder die het impressionisme in Duitsland propageerde – nooit erkenning hebben genoten als nu. De man heeft een plaats in de kunstgeschiedenis als colporteur van Franse kunst, en daarin is zijn betekenis uitgeput. Want de techniek van zijn schilderijen kan hoogstens verbazen, maar niet de innerlijke leegte verbergen. Hoe ouder Liebermann werd, hoe oppervlakkiger zijn schilderijen werden, hoe bewuster vol effecten. De jonge joden staan meestal in het kamp van het artistieke bolsjewisme, van het futurisme. Dat de vertegenwoordigers van deze grofheid over de ziel en de onuitsprekelijke innerlijke ervaringen konden spreken, hoort bij de waanzin van onze dagen tot 1933. Een typisch voorbeeld van de joodse kunstgeest zijn de virtuozen die heel Europa bereizen. Zangers, violisten, pianisten beheersen hun instrument met de grootste bravoure, acteurs spelen hun rollen met grote bombast, joodse theaterdirecteurs beheersen de theatertechniek met een verfijning die moeilijk te overtreffen is. Maar dan weer, al deze joodse wonderkinderen, al deze virtuozen, zijn zij scheppende kunstenaars geworden? Zij hebben geprobeerd kwaliteit door kwantiteit te dwingen en kunst te maken met alle middelen die op de zinnen inwerken. Mahler stelde zich als ideaal een orkest van

duizend man voor – Gustav Mahler (1860-1911) was een Duitse joodse laatromantische musicus wiens Achtste Symfonie voor het eerst werd opgevoerd in München als de 'Symfonie van de Duizend' vanwege zijn enorme instrumentale en chorale krachten –, Reinhardt – Max Reinhardt (geboren als Maximilian Goldmann) (1873-1943) was een Oostenrijkse joodse theaterregisseur die zeer actief was in Duitsland en Oostenrijk voordat hij in 1937 gedwongen werd naar Amerika te emigreren; in 1919 opende hij een groot theater in het gerenoveerde Schumann Circus in Berlijn, dat de Reinhardt Circus begon te heten – opende een theatercircus met honderden en honderden uitvoerenden. Alles moest worden opgevoerd om het publiek te overweldigen. Op een dieper niveau werkten dan andere mensen aan hun operettes en 'hits', aan de uitgave van sensatieromans, enzovoort ad infinitum.

Eén kunstenaar heb ik nog niet genoemd en zijn naam is misschien bij velen opgekomen: Heinrich Heine – Heinrich Heine (1797-1856) was een Duitse joodse dichter en literair criticus van wie vele gedichten op muziek werden gezet door Mendelssohn, Schumann en Schubert; in 1831, na de Julirevolutie van 1830, verhuisde hij naar Frankrijk, waar hij samen met Ludwig Börne de kern vormde van de revolutionaire literaire beweging die 'Junges Deutschland' (Jong Duitsland) werd genoemd. Heine was ongetwijfeld een van de slimste joden die, dankzij zijn 'Helleense intellectuele oriëntatie', als geen ander gekwalificeerd was om recht te doen aan de Europese ziel. Maar wat ik in het algemeen zei, dat alleen het externe begrepen kan worden en waarop alleen de nadruk wordt gelegd, dat wordt ons in symbolische zin eveneens duidelijk bij Heine. Afgezien van het *Buch der Lieder* zouden zijn werken wel in vergetelheid zijn geraakt, maar het zou goed zijn ze eens serieus te beschouwen; niet om er plezier aan te beleven, maar om te observeren hoe Europese en specifiek joodse gevoelens en gedachten zich weerspiegelden in de geest van een getalenteerde jood, die, geboren in het vrolijke Rijnland, Duitse sprookjes en sagen met de moedermelk had ingezogen. Deze man groeide op, rondde een Duitse school en universiteit af, bestudeerde de intellectuele geschiedenis en filosofie van Europa en legde zijn visies daarop neer in talrijke geschriften. Het eerste wat Heine in het oog springt, is het christendom. Nu, we mogen zeer vrijdenkend zijn, maar nooit heeft een grote Europeaan met brutale spot gesproken over de incarnatie van Christus. Het christendom is alleen *"een toegangsbewijs tot de Europese cultuur"*, verder *"een extravagante studentengedachte"*, *"de mensheid is ziek en moe van alle hosties"* en hijgt naar *"vers brood en goed vlees"*, *"grote boeteoffers moeten voor de materie geslacht worden"* want het christendom *"onbekwaam om de materie te vernietigen, heeft haar overal zwak gemaakt. We moeten onze vrouwen in nieuwe blouses en gedachten kleden, als na een overwonnen plaag."* Zo verspreidt zich het idee van de anderewereldlijkheid in de joodse intelligentie. Men kan inderdaad van verschillende mening zijn over het wezen van het christendom, maar de vorm en wijze waarop Heine zich uitdrukt, toont ons een intellectuele gezindheid die geheel verschilt van die van de Europeanen. Het is de geest van de wet van het Oude Testament.

Op een vergelijkbare manier spreekt Heine over de Duitse filosofie. Hij schampt Kants levensloop met een geestigheid: *"Zijn levensgeschiedenis is moeilijk te beschrijven, want hij had noch een leven (!) noch geschiedenis (!)."* Het externe leven van strenge eenvoudigheid is voor Heine onbegrijpelijk, de plicht die stil wordt vervuld, de reserve die zijn vuile was niet in het openbaar wast, zoals Heine graag deed, is voor hem een raadsel. Heines opvatting van de man Kant beperkt zich tot de vrijgezel met de wandelstok, wiens werk hij beweert te begrijpen als een intellectuele revolutie tot stand te hebben gebracht. Dat de geestige Heine Kants stijl aanvalt, spreekt vanzelf: *"In dit opzicht verdient Kant een grotere kritiek dan enige andere filosoof"* en voegt welwillend toe dat hij echter eerder *"een*

vaak geestige stijl" had. Heine kan de scholastieke vorm alleen verklaren door de mogelijkheid dat Kant vreesde dat de wetenschap anders iets van zijn waarde zou verliezen. Natuurlijk komt bij hem de gedachte op dat Kants denkproces een afgemeten taal vereist, maar nee, Kant was een *"filistijn"*. *"Alleen een genie heeft een nieuwe taal voor een nieuwe gedachte, maar Immanuel Kant was geen genie."* Dat genie bovenal bestaat in scheppend denken, lijkt ook niet bij Heine op te komen; voor hem zijn genie en externe gladheid gelijkwaardig. Er is niet veel aan deze visie toe te voegen; zo'n genie als Heine zich voorstelt, zou Kant geen serieus werk hebben laten doen. Dat Kant het onbewijsbare van God had bewezen en gedemonstreerd, dat de theoretische rede beperkt moet worden tot het veld van de exacte wetenschap alleen, dat het geloof in God alleen door innerlijke ervaring wordt bepaald, daarin ziet Heine een *"farce"*. *"Ik moet de kennis opgeven om plaats te maken voor geloof"*, zei Kant. En dit zuivere, on-joodse en ahistorische geloof, geboren uit innerlijke ervaring, dat was waarop Kant mikte. Dat Heine Kant niet begreep, is geen schande; het is anderen groter dan hij overkomen, maar hoe hij hem verkeerd begreep en hoe hij het durfde, zonder enige diepe wetenschappelijke basis, zich uit te spreken, bovenal in geestigheden te vervallen, dat is wat kenmerkend lijkt. We kunnen hier niet dieper op ingaan; eenmaal erop attent gemaakt, komt men overal *"filosofisch kosmopolitisme"*, zoals Heine het noemt, oppervlakkigheid, technische gladheid en effectzoekende voorstellingen, zoals wij het zouden kunnen noemen, tegen. Dezelfde geest waait zelfs in het *Buch der Lieder* en *Romanzero* – dit was zijn derde en laatste dichtbundel, gepubliceerd in 1851 –, vertroeteld door onze boudoirdames. Een overlopende sentimentaliteit gekoppeld aan obscene humor, een voorstelling die alleen op zichzelf betrekking heeft, een constante poging om zichzelf zo hoog mogelijk voor te stellen. Als men deze geest heeft begrepen, zal men zich niet laten verblinden door de dozijn formeel geslaagde gedichten. Heines imitaties van Goethes en Duitse volksliederen zouden wellicht vergeten zijn als een van de grootste kunstenaars, Robert Schumann, geen onsterfelijke ziel in het lege geraamte had geblazen. Wat de geliefde *"Lorelei"* betreft, moet worden opgemerkt dat het een bijna letterlijke weergave is van het gedicht van een Duitse graaf (Loeben) – Otto Heinrich, graaf Loeben (1786-1825) was een romantische schrijver wiens gedicht *"Der Lureleyfels"*, dat dient als inleiding tot zijn prozawerk *Loreley: Eine Sage vom Rhein* (1821), wellicht de bron was van Heines *"Lorelei"* (1822).

Hoe Heine zich het Duitse leven en de Duitse geest voorstelde, ziet men uit zijn gedicht *"Deutschland"* – Heines *"Deutschland: Ein Wintermärchen"* was een vers-epos dat een verbeelde reis door Duitsland verhaalt en in 1844 werd gepubliceerd; het werd datzelfde jaar door de Duitse autoriteiten verboden –; wie wil weten hoe het destijds nog mogelijk was dat een Fransman een Duitser kon worden, leze Chamisso – Adelbert von Chamisso (1781-1838) was een Franse aristocraat wiens familie na de Franse Revolutie naar Duitsland vluchtte; hij verwierf faam zowel als dichter als als botanicus: *"Jij, mijn lieve Duitse vaderland, hebt mij de reden gegeven waarom ik vocht en veel meer. Ik heb niets van je te vragen, niets te beklagen, alleen je vanuit een vroom hart te danken."* – Berlijn, 1831; dit gedicht heet *"Berlin, im Jahr 1831"*.

Ik kan hier niet in detail alle transformaties presenteren die Heines geest onderging in de verwerking van Europese gedachten: soms presenteert hij zich als protestant, dan als atheïst, scheldt op de gemeenste manier op alle geesten die anders denken en geeft uiteindelijk de Europese filosofie op als iets wezenlijk vreemds en onbegrijpelijks om bewust terug te keren tot het jodendom. Ondanks alle schijnbare wereldburgerschap was het karakter sterker dan alle invloed en macht van Europese cultuurgedachten. Op zijn sterfbed zei Heine: *"Ik hoef niet terug te keren tot het jodendom, want ik*

heb het nooit verlaten." En over de joden velt hij een oordeel zoals elke rabbijn het zou doen: *"Mozes nam een arm herdersvolk en schiep eruit een groot, eeuwig, heilig volk, een volk van God, dat aan alle andere volkeren als voorbeeld kon dienen, ja aan de gehele mensheid als prototype: hij schiep Israël!"* En verder: *"Men dacht de jood te kennen wanneer men zijn baard zag, maar meer kwam niet aan het licht en, zoals in de Middeleeuwen, zo ook in de moderne tijd zijn zij een wandelend mysterie. Het zal opgelost worden op de dag waarvan de profeet voorspelde, dat er dan slechts één herder en één kudde zal zijn en de rechtvaardige die zich om het heil van de mensheid bekommert, zijn glorierijke erkenning zal ontvangen."* Dit zijn woorden die elke Europeaan moet noteren, vooral in een tijd waarin de joodse golf een ongekende hoogte heeft bereikt en dreigt alles te overspoelen. Er leeft opnieuw in de geest van de Talmoed en van de wet van het Oude Testament, die zegt: *"God was alleen met uw vaderen ingenomen dat hij hen liefhad, en na hen is het uw zaad alleen dat hij onder alle volkeren heeft gekozen."*

Maar ik kan niet nalaten te wijzen op Heines verhouding tot Goethe ook. Die is vergelijkbaar met die tot het christendom en tot Kant: enerzijds doet hij alsof hij vol eerbied is en ziet in hem een groot meester, maar tussen zijn lofprijzingen strooit hij de meest oppervlakkige opmerkingen en die het beeld van Goethe het grofst vervormen. Toen Goethe de romantici koel behandelde en later bruusk afwees, meent Heine: *"Zelfs als Goethe zich superieur aan hen wilde voelen, moest hij hun voor het grootste deel van zijn reputatie bedanken." "Men hoorde alleen en altijd van Goethe, maar er traden dichters op die hem in kracht en verbeelding niet veel onderdeden."* En hier klinkt in proza de welbekende: *"En als men de beste namen zou noemen, zou de mijne ook genoemd worden."* Dat Heine, die zich inderdaad als een echte dichter beschouwde, het durfde zichzelf met Goethe te vergelijken, toont al met opvallende duidelijkheid dat hij echter geen idee had dat poëzie iets anders is dan kwijnende verzen. *"Goethe was bang"*, schrijft hij verder, *"voor elke onafhankelijke originele schrijver en prees en verhief alle onbeduidende kleine geesten: ja hij dreef het zover dat door Goethe geprezen worden gelijkstond aan een certificaat van middelmatigheid."* Verder verwijt hij Goethe religieus indifferentisme, dat hij het filosofische enthousiasme niet of niet wilde begrijpen om niet uit zijn *"gemoedsrust"* te worden gerukt, dat hij bang was zijn overtuigingen uit te spreken, dat *"hij zich bezighield met artistieke speelgoed, anatomie, de kleurentheorie, botanie, wolkenobservaties, in plaats van met de hoogste menselijke belangen."* Verder meent Heine diepgaand: *"Goethes afkeer om zich aan enthousiasme over te geven is even weerzinwekkend als kinderachtig."* Van *"Faust"* begrijpt hij dat Goethe de ontoereikendheid van de geest had doorzien in die zin dat hij in Faust een verlangen naar *"materiële genoegens en het vlees"* plaatste, de *"West-östliche Divan"* is een omarming van het sensualisme, de laatste fase van Goethes dichterlijke kunst, enzovoort. Zo gaat hij door, met zijn hoed devoot in de hand. Een vervormender beeld had Goethes felste vijand niet kunnen bedenken, en het is overbodig Heine tegen te spreken. Als de grote Balzac tegelijkertijd met respect had bewonderd, als Carlyle Goethe met liefde had ontvangen, als Taine Goethe de meest gecultiveerde geest noemde die ooit leefde – Taine, *Voyage en Italie* (1866); Hippolyte Taine (1828-1893) was een Franse intellectuele historicus die het belang benadrukte van 'ras, milieu en moment' op de geschriften van elke auteur –, en Dostojevski een gebed in Goethes mond legde waarin hij zijn grote eerbied uitdrukt – *The Diary of an Author* (1873-1881); Fjodor Dostojevski (1821-1881), de gevierde Russische romanschrijver, was een slavofiele nationalist en monarchist; zijn *Diary of an Author* was een verzameling artikelen over de jaren 1873-1881 die hij oorspronkelijk had

gepubliceerd in een tijdschrift dat hij produceerde –, dat is bij Heine niet het geval en kon het niet zijn.

Schiller had beweerd: *"Naar mijn innigste overtuiging benadert geen andere dichter hem (Goethe) zelfs van verre in diepte en tederheid van gevoel, in natuur en waarheid, en tegelijk in artistieke verdienste... Maar het zijn niet de voordelen van zijn geest die mij aan hem binden. Als hij voor mij niet de grootste waarde had van alles wat ik persoonlijk als mens ben tegengekomen, zou ik zijn genie alleen in zijn vorm bewonderen... Hij had een hoge waarheid en eerlijkheid in zijn natuur en de grootste ernst voor recht en goedheid, daarom voelden roddelaars en huichelaars en sofisten zich altijd ongemakkelijk in zijn gezelschap."* Tot mensen van het laatste soort behoorde ook Heine, die onbekommerd de sluizen van zijn oppervlakkigheid te wijd openzet. Men kan zich levendig voorstellen hoe Heine zich voelde toen hij Goethe bezocht. Op Goethes vraag naar zijn bezigheden antwoordde Heine gewichtig dat hij ook een *"Faust"* schreef. Heine lijkt over Goethes ijzige repliek *"Hebt u niets anders te doen in Weimar?"* zijn hele leven niet heen te zijn gekomen, en dit, samen met zijn organische onbekwaamheid, kan een van de redenen zijn geweest voor zijn gretige besmeuren van Goethe.

Het zou echter te lang duren om dieper in te gaan op Heines karakter. Ik weet dat ik enigszins afwijk van een strikte naleving van mijn onderwerp, maar in zulke details openbaart zich het wezen van een gevoel en denken. Als de vertegenwoordigers van alle naties van Europa in Goethe de grootste dichter en mens zien, doen twee joden, en twee van de intelligentste joden, hun best om dit beeld van de man te vervormen. De een, Heinrich Heine, stijgt zelfs tot een klacht over morele lafheid, de ander, Ludwig Börne, zegt wanneer Goethe sterft: *"Nu zullen we eindelijk vrijheid hebben!"* Kan men zulke feiten voorbijgaan zonder een woord te zeggen wanneer de grootste van alle Duitsers een morele lafaard en een obstakel voor ware vrijheid wordt genoemd? Moeten zulke woorden niet elke Duitser aan het denken zetten dat Goethes geboortestad, Frankfurt am Main, niet te lang geleden juist aan deze Ludwig Börne een monument heeft opgericht? Nee, dat is een symbool van een bewuste of instinctieve tendens. Maar deze tendens betekent de bestrijding van alle *"diepte van gevoel en tederheid"*, zoals Schiller het in Goethe prees, welke woorden fijn het wezen van de Europese ziel uitdrukken ook. En hier zou ik een waarschuwend woord van Goethe willen toevoegen aan allen die nog enige waarde hechten aan onze cultuur: *"Wij dulden geen jood onder ons, want hoe zouden wij hem een aandeel in onze hoogste cultuur toekennen, waarvan hij oorsprong en gebruiken verloochent?" – Wilhelm Meisters Wanderjahre*; Goethes tweede roman, na *Die Leiden des jungen Werthers* (1774), bestond uit twee delen, *Wilhelm Meisters Lehrjahre* (1795-1796) en *Wilhelm Meisters Wanderjahre* (1821/1829).

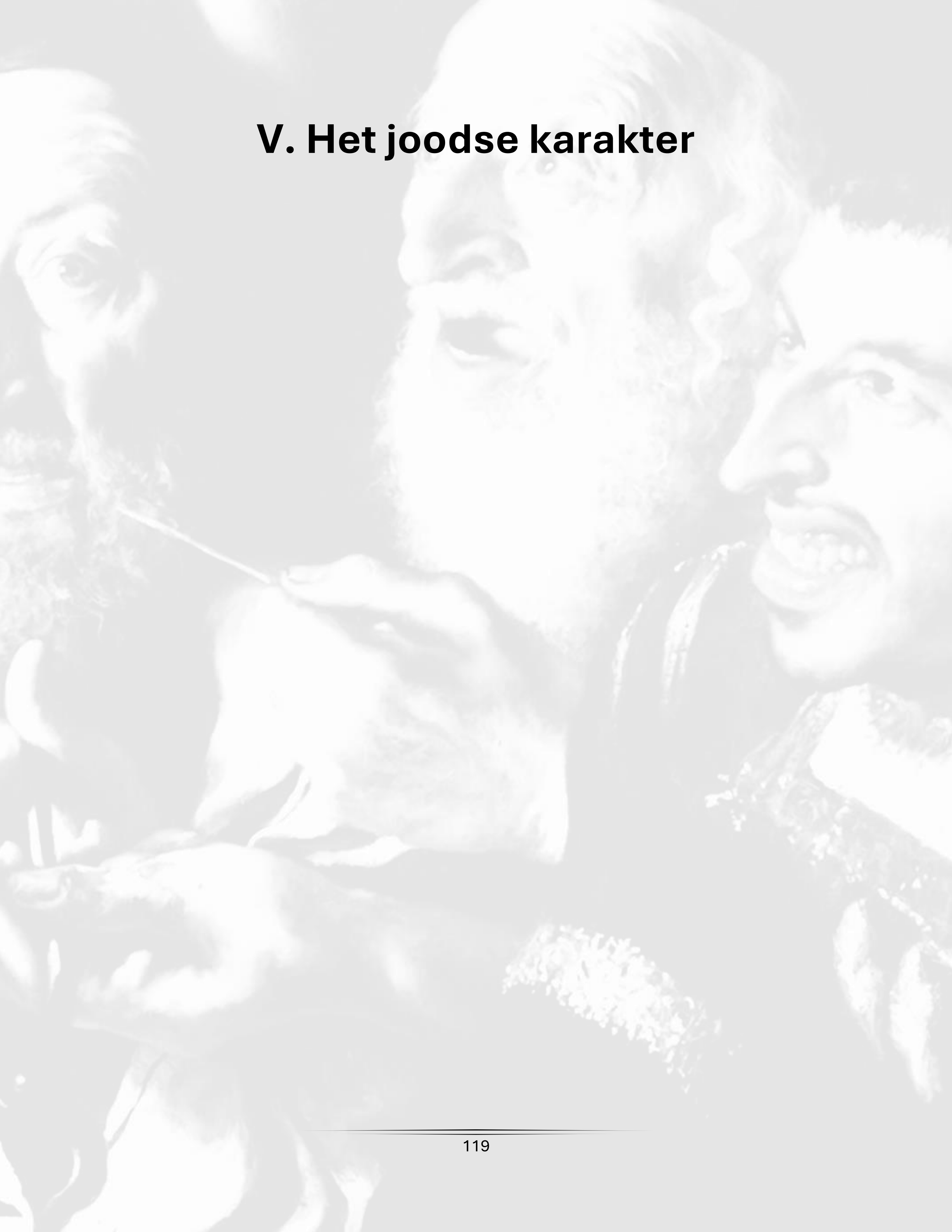

V. Het joodse karakter

De joodse energie

Het is het nadeel van een schrijver dat hij alleen achtereenvolgens kan spreken over dingen die, wanneer ze opduiken, een eenheid vormen. De richting en het type van de geest komen altijd overeen met de drijfveer van het karakter en worden door deze laatste bepaald. Nu kan een karakter niet beschreven worden. *"Tevergeefs"*, zegt Goethe, *"streven wij ernaar een mens te beschrijven, maar als men zijn daden noteert, dan komt een beeld van het karakter naar ons toe."* – Inleiding tot *Farbenlehre*; Goethes werk over kleuren, *Zur Farbenlehre*, verscheen in 1810/1820. Alles wat voorafging, heeft zulke daden van de joodse geest beschreven; hier moeten de gevolgen ervan getrokken worden en moet dan gezien worden of dat wat zich uit de natuur van de joden manifesteerde, ook in de sfeer van zijn zelfbegrip is opgedoken. Goethe zei: *"Joods karakter: energie, de basis van alles."* Met dit raakt Goethe, met wonderbare scherpte, de spijker op zijn kop. De geschiedenis van de joden, die ik in korte streken probeerde te schetsen, toont zo'n taaiheid van karakter als we bij nauwelijks een ander volk gelegenheid hebben gehad te observeren. De mensen van de twintigste eeuw leven een leven waarin veranderingen, uitvindingen, nieuws enzovoort overhaast toesnellen; veelheid en verandering zijn de factoren die ons openbare leven bepalen en ook een richting geven aan ons denken. We zijn inderdaad gemakkelijk geneigd te glimlachen wanneer men ons spreekt over iets rigides, zonder verandering; het hedendaagse leven heeft het resultaat met zich meegebracht dat de vrije tijd zo kort werd toegemeten dat de mogelijkheid ontbrak om de eenheid in de veelheid te zien, en dat het vermogen om grotere complexen te overzien en te begrijpen steeds kleiner werd. De praktische man, die alleen het heden kende en dit samen met het verleden en de toekomst beoordeelde vanuit het perspectief van toevallige persoonlijke ervaringen, zette de toon en het is voor ons moeilijk andere gezichtspunten onder de aandacht van zo'n man te brengen. En toch moeten we ons vertellen dat er krachten zijn die, ondanks het vluchtige karakter van ons heden, inderdaad hun verschijning veranderen maar wezenlijk hetzelfde blijven. Tot deze krachten behoort de semitisch-joodse wil. We kunnen het fenomeen van de joodse energie niet verklaren, maar moeten het aannemen als een historisch bewezen feit. Verspreid over alle landen is de wil tot zijn nationale leven, uitsluitend van al het andere, constant hetzelfde gebleven; vandaag zijn de joden aanzienlijk talrijker dan in welke tijd in de oudheid ook. Wat Schopenhauer – Arthur Schopenhauer (1788-1860) zette zijn leer van de *Wille zum Leben* (wil tot leven) als de drijvende kracht van al het leven uiteen in zijn hoofdwerk *Die Welt als Wille und Vorstellung* (1818/1844) – als de blinde onvoorwaardelijke Wil onderkende, vormt het joodse karakter; rondom dit instinct, eenzijdig op alle wereldse dingen gericht, groeperen zich al zijn vermogens en zwakheden. Begiftigd met een praktisch verstand was dit instinct in staat alle instrumenten van zijn heerschappij te smeden. De eeuwenoude mythe van goud als symbool van wereldmacht verwierf een vorm in het joodse volk – Rosenberg verwijst hier naar de centrale symbolische betekenis van het Rijn goud in Richard Wagners tetralogie *Der Ring des Nibelungen* (1876) –; het doel van de jood was altijd op dit goud gericht als op een middel dat zou dienen om zijn wil tot macht te bevredigen. Hij moest afstand doen van de goddelijke verbeelding evenals van de schepping van de hoogste kunst, hij was onbekwaam een kosmische godsvoorstelling te concipiëren (de joodse god is zelfs vandaag een nationale god), hij was onbekwaam wetenschappelijke ideeën te vormen en hij was onbekwaam tot liefde. *"Alleen wie afstand doet van liefde, verwerft macht"*, zegt Wagner. Deze liefde moest hij opgeven omdat hij op verovering uit was. De basis van zijn karakter: het ongebreidelde instinct, zijn doel: wereldheerschappij, zijn middelen: sluwe utilitaire zin en energie. De jood moet vanuit deze

drie punten begrepen worden. Zijn morele wetten, zijn gewetenloosheid, zijn gebrek aan verbeelding, zijn onverzadigbaarheid, zijn sluwheid, zijn technische bekwaamheid, zijn politieke invloed enzovoort, alles kan daarop teruggevoerd worden. We hebben dit historisch gevolgd in Portugal en Frankrijk, en we zagen inderdaad dit karakter van de jood altijd en overal opduiken, we observeerden het in de Talmoed, we vonden het tot zijn streken in de vrijmetselarij, en intrigeren in de Internationale met zijn waanzinnige revolutie en het ontketenen van alle instincten. Op dat moment rees de jood hoog boven alle volkeren uit; en dit noodzakelijkerwijs. Ik zei al eerder: het vrije principe van de menselijke moraliteit plaatst in alle volkeren een obstakel op de weg van het onvoorwaardelijke instinct, de jood echter ontvangt een speciale krachtimpuls van zijn morele leerstellingen, die de uitoefening van dit instinct ten opzichte van alle niet-joden toejuichen. In tijden van wetteloosheid moet de gewetenlooste naar boven komen, vooral wanneer alle vermogens daarop zijn afgestemd. Daarom is de jood altijd en overal de drager van het idee van vernietiging – wet en recht leven voort als een *"eeuwige ziekte"*, zegt zijn vriend Mephisto.

Nu is de energie van de jood een specifiek semitisch karaktertrek. De semieten hebben het fanatisme dat uit deze trek volgt, kunnen opleggen aan volkeren die onderworpen of door woorden of het zwaard verstrikt zijn. Onder de macht van zijn steriele maar enorme wil is het karakter van volkeren veranderd. Dit erfgoed van het joodse bloed is al vele malen als een storm door landen getrokken. In Arabië, door Mohammed tot actie geroepen, onderwierp het Perzië en dwong het met brute geweld onder zijn heerschappij; alles voor zich neerwerpend, trok het naar Noord-Afrika, stak de zuilen van Hercules over, veegde door Spanje en stuitte eindelijk op op een beslissende tegenactie. Op de dag dat Karel Martel – Karel Martel ('de Hamer') (686-741) was een Frankische generaal beroemd om zijn overwinning tegen de Moren in de Slag bij Tours (732) – in Zuid-Frankrijk de overwinning behaalde, was de eerste slag tegen religieus fanatisme, religieuze intolerantie gewonnen, ook al natuurlijk alleen op politiek gebied. Teruggedrongen keerde de islam zich naar het zuiden. Langs de gehele rand van de Sahara onderwierp het langzaam, en met steeds sterker wordende weerstand, de ene stam na de andere aan zichzelf. En als men zich afvraagt hoe deze semitische wil heeft geopereerd, laten we de leider van de Duitse Inner-Afrika-onderzoeksexpeditie, Leo Frobenius – *Und Afrika sprach* (3 dln., 1912-13); Leo Frobenius (1873-1938) was een Pruisische etnograaf die gespecialiseerd was in Afrikaanse en prehistorische cultuur –, horen. Nadat de islam militair sterk was getroffen, kon het niet meer gewelddadig stormen *"maar het sloop in de slippers van een bedaagd koopmansleven de achterdeuren van de paleizen van Soedan binnen."* Lange tijd geloofde men de Arabische schrijvers, zag men de Arabische geschiedenis *"door de grijze brillen van de islam"* en beschouwde men het als iets cultuurverspreidends. Maar dat is niet het geval. *"De islam heeft zich overal in Soedan op oudere culturen gesteund"*, zegt de genoemde geleerde. De vertegenwoordigers van de islam veroverden landen met weinig politieke macht door te stormen, degenen met sterke levenswil echter volgden het oude beproefde recept *"door de weg van de vrede"*, dat wil zeggen, zij zaaiden tweedracht en onenigheid tussen dynastieën. Nu steunden zij de een, dan de ander om uiteindelijk hun vlag op de wankelende muren te planten. En op wat voor een manier: zelf onproductief, nadat de islam alle *"ringleiders"* had opgehangen, dwong het alle krachten gewelddadig in zijn dienst, in de bitterste slavernij. Daarover zegt Frobenius: *"De Romeinen bereikten hun hoogtepunt in koloniale ondernemingen door de onderworpene volkeren dwangarbeid te geven in de zin van werkgelegenheid. De Romein inden alleen belastingen, maar de Arabier stal al het kapitaal, het gehele 'zelf van een persoon'."* Dat was eens het resultaat, fanatisme (in het midden van

de negentiende eeuw), het tweede trad aan het eind van de negentiende eeuw in, toen een Arabische golf, ditmaal uit het oosten komend, over heel Soedan stroomde, alle daar levende landbouwende volkeren onderwierp, de bodem letterlijk in een woestijn veranderde en, zelf in zijden tenten levend, hen in wrede menseneters veranderde. Deze macht van de semitische energie en het semitische fanatisme die niet in zijn gehele omvang is bekeken, is ook thuis in de joodse idee, de idee van het heilige joodse ras, vergeleken waarmee alle anderen onrein zijn, en van het joodse geloof, vergeleken waarmee alle anderen heidens zijn. Deze korte uitweiding moet de naïeve gedachte doen wankelen dat de joodse idee een onbeduidende zaak is, ja alsof die zelfs niet aanwezig zou zijn. Hun verovering is een *"vredelievende"*, dat wil zeggen, reeds bestaande geschillen moeten verergerd worden, verzoening moet verijdeld worden om uiteindelijk op de wankelende muren de *"historische hoop"* – de wereldheerschappij van het joodse rijk, het rijk van de messias – te hijsen.

De joodse wereldheerschappij

Zeker, vele volkeren zijn als veroveraars opgetreden en vele persoonlijkheden zijn tot heersers opgeklommen. Dit streven naar macht is geenszins onvoorwaardelijk te veroordelen en vaak zelfs een morele noodzaak. Het antieke Rome bijvoorbeeld zag zich midden in een mengeling van volkeren geplaatst. Om zijn familie en zijn staat te beschermen, moest de Romein zich met een stevige wal omringen. Hij bracht wetten, orde en zeden in de veroverde landen, en pas toen nieuwe stammen Rome overspoelden, toen Syriërs, Afrikanen en ontaarde soldatenkeizers de macht grepen, werd de gerechtvaardigde wil tot macht een ontembare hebzucht naar macht. Rome verloor daardoor zijn kracht. Zelfs bij Bismarck en Napoleon bestond een enorme wil tot macht, maar terwijl deze bij de eerste werd beheerst en veredeld door een hoog idee, raasde hij bij de ander zonder beperking door heel Europa. Ik kan, in tegenstelling tot alle pacifisten, geen misdaad zien in de wil tot macht op zich. Het enige wat doorslaggevend is, is het karakter van het volk of van de persoonlijkheid die erachter staat. Soms kan daardoor een sociale, civilisatorische of culturele idee worden verwezenlijkt; andere keren zijn geplunderde landen en volkeren het gevolg van een vertakking van macht. Overal waar het joodse karakter aan het werk is geweest, zien we dat het, zelfs in de hoogste ontwikkeling van zijn macht, getekend is door totale steriliteit. Nooit heeft een volk zo'n hebzucht naar macht getoond als het joodse – niet strevend naar enige prestaties, maar slechts omdat het zichzelf als ‘uitverkoren’ beschouwde. Maar nooit heeft een volk zo weinig met de verworven macht kunnen doen als juist weer het joodse. Het slavengevoel, dat inderdaad het kenmerkende joodse evangelie is ten opzichte van God (niet het gevoel van een kind, zoals bij de Indo-Europeanen), dringt diep in het bloed van de jood door. Dat de slaaf daarna het hebzuchtigst eist om de heer te spelen, dat de slaaf die ridder is geworden echter zijn paard doodrijdt: beide zijn gemakkelijk te begrijpen. De machtsinstinct van de joden is daarom van een andere aard dan dat van de antieke Romeinen, Alexander, Bismarck of Napoleon. Hij eist niet als heer natuurlijk respect en gehoorzaamheid. De jood als persoonlijkheid staat niet openlijk voor zijn werk, maar gaat zijn weg door intrige, leugen, bedrog en moord. Hij staat als geheime helper, voelend als een communist, achter alle gangen van destructief werk. De gehele joodse geschiedenis levert daarvoor bewijzen – hoe en waarom communisme en anarchisme samengaan en onder de joden samengevoegd zijn, is een interessante psychologische vraag waar ik hier niet op in kan gaan en waartoe ik in een ander werk zal terugkeren. Zo hebben we precies het type en de wijze van het joodse karakter geschetst. Het ligt voor de hand dat dit karakter zich niet alleen instinctief uit, maar ook zijn bewuste afdruk vindt in geschriften. Genoeg is geschreven over de literatuur van de antieke tijden. Ik wil slechts kort wijzen op de belofte dat zij alle volkeren mogen verslinden die God aan de joden zou overleveren – Deuteronomium 7:10 –, dat prinsessen hun voedsters zouden zijn – Jesaja 19:7 –, dat al het zilver en goud op een dag hun zou toebehoren, dat allen aan hun voeten zouden vallen om het stof ervan te likken, en dat de joden melk zouden zuigen van de heidenen en de borsten van koninginnen hen zouden zogen – Jesaja 60:9. Ik wens hier niet dieper op in te gaan. Maar deze oude gedachten zijn nooit vergeten. Steeds weer duikt de ongetemde heerszucht over deze wereld op als een principieel ‘legitieme’ aanspraak. De Heilige sprak tot de Israëlieten: *“Gij hebt mij tot enige heerser over de wereld gemaakt, daarom zal ik u tot enige heersers in deze wereld maken.”* – Babylonische Talmoed, Traktaat Chagigah, fol. 3a,b.

Als in enig land joden invloedrijke posities bereikten en de positie van de joodse gemeenschap dienovereenkomstig schitterend ontwikkelde, werd deze macht vaak gezien als het eerste teken van de komende wereldheerschappij. Zo leefden de joden bijvoorbeeld onder Leo X – Giovanni di Lorenzo

de' Medici (1475-1521) werd in 1513 paus Leo X – in zo'n roes dat zij in Jeruzalem navraag deden of de tekenen van een ophanden zijnd heil niet manifest waren. Zo verscheen een David Reubeni – David Reubeni (1490-1535/1541) was een joodse mysticus met messiaanse aanspraken die waarschijnlijk in Afghanistan geboren was en naar Europa reisde met beloften van een alliantie van de joden uit het Oosten tegen het Ottomaanse Rijk; maar hij werd rond 1532 door de Inquisitie gearresteerd en ter dood gebracht – in Rome met het zeer opwindende nieuws dat onder bevel van zijn broer een groot leger verzameld stond dat nu alleen nog bewapening nodig had om het Heilige Land te veroveren. Hij verraadde echter door zijn toespraken niet alleen de joden, maar ook de paus die hem aanbevelingen verschafte. David reisde door Italië, gevierd als een koning. Daarna reisde hij naar Duitsland, waar hij gevangen werd genomen en later een schandelijk einde vond. Een vergelijkbaar type persoon was Sabbatai Zevi – Sabbatai Zevi (1626-1676) was een rabbijn en kabbalist geboren in Smyrna (Izmir) die vanaf 1648 beweerde dat hij de messias was; ondanks een aanzienlijke aanhang van 'sabbateanen' werd hij door de Ottomaanse sultan Mehmet IV gedwongen zich in 1666 tot de islam te bekeren – die de wereld beloofde de sultan af te zetten en vervolgens Palestina van Turkse heerschappij te bevrijden. Hij reisde naar Constantinopel, werd gevangen genomen en werd – een mohammedaan. Avonturiers van dit type, die totaal pathologisch lijken, heeft het jodendom in grote aantallen voortgebracht. In de Zohar – de Zohar is de fundamentele tekst van de joodse kabbala; hij bestaat uit een mystieke commentaar op de Thora evenals discussies over kosmologie en psychologie; hij werd voor het eerst gepubliceerd in Spanje in de dertiende eeuw door Moses de Leon, die het werk toeschreef aan een rabbijn uit de tweede eeuw na Christus, Shimon bar Yochai –, het beruchte meesterwerk van de kabbala, vindt de joodse hoop de volgende uitdrukking: *"Wanneer het 60ste en 66ste jaar de drempel van het eerste millennium van de wereld hebben overschreden (5060/66, dat wil zeggen 1300/1306) zal de messias verschijnen, maar nog enige tijd zal verstrijken voordat alle volkeren zijn veroverd en Israël is verzameld."* – Graetz, *Geschichte der Juden*, dl. VII, blz. 228.

Toen een zekere Mordechai in Perzië opklom tot een hoge staatsnotabele, bedacht het volk het volgende vers: *"Mordechai is een schitterende prins, machtig in heerschappij, geliefd bij de koning en groten, zijn naam is op de lippen van groot en klein, God schonk heerschappij aan het heilige volk in zijn tijd."* Deze denkprocessen keren steeds weer terug. We hoorden al enige joodse vrijmetselaars in de negentiende eeuw spreken, alsook de 'Duitse' dichter Heinrich Heine. Hij wist wat hij zei toen hij het verhaal schreef van een herder en zijn kudde. En in zijn postume werken vindt men een betekenisvolle bekentenis die elke Duitser moet noteren: *"Is de missie van de joden voltooid? Ik denk wanneer de wereldse messias komt: industrie, arbeid, vreugde. De wereldse messias zal per spoorwegtrein komen. Michael bouwt de weg voor hem."* (Sinds 1933 is Michael eindelijk ontwaakt) – 'Der deutsche Michel' (de Duitse Michael) is een pejoratieve naam voor een Duitser, beschouwd als typisch eenvoudig van geest. Ik zou niet willen afscheid nemen van uitdrukkingen uit het joodse verleden zonder ten slotte een persoonlijkheid te noemen die mij in elk opzicht de belichaming lijkt van alles wat het jodendom gekenschetst kan worden: Isaac Orobio de Castro (1616-1687) – zie boven blz. 92 –, ongetwijfeld een van de bedeutendste joden van zijn tijd. Hij trad eerst op als professor in de filosofie in Salamanca, werd vervolgens overgeleverd aan het inquisitoriale hof, reisde na zijn vrijlating naar Frankrijk, waar hij professor in de geneeskunde werd in Toulouse. Later reisde hij naar Amsterdam, waar hij zijn dagen eindigde. In de wereldbeschouwing van deze man openbaren zich de kenmerkende beperktheid van de joodse geest en de meedogenloze wil van het

joodse karakter, die samenwerken om een kenmerkende eenheid te produceren. Deze wereldbeschouwing is gebaseerd op de typisch joodse draagpilaren van een onveranderlijk dogma (in dit geval de wet van de Sinaï), haat tegen christenen en joodse wereldheerschappij. Met zeker instinct verwerpt hij de absoluutheid van de profeten (die inderdaad tevergeefs streefden om het koppige jodendom te hervormen). *"De erkenning van de ware God hangt geenszins af van de profetische openbaringen. God gebood zijn volk de cultus waarmee zij hem moesten dienen, en deze cultus is onafhankelijk van wat de profeten hun verder te verkondigen hadden." "De profeten, die het orakel van het christendom zijn, en zonder wie de christenen zich geen messias hadden kunnen maken, hebben de wetten met gewetensvolheid nageleefd, hun profetieën zijn alleen vervuld met waarschuwingen aan de kinderen van Israël om ervoor te zorgen dat zij de door Mozes gegeven wet houden. En wat mogen deze niet zijn tegen hen die haar verwaarlozen? Als het God is die de wet heeft gemaakt, als zij met zijn hand is geschreven, als zij uit zijn mond is verkondigd, dan is zij onaantastbaar en kan er niets in veranderd worden zonder dat zij ophoudt te bestaan." – Israël vengé*, Parijs, 1845, blz. 111; dit werk werd voor het eerst gepubliceerd in Londen in 1770 door een jood genaamd Henriquez die beweerde dat het een Franse vertaling was van een origineel Spaans werk van de Castro. *"Men kan niet geloven dat God zijn volk zo lang aan het nakomen van zijn wet heeft gehouden, die hij op de berg Sinaï gaf en dan woord voor woord herhaalde op de berg Horeb, als deze onvolmaakt zou zijn."* Dit denkproces keert met grote koppigheid op vele plaatsen terug. Zo'n kleingeestigheid werd overgebracht op het rooms-katholieke principe, waar de wil van het Oude Testament een overwinning behaalde op de vrije gedachte. Maar Origenes – Origenes (ca. 184-ca. 253) was een platoniserende christelijke theoloog uit Alexandrië die onderscheid maakte tussen de Ideale Kerk van Christus en de empirische Kerk die een toevlucht bood voor 'zondaars' – kon nog schrijven: *"Als we ons aan de letter houden en begrijpen wat in de wet geschreven staat op de wijze van het gewone volk, zou ik moeten blozen om te erkennen dat het God was die deze wetten gaf. Dan zouden de wetten van mensen, bijvoorbeeld de Romeinen, de Atheners, Spartanen, uitstekender en redelijker zijn."* Origenes was inderdaad een vrij man, maar de visie van het 'gewone volk' heeft gewonnen, tot vandaag, wanneer een tweede Reformatie voor de deur staat om de joodse geest geheel te verwijderen en het Nieuwe Testament eindelijk te bevrijden uit de greep van het Oude.

De Castro kan zich niet tevredenstellen – en terecht – met het leveren van bewijzen dat Christus nooit de aan de joden beloofde messias had kunnen zijn. *"Wat heeft hij van de profetieën vervuld? Had hij ooit macht over de Israëlieten? Hij zat niet op de troon van David, hij hield zijn volk niet in de waarheid, zijn familie was een van de meest gewone, en zijn daden bewijzen dat hij niet de rechtmatige messias was."* Als er staat dat ten tijde van de messias alle rechtvaardigen van zijn volk, alle vluchtelingen uit Israël uit alle vier windstreken zouden worden verzameld, moet de door de christelijke religie gevangen geest toegeven dat Christus dat niet deed. *"Wie zijn de armen van de wereld die hij rechtvaardig heeft geoordeeld? Bezitte hij enig waardig Sanhedrin waaraan alleen God het recht heeft gegeven om te oordelen?"* Christus dwaalde en dwong, door het gebrek aan respect dat hij tegenover de wetten van de vaderen manifesteerde, het Sanhedrin hem ter dood te veroordelen. Als het oordeel niet rechtmatig was geweest, zou iemand gevonden zijn om hem te verdedigen, maar ondanks de uitnodiging daartoe meldde zich niemand. Men moet echter aan de joden wel de bekwaamheid toekennen om hun wet te kennen, ook al hebben zij die uit eigen geest gevormd, en moet hun ook het recht toekennen om herinterpretaties te bestrijden zoals die altijd populair waren. Nu hebben zij de geest van Christus op basis van hun wet – dus van hun gevoel en denken – als

vreemd en vijandig met onmiskenbare duidelijkheid gekenschetst gedurende bijna tweeduizend jaar. Dat is doorslaggevend, wat wij ook in de Pentateuch en de Profeten willen lezen. Hier staan twee zielstypen tegenover elkaar als vuur en water. Daarom ziet de Castro, een met heel het jodendom, in Christus een *“bedrieger… die een fatale gelijkenis heeft met de slang die Eva verleidde door dezelfde ramp in de wereld te hebben ingesteld.”* Christus plukte aren op de sabbat, at verboden vlees: *“het is onmogelijk iets te vergeven van wat hij zei omdat God, voorziend dat op een dag een man zou opstaan om zijn volk te verleiden, door zijn heilige schriftuur had geboden waakzaam te zijn, en hun alles had verboden wat Jezus Christus wenste in te voeren.”* – *Op. cit.*, blz. 91. Nauwelijks bekend geworden gaf Christus duidelijke bewijzen van zijn gebrek aan respect voor de goddelijke wet. Pas na een absoluut precies en onbevooroordeeld onderzoek, dat bewees dat zijn leer en zijn zeden in tegenspraak waren met de wil van God, werd hij ter dood veroordeeld – *Ibid.*, blz. 180. Uit de monden van alle joden horen we deze verklaring, ook al heerst nog de aanspraak op een mogelijke overbrugging van de kloof. En uit de diepte van zijn hart roept de Castro: *“De afhankelijkheid waarin de joden leefden toen de christelijke religie begon te worden ingevoerd, belette hun haar met wortel en tak uit te roeien.” “Als de joden niet onder het juk van de Romeinen stonden, als zij macht hadden gehad zoals in de tijden van David en Solomon, zou deze afgoderij onmiddellijk na haar begin geëindigd zijn.”* Dat is bot genoeg, en dezelfde denkwijze komt bij de reeds genoemde dr. Tippe wanneer hij in verband met het verhaal van Kaïn en Abel zegt: *“Het verschil in de uitdrukking van religieus bewustzijn gaat zo ver als tot een broedermoord. Wat een diepe waarheid!”*

Naast de starre geest en de haat tegen Christus (die natuurlijk de vijandigheid tegen het Duitse bloed ver te boven gaat) gaat de begrijpelijke eis tot heerschappij over andere volkeren. Die keert vaak terug: zij beroept zich niet op bekwaamheid of op prestaties, maar uitsluitend op de belofte van Mozes en de profeten. *“God heeft zijn volk geluk in dit leven en alle zaligheid in het andere beloofd. Hij heeft hun gezegd dat al hun vervolgingen door de naties een einde zullen hebben, dat het over hen zal heersen, dat het overvloed van zilver en goud tot zijn beschikking zal hebben in plaats van lood en ijzer…”* – *Op. cit.*, blz. 35; voor verdere details over deze ideeën zie Weber, *System der synagogalen Theologie*; Ferdinand Webers *System der alt-synagogalen-palästinischen Theologie aus Targum, Midrasch und Talmud* werd postuum gepubliceerd in 1880. Ik moet mij tevredenstellen met deze wenken, maar zelfs zij tonen met onmiskenbare duidelijkheid een onbeweeglijke wezensstructuur in zichzelf gesloten. Volgens Ezechiël hebben de joden ‘harde hoofden’ – Ezechiël 3:7. Bij het lezen van joodse geschriften kan men tot wanhoop gedreven worden door hun hardhoofdigheid en, in gevallen van grote geleerdheid, hun dweperij. Maar als hun invloed werkelijk over de massa’s komt, dan is de wanhoop een reële en algemene. Een treurig voorbeeld: het heden. Zelfs het heden, met de onvoorwaardelijke heerschappij van het joodse karakter, is langzaam vooraf bepaald – zoals getoond – als de vrucht van krachten die al in het verleden aan het werk waren. Ik had al gewezen op het werken van de machine die de grond voorbereidde voor de joodse krachten van materialisering. Door de groeiende uitbreiding van deze krachten, door de specialisering die steeds noodzakelijker werd, werd de arbeider veroordeeld tot een steeds zinlozer activiteit. Zinloos voor hem, omdat hij een product een fabriek zag verlaten waarvan de constructie en werking voor hem onbegrijpelijk waren. Terwijl de boer door zijn werk gedwongen werd zich zorgen te maken over de toekomst en de middelen te bedenken om die te verzekeren, ontbrak dit aan de arbeider. Hij verrichtte zuiver mechanisch werk. Hij werd, zoals Goethe zou zeggen, failliet door ‘onvoorwaardelijke arbeid’. In de aldus beschikte massa’s viel het gifzaad van de marxistische leer.

Socialisme, zoals Marx het in de vorm van een systeem ontwikkelde, is natuurlijk niet alleen een strijd voor wereldse vragen, maar een wereldbeschouwing in het algemeen. Twee factoren zijn in zijn leer bakens geworden: brute klassenstrijd en internationalisme. Zonder diep in te gaan op de 'burgerlijke' wetenschap van de etnologie werden alle mensen door de extreme macht van een fanaticus als gelijk verklaard. Wat hen schijnbaar ongelijk maakt, zou alleen sociale onrechtvaardigheden zijn, en de religieuze en politieke gevechten en gebeurtenissen blijken klassenstrijden van sociale groepen te zijn. Het zou inderdaad interessant zijn de geschiedenis vanuit dit gezichtspunt te belichten en natuurlijk mag niemand de effecten van sociale structuren onderschatten. Maar het is kenmerkend dat dit zaaiende idee een fundamenteel dogma kon worden voor een geheel leven. Alles reduceren tot een abstract principe en dit met fanatisme afdwingen: dat is weer dezelfde geest en karakter die tegen al het denken van India en Europa alleen *"God is God en wij zijn zijn volk"* heeft gesteld. In deze gedachte moeten we een gevaar ontwaren voor onze gehele cultuur, een brandende fakkel geworpen in elke nationale gemeenschap. Men wordt verwacht te proberen te werken, niet met elkaar, maar tegen elkaar. Als de strijd van belangen een vooraf bestaand feit is, maakt het nog een krachtig verschil of overal het principe van brutaliteit of dat van wederzijdse samenwerking wordt aangeroepen. Doorslaggevend is de oriëntatie van het denken en niet incidentele gebeurtenissen. En de denkoriëntatie die in de arbeidersmassa's werd gedragen, was de tendens die het gehele Duitse leven aantastte. Als een Thomas More – Thomas Mores Latijnse werk over de ideale republiek van het eiland Utopia werd gepubliceerd in 1516 – onreligieuze mensen uit zijn Utopia wilde uitsluiten, als zelfs de Franse revolutionairen een verlangen hadden naar een symbool te naderen, als een Karl Ernst von Baer – zie boven blz. 5, 165 – inderdaad niets wilde horen van een wetenschap die het religieuze gevoel kon doden, stelt de geest van Marx zich op een anti-religieus, zuiver materialistisch standpunt. Alle wetenschap en geschiedenis is materialisme, alle religie is priesterheerschappij, alle arbeid is kwantiteit. In zijn gehele gevoel, denken en handelen ontbreekt een begrip van kwaliteit en persoonlijkheid als basis daarvan; het is het reeds genoemde technische begrip. De marxistische wereldbeschouwing veegt over de massa's als een stijve bezem die alles gelijktrekt. Als de arbeiders zich verenigen, als zij hun belangen robuust verdedigen, als de Duitsers groepen vormen die elkaar bestrijden, zal het karakter van het volk zelf iets vruchtbaars produceren. Daarentegen, waar een vreemde geest zich in wereldbeschouwelijke of sociale zin wil opleggen – en dat doet met een intolerantie die alles anders fanatiek verwerpt – moet elke serieuze man zich afvragen of dat geen groot gevaar betekent. Verder is het gepredikte internationalisme anti-nationaal, en dat betekent in principe burgeroorlog in alle naties en de ondergang van gehele gecultiveerde Europese naties. Werner Sombart bijvoorbeeld zegt uitdrukkelijk dat de burgerlijke internationale unies op nationale bodem staan, maar het proletarische internationalisme is, en moet zijn, uitgesproken anti-nationaal – *Sozialismus und soziale Bewegung* (1896); Werner Sombart (1863-1941) was een econoom en socioloog die beroemd is om zijn *Die Juden und das Wirtschaftsleben* (1911), een antwoord op Max Webers *Die protestantische Ethik und der Geist des Kapitalismus* (1904/5).

De tegenstelling van belangen had in de laatste jaren, dankzij de voorzichtige leiding van enige Duitse socialisten, een vorm aangenomen die de dictatuur van het proletariaat verwierp en de heerschappij van het socialisme verwachtte van een verandering in denkwijzen. Maar in de huidige tijd, wanneer discipline en morele weerstand verslapt zijn, zijn het overal joden die het in zijn brutaalste vorm prediken. En deze dogmatische starheid, die door niets verstoord kan worden – onderwezen door de

energie, gedurende duizend jaar gecultiveerd, van een bevolkingsdeel dat in harde omstandigheden leefde, van een massa die niets van geschiedenis wist, die nauwelijks de waarde en het stempel van haar eigen raciale ziel kende – die moest wortel schieten. De leer die de ontevredenheid met ondernemers in een wereldbeschouwing plaatste die historisch gevestigd moest worden, die klassenstrijd als de enige factor van de wereldgeschiedenis proclameerde, moest volgelingen vinden. De beweging die het nabije doel niet kon grijpen, stelde zich onmiddellijk – als een kind dat niets weet – een volledig onbereikbaar doel: de gehele mensheid. Vele eerlijke mannen namen het socialisme aan, maar de meerderheid van de Europeanen vormde energiek een front tegen internationalisme in de zin van anti-nationalisme en tegen revolutie. Zelfs een August Bebel – August Bebel (1840-1913) was een Duitse socialist die een van de oprichters was van de Sociaaldemocratische Partij van Duitsland (SPD) – meende in zijn oude leeftijd – deze regels werden geschreven in 1919, vóór de oprichting van de NSDAP –, dat het nog niet eens zeker is aan wie het vaderland toebehoort, aan de rijken of aan de armen. Degene die die woorden sprak, was echter degene die zo fel tegen de annexatie van Elzas-Lotharingen had geprotesteerd dat hij zo nodig vuurstenen wilde opnemen om het vaderland te verdedigen. Maar hij en andere mannen hadden de onvervangbare waarde van de natie doorzien; zij hadden ook de catastrofe herkend die een revolutie opriep en wilden er niet aan deelnemen – parlementaire rede, 1904. Maar iedereen moet zich eerst afvragen: hoe komt het dat de oproep tot internationalisme – preciezer nationale chaos – met steeds toenemende kracht wordt opgeroepen vanuit een volk dat gedurende duizenden jaren zijn karakter in de stijfste nationale samenhang heeft behouden en zijn traditie heeft gehandhaafd? Het antwoord is het volgende: de oproep tot internationalisme in de zin van anti-nationalisme is de oproep van nationalistisch jodendom; de oproep tot klassenstrijd in de zin van burgeroorlog is de oproep van de uitbuiter die geen klassen kent! De betekenis van alle in joodse zin begrepen democratie, van in joodse zin begrepen socialisme, van in joodse zin begrepen vrijheid, is de onderwerping van alle andere naties, alle andere rechten – zoals de joodse wet het tweeduizend jaar geleden eiste, en vandaag en in de toekomst moet eisen.

Als we het karakter van de jood door een observatie van de joodse geschiedenis konden vaststellen, als we ons geestelijke erfgoed als tegenwicht tegen de werking van de joodse geest moesten oproepen, dan moet niet menselijke, maar staatstolerantie ophouden tegenover de ontstellende noodzaak waarmee het joodse karakter zich doet gelden – heimelijk of wanneer het aan de macht is gekomen. Elke Europeaan moet zich bewust worden dat het gaat om alles wat onze geest, ons karakter ons als erfelijke traditie heeft overgeleverd om te koesteren en te beheren, en dat hier humanitaire tolerantie tegenover agressieve vijandigheid plain suicide betekent. Het zou ons goed doen de kernachtige woorden van J.H. Voh te noteren: *“Men eist brutaal dat ware tolerantie zelfs tolerant moet zijn tegenover intolerantie. Geen sprake van! Intolerantie is altijd actief en effectief; zij kan alleen door intolerante actie en effect beheerst worden.”*

Gevolgen

Ik kom tot het einde. Om het joodse gevaar te beoordelen moesten we het spoor van de jood volgen, moesten we de vorm van zijn voelen, denken en handelen observeren en het wezenlijke en het steeds terugkerende daarin illustreren. Alleen uit deze kennis en de bewuste zorg voor ons karakter is het mogelijk het gevaar van verjoodsing het hoofd te bieden. Vroeger, toen men de jood burgerrechten ontnam, ontnam men hem ook mensenrechten. Deze twee begrippen moeten nu gescheiden blijven. Fichte zegt: *"Zij moeten mensenrechten hebben, ook al behoren deze niet aan hen toe zoals aan ons... maar om hun burgerrechten te geven zie ik geen middel, tenminste geen ander dan in één nacht al hun hoofden af te snijden en er andere op te zetten waarin geen enkele joodse idee zit. Om ons tegen hen te beschermen zie ik geen ander middel dan hun geprezen land voor hen te veroveren en hen allen daarheen te sturen."* – Deze opmerkingen stammen uit Fichtes pamflet uit 1793 *Beitrag zur Berichtigung der Urtheile des Publicums über die französische Revolution* (Een bijdrage tot de correctie van de publieke opinie over de Franse Revolutie). Wat Fichte onder mensenrechten verstond, blijkt uit de volgende woorden: *"Als u alleen brood hebt voor vandaag, geef het dan aan de jood die hongerig naast u staat."* Zo moeten wij ook denken. We moeten levensbescherming ten opzichte van de jood beoefenen zoals ten opzichte van elke andere mens, maar we moeten onze nationale cultuur wettelijk beschermen, in haar specifieke karakter kunnen handhaven en zuiveren zonder dat een vreemde joodse en noodzakelijkerwijs vijandige geest invloed kan verwerven. De doelen zijn duidelijk; nu kort de middelen.

Economisch heeft de jood macht verworven door rente, woeker en geld – vroeger direct, nu door banken en effectenbeurzen. Het breken van de financiëleslavernij, een middel dat zo lang niet gelukt is, klinkt vandaag weer als strijdkreet. Als dit zelfs maar gedeeltelijk bereikt kon worden, zou de bijl aan de levensboom van de jood gelegd zijn. In termen van nationale politiek moet bepaald worden dat:

1. De joden erkend worden als een natie die in Duitsland leeft. Geloof of het ontbreken daarvan speelt geen rol.
2. Een jood is iemand wiens ouders, vader of moeder, joden zijn volgens deze nationaliteit; een jood is voortaan iemand die een joodse echtgenoot heeft.
3. Joden hebben niet het recht zich in Duitse politiek te mengen in woorden, geschriften of daden.
4. Joden hebben niet het recht staatsambten te bekleden en in het leger te dienen, noch als soldaten noch als officieren. Hun arbeidsprestatie komt hier in aanmerking.
5. Joden hebben niet het recht leiders te zijn in staats- en gemeenschaps-culturele instellingen (theaters, galeries, enz.) en docentschappen of onderwijsposities te bekleden in Duitse scholen en universiteiten.
6. Joden hebben niet het recht te werken in staats- of gemeenschaps-test-, controle-, censuur- enz. commissies; zij hebben ook niet het recht vertegenwoordigd te zijn in de directies van staatsbanken en gemeenschaps-kredietinstellingen.

7. Buitenlandse joden hebben niet het recht zich permanent in Duitsland te vestigen. Opname in de Duitse staatsbond moet hun onder alle omstandigheden verboden worden.

8. Zionisme moet actief ondersteund worden om jaarlijks een bepaald aantal Duitse joden naar Palestina of algemeen over de grenzen te transporteren – zie in dit verband de Neurenbergse Wetten van 1935.

Cultureel-politiek moeten de nu duidelijk Duitse instellingen ervoor zorgen – door de benoeming van de bedeutendste Duitse kunstenaars – dat het niet langer mogelijk is zo'n gif in het volk te brengen als vandaag gebeurt door uitgevers, theaterdirecteuren en bioscoopeigenaren, en dat Duitse meesters bij voorkeur gekozen worden – in het winterseizoen van 1918/1919, in het Berlijnse Theater toen onder joodse leiding, werd Goethe eenmaal gespeeld met *Clavigo*, Schiller met *Maria Stuart*; verder werden alleen joden en buitenlanders gepromoot. Het belangrijkste echter, wat door geen decreet bereikt kan worden: een Duitse cultuur. De wetten kunnen alleen alle beperkingen verwijderen; dan moet het volk zelf spreken. En wie oren heeft om te horen, zal de hunkering ernaar bij duizenden horen. Velen van de beste mensen blijven zonder verbinding met enige kerk; zij zijn van dogma weggegaan, maar hebben nog geen geloof gevonden. Anderen bouwen een wereld voor zichzelf in afzondering. Maar religie, als zij cultuurverspreidend wil zijn voor een geheel volk, moet een gemeenschappelijkheid hebben. Het enkele individu heeft de kracht van een geheel nodig; er zijn niet velen die daar zonder schade aan kunnen ontberen. Het is hoog tijd dat de verhalen van Abraham en Jacob, van Laban, Jozef, Juda en andere aartsschurken nu ophouden hun kwaad te bedrijven in kerken en scholen. Het is een schande en een smaad dat deze belichamingen van een volledig leugenachtige en bedrieglijke geest ons als religieuze modellen worden voorgesteld, ja als de geestelijke voorvaderen van Jezus. De christelijke geest en de 'vuil joodse' geest moeten gescheiden worden; met een scherpe snede moet de Bijbel verdeeld worden in christelijk en anti-christelijk. De waarheid moet naar voren komen dat individuele mannen uit het Israëlitische verleden (Amos, Hosea) tevergeefs streden tegen de steeds sterker wordende joodse geest, en dat deze geest die altijd aanwezig was triomfeerde, dat hij de christen als zijn doodsvijand beschouwde, en door deze laatste ook als zijn tegenstander werd gevoeld. In plaats van de antieke joodse geschiedenissen is het eindelijk de moeite waard de schatten van Indo-Germaans denken op te wekken, de modellen die in de joodse spiegel vervormd werden. Laat men de Indiase scheppingsmythen wekken, het lied van de Ene van Dhirgatamas – Dhirgatamas was een van de wijzen die de Rgveda componeerde –, de wonderbare verhalen uit de Upanishads, de spreuken van latere eeuwen. Laat men de kosmische drama's van de Perzen verhalen, de strijd van het Licht met de Duisternis en van de overwinning van de wereldverlosser – Saoshyant, in de zoroastrische eschatologie, is de verlosser die de finale renovatie van de wereld zal brengen wanneer de doden zullen herrijzen en hun zielen herenigd zullen worden met de godheid Ahura Mazda. Laat men ook de Griekse en Duitse wijsheid verhalen, het geloof in onsterfelijkheid en de symboliek van de natuur. Dan zal de tijd een grote wedergeboorte bereiken; zij is wellicht dichterbij dan we denken.

"Binnen de geest hoort men weerklinken de geboorte van de nieuwe dag"

Deze regel komt uit Goethes *Faust II*, akte I, de dag van Duitse gedachte.

nationaalsocialistische
NaSoBi
bibliotheek